

ΜΠΟΝΑΖΕΤΟ

ΤΟΣ 11^{ος} Αρ. 562

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

1934

ΧΑΡΟΥ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΝΥΦΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ γυναίκα ὀφεί-
λει νὰ εἶνε ὡραία
Ἡ καλλονὴ εἶνε
ὄπλον ἀμυντικόν
τῆς γυναίκος.
Μία ἐπίσκεψις εἰς
τὴν Κ^α
« **ΛΕΝΑ** »
7 ὁδὸς Κόδρου 7

Academie de
Beaute
« **Lena** »
de l'Institut du
Professeur d'Esthetique
Hillaer

Καλλονὴ προσώπου καὶ σώματος. Εἰδικὴ μέθοδος διαπλάσεως
τοῦ στήθους καὶ σώματος. Ἐξοφάναις ρυτίδων καὶ θυλάκων ὀ-
φθαλμῶν.
Ἡ Κ^α ΛΕΝΑ προσφέρει εὐγενῶς τὰς συμβουλὰς τῆς πρὸς δια-
τήρησιν τῆς ὡραιότητος. Δέχεται καὶ ἑκάστην.

ΟΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Κ^α ΧΡΥΣΑΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
(ΤΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ)
ΠΛΑΤ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 11Α
ΑΘΗΝΑΙ

Θα εὕρητε ὅλα τὰ Παρισιὰ Μοντέλλα καὶ Τσαλ
Ἔργασια μὲ γοῦστο. Εὐσυνειδησία καὶ
μὲ τιμὰς λογικάς.
Μία ἐπίσκεψις θὰ σὰς πείσῃ.

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ χωρίς μηχανήματα, ηλεκτρισμούς καὶ
κινδύνους.
Εἰς τὸ ἔξῃ, Κυρία μου,
δὲν πρέπει ν' ἀφήσετε τὸν
κοιμητήν σας νὰ σὰς ὑπο-
βάλλῃ εἰς τὸν ἀφόρητον κό-
πον καὶ εἰς τοὺς σιγαστά-
τους κινδύνους, ποὺ δίνει
μιά περμανάντ ἐκτελούμενη
μὲ τὰ γνωστά ἔως τώρα μη-
χανήματα.
Διὰ τῆς τελευταίας ἐφευ-
ρέσεως τοῦ ὕδατος PERBA-
SILE δύνασθε νὰ ἔχετε μίαν
περμανάντ διαρκείας 6 — 8
μηνῶν, μὲ τελείως φυσικὰς
εἰς τὸν δντολασίου.

Τὸ ὕδρον PERBASILE
ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ ὀντου-
λάσῃ τὰ μαλλιά, χωρίς ν' ἀ-
φαιρῇ τὴν στιλπνότητα αὐ-
τῶν, ὅπως συμβαίνει μέχρι σήμερον διὰ τῶν μηχανημάτων.

Τὸ ὕδρον PERBASILE, ἐκτός τῶν ἄλλων θαυμασίων προσημα-
νίων, οὐδ' ἀλλάσσει ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴν καὶ ἐπικίνδυνον ὑπερθερμαν-
σιν καὶ τὰ συχνὰ ἔγκαυματα, τὰ ὁποῖα προξενοῦν τὰ δι' ηλεκτρισμὸν
μηχανήματα.

Τὸ ὕδρον PERBASILE παρέχει τὰ αὐτὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα
καὶ εἰς λεπτὰ μαλλιά, βαμμένα, ὀξυζενωρισμένα καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα
τὰ ἐντελῶς κατεστραμμένα μαλλιά.

Κάθε λοιπὸν Κυρία ἢ Δεσποινίς, πρὸς πλήρη ἐξασφάλισιν μιᾶς ἐπι-
τυχοῦς περμανάντ διὰ τὰ μαλλιά της, πρέπει νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν κοιμη-
τὴν της περμανάντ μόνον μὲ τὸ ὕδρον PERBASILE.

Προνομιούχος Α. ΓΕΩΡΓΙΖΑΣ, Λέσβος. Βενιζέλου 108—Πειραιά
Τηλέφ. 41 - 873

«ΑΛΛΑ»

ΣΚΙ-ΠΟΥΛΩΒΕΡ

ΕΙΔΗ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ
ΤΑ
ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΘΑΛΗΤΙΣΜΟΥ
Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΠΕΤΙΑΝ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 16 ΑΘΗΝΑΙ
ΣΦΑΚΡΑΤΟΥΣ 57—ΠΕΙΡΑΙΑ
ΤΗΛΕΦ. 24-270

ΠΑΡ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ... ΠΑΡ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΑΙΘΡΑ

Ἡ ἐπιδερμὶς σας δὲν εἶναι
πάντοτε ΜΑΤΙΤΕ
ἐὰν μεταχειρίζεσθε
ΜΑΤΙΤΕ
τὴν πούδρα χειρὶ ΤΑΝ
τῆς ἀρχαιοποιίας Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ (ΠΑΡΙΣ)

6 Δεκεμβρίου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

2265

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Νεκρὸς τὴν καὶ ἀνέοτλη

κάποιο ἄδατο σαρκαστικὸ χαμόγελο μισοφαίνεται στὰ χεῖλη
του—κι' ὅπουρεται.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ κόμης κρατεῖ ἀξιοπρεπῆ σιωπὴν, σύμ-
φωνη μὲ τὸ ὑπερήφανο κι' ἀγέρωχο ὄνομα τῆς οἰκογενείας του,
ἀποφεύγει ἀπὸ περιφρόνησι νὰ κυτᾷ τὸ γλοιώδες, ἄκραιο ὀ-
ποκείμενο, καὶ μόλις κλείνει ἡ πόρτα καὶ μένει ἄνους, ὁ πόνος
του κι' ἡ πίκρα τοῦ μαζοῦ, ξεσπᾶζουν ἀσυγκράτητα: Σιγο-
κλαίει πονεμένα:

—Μὰ πῶς ἦταν δυνατόν, ἀγαπημένο μου παιδί, νὰ μὴ σὲ μα-
λῶνω καθόλου, ὅταν σ' ἔβλεπα νὰ μπλέκῃς μὲ τέτοιους ἀγρεί-
ους, βδέλλες σωστὲς τῆς ψυχῆς σου καὶ τοῦ πορτοφολιοῦ σου: ...
Πῶς ἔδειξες μιὰ τόσο ἀνέπαιστη εὐαισθησία, στὶς στοργικὰς μου
ἐπιπλήξεις, κι' ἔμενες ἀδιάφορος στὴ λάσπη ποὺ σὲ τριγύρι-
ζε: ... Ἡμεῖς, θεέ μου, μὰ δὲν ὑποσὸ νὰ μὴ βαρυνκοῦνται,
παιδιά μου ἀγαπημένο, μπρὸς τὴν ἀνεξήγητὴ αὐτὴ διαγωγή
σου: ...

Λουφάζει ὁ πονεμένος γέρονς ἀπότομα, γιατί τοῦ φαίνεται
ὅσον βλαφημίες τὰ ἔστω καὶ δίκαια προσάπονά του κατὰ τοῦ
παιδιοῦ του ποὺ δὲν ζῇ πιά: ... Ὁ «ἀποθανὼν δεδικαίωται»: ...
Αὐτὴ τὴ φράσι ξαναμουρμουρίζει, διαρκῶς, καταπίνει τὰ λόγια
του, κι' ἀφήνει τὰ δάκρυά του ἀσυγκράτητα ὀνόν: ...

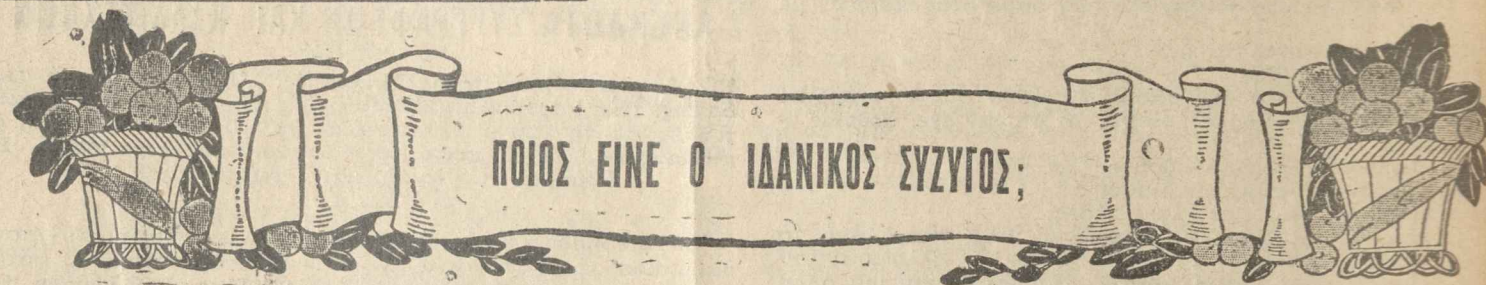
Ἐσθονικὰ τινάζεται. Ἐκεῖ ἀντίκου του, καὶ στὰ ποδαρικά τῆς
πολυθρόνας ποὺ καθόταν πρὶν ὁ ὕπουλος τοκογλύφος, ἔνα χαρ-
τὶ τοσαυκωμένο λευκαίνει. Μηχανικὰ ὁ γερο-κόμης σκύβει καὶ
τὸ συμμαζεῖ, ρίχνοντας μιὰ ματιά στὰ γραμμάτια ποὺ φαίνον-
ται. Ἀναγνωρίζει παρעוה τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τοῦ γιοῦ
του! ...

Κίτρινος κι' ἀπὸ πρὶν κίτριναί, περισσότερο τώρα, καὶ τὸ ρι-
κνὸ δέμας τοῦ νεκρικοῦ προσώπου τοῦ γίνεται ὅσον περναμένη
χιλιδρόνη. Τὰ χεῖρά του τρέμουν σπασμωδικὰ, καθὼς ξεφυλά-
νει τὸ γαστράκι, καὶ σκύβοντας ἐπάνω του, διαβάει τὴς διαβολι-
κὰς αὐτὰς φράσεις, γραμμένες ἀπ' τὸ χεῖρ τοῦ πεθαμένου γιοῦ
του: ...

Τίποτε μοι Ζοζέττα.
Γιατί, λατρετὴ μου, μὲ ἀποφεύγεις ἔτσι: ... Εἶσαι θυμωμένη ἄραγε,
ποὺ ἔπαυα νὰ σοῦ δίνω χοῦματα: ... Μὰ εἰμαι καταχρεωμένος ὅς τὰ
λαλοῦ, ἀλλά μοι, γυναικα, δὲν μὲ δανίζει πιά, κι' ὅλα αὐτὰ ἔξ' αἰ-
τίας σου: ... Ὡστόσο, ἀποφάσισα νὰ βάλω ἐπὶ τῆς συμβουλῆς τοῦ τε-
τραέτατον πατέρα σου: ... Ὁ γάμος πῶς ἀντέστη, στὴν διάσωση
γιοῦ τῆς Βοστάνης, κι' ἄραγε τοὺς ὅσους νὰ ἰσχυρῶναι γιὰ τὴν
πρώτη μου: ...

Ὁ πατέρα σου, κατὰ τὴν ἐξουσίαν, ὁ καὶ μόνος ὁ πατέρα
μου, μὰ στὸ τέλος δὲ μοὶ πληρώσῃ ὅλα τὰ χοῦμα: ... Ὁ γὰρ
ἐροδισμὸς ἐπὶ τῆς καὶ μὲ 50 χιλιάδες γυναικα χοστὴλητῆ
μὲ μιὰ πρῆστη συναλλαγμὰτὴ ποὺ δὲ τοῦ πατέρα σου ὁ
πατέρα σου, ἔπῃς πῶς μοὶ τὰ δάνεισε αὐτὸς τὰ λε-
πτά: ... Ἐν τῷ μεταξὺ, ἐγὼ δὲ δόκωμαι στὴ Παρίσι
μεταφωτισμένος, ἀγνώριστος ἀπ' ὅλους μὰ ὅτι κι' ἀπὸ
σένα, χοῦσέ μου ἄγγελε: ... Ὁ γὰρ πρὸς μὲν καθεὶν ἡμέρα
στὸ γνωστὸ μας κατενδὸν τοῦ «Ἱπποδρουίου», πλατεῖα
Ἱταλίας: ... Δὲν δὲ ὁδὴς βέβαια, μὰ μόλις ὅς τὰ 50 χι-
λιάδικα ποὺ δὲ σοῦ σέπῃ ὁ πατέρα σου, δὲ πεισθῇς γιὰ
τὴν ἀρσώσῃ μου καὶ δὲ ὁδὴς: ... Σὲ περνεῖ, λατρετὴ
μου μικροῦλά, ποὺ γιὰ τὸ χοῦμα σου ἔπεισα σὲ τέτοιον
ἀδύνατον νὰ περνεῖς γυναικα: ... Ἐπειδὴ, σὲν ὁ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ. Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ. ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ. ΘΑΝΑΤΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ. ΑΧ, ΑΥΤΗ Η ΖΗΛΕΙΑ!... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΗΝ ΤΡΕ ΜΟΥΝ. Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ: ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ, ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΟΣ ΚΑΙ... ΟΧΙ ΚΟΣΜΙΚΟΣ Κ.Τ.Λ.

Η δὲς Θάλασσα, (δδὸς Κεραμεικῶν — Ἀθῆναι), μᾶς γράφει ἀπαντῶσα στὸ ἐρώτημά μας περὶ τοῦ Ἰδανικοῦ Συζύγου:

«Κύριε Διευθυντά,

Ἀπαντῶ στὰ ἐρωτήματά σας: Τὸν σύζυγον ποὺ θὰ πάρω δὲν τὸν θέλω σὰν τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, γιὰτὶ καὶ γὰρ δὲν εἶμαι σὰν τὴ βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ. Οὐτὲ μὲν σὲ κανένα παλάτι. Ἀπλούστατα κατοικῶ σ' ἕνα ταπεινὸ σπιτάκι τῆς οἰκίας Κεραμεικῶν, μαζὶ μὲ τὴν οἰκονομία μου, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐπεξήγησε νὰ στεφθῇ διὰ θαυμάτων δαφνῶν καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ δημοκρατίας... Ἐπίσης ὁ ἀντρας μου δὲν θέλω νὰ εἶναι πτωχός, γιὰτὶ τότε θὰ θάψουμε τὸ ψωμί μὲ τὸ τηλεσκόπιο καὶ θὰ ἐφαρμόζουμε τὴ λαϊκὴ παροιμία ποὺ λέει: «Φάτε μᾶτια ψάρια καὶ κοιλία περιδρόμο!» Ἀλλ' οὐτε παραλὴς ζητῶ νὰ εἶναι. Γιὰτὶ οἱ παραλῆδες εἶνε κοιλαράδες, οἱ κοιλαράδες χωνεύουν δύσκολα καὶ γι' αὐτὸ εἶνε καὶ... ἀχώνευτοι. Ἄν εἶνε ἀθλητὴς δὲν τὸν θέλω, ἀλλὰ καὶ εὐρωστος ἂν εἶνε θὰ πάρῃ τὸ παῖνι τοῦ γιὰτὶ καὶ στὴ μιά καὶ στὴν ἄλλη περὶ πτωχοῦ θὰ ὑπάρχῃ φόβος, στὸ θυμὸ τοῦ, μὲ μιά γροθιά, νὰ μὲ κατεβάσῃ μερικὴς πιθαμὲς ἢ νὰ μ' ἀφήσῃ στὸν τόπο... Τὸν θέλω φυσικὰ ἐργατικό, μὰ δὲν πάλι σὲ σημεῖο ν' ἀφωσιώνεται τόσο στὴ δουλειά καὶ νὰ ξεχνᾷ, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὅτι ἔχει γυναίκα. Γιὰ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιών τοῦ δὲν δίνω δεκάρα. Μπορεῖ νὰ εἶνε ξανθός, σὰν τὸν Φραϊλὶχ, κοκκινομάλλης σὰν τὸν Βίλλυ Φρίτς, μελαχρινός σὰν τὸν Μυρά, Μόνο λευκότριχες εἶνε, φυσικὰ, γέροι—ἐκτὸς ἂν ἄσπρισε πρόωρα ἀπ' τὰ βάσανα, ὁπότε εἶνε δύσκατη κάποια ὑποχώρησις—καὶ οἱ γέροι, ἔχει ἀποδειχθῇ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅτι εἶνε ἀνίκανοι νὰ κρατοῦν οἰκονομία. Φυσικὰ δὲν θέλω νὰ εἶναι σαλταροειδὲς μεϊράκιον ποὺ θὰ μὲ πείθαι μὲ τὴν ἐρωτικὴν του φλυαρία. Οὐτὲ νύχη τὴν ἴδια ἡλικία μὲ μένα. Νὰ εἶναι μερικὰ χρόνια μεγαλύτερός μου, γιὰ νὰ φέρῃ μὲ ὑπερηφάνειαν τὸν τίτλο τοῦ σεβαστοῦ οἰκονομειάρχου. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνειά του αὐτὴ νὰ μὴν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια καὶ νὰ μὴ νομίζῃ, ὅτι ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἄρα τῆς στέψεως ὁ παπᾶς εἶπε ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ φοβῆται τὸν ἀντρα, ἐγὼ, ἀκολουθοῦσα τὸν κανόνα τοῦτον, θὰ τὸν φοβοῦμαι. Νὰ εἶναι θέλας ὅτι θὰ ἔχῃ γελασθῇ. Μὲ τοῦτο δὲν θέλω νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι πρέπει νὰ μὲ φοβᾶται αὐτός. Ἀλλοίμονον ἂν μεταξὺ ἀντρογόνων ἐπεκράτει ὁ φόβος! Ἀπλούστατα θέλω νὰ πῶ, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ σηκώῃ τὴ μύτη πέραν τοῦ δέοντος ψηλά, πάντως ὅμως μὲ καλὸν καὶ μετρίον τρόπον. Διότι, πρὸ πάσης ἄλλης συζητήσεως προτάσσω τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς ἐκτιμήσεως. Θέλω ὁ σύζυγός μου νὰ μὲ ἐκτιμᾷ, ὅπως θὰ τὸν ἐκτιμῶ καὶ ἐγὼ. Ἀπλάστῃ ὅπως θὰ τὸν ἐκτιμῶ διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν εὐπλοίαν τοῦ, ἔτσι θέλω νὰ μὲ ἐκτιμᾷ καὶ αὐτός. Γιὰτὶ, γυρίζοντας σπῆτι μεσημέρι-βράδυ ἀπ' τὴ δουλειά τοῦ, θὰ ὀρίσκῃ ἔτοιμο ἕνα καλοστρωμένον τραπέζι, μὲ καλὸ καὶ ἐπιμελημένον φαῖ καὶ ἕνα ζεστὸ κρεβάτι. Πῆτε μου, σὰς παρακαλῶ, ἂν ἕνας τέτοιος γάμος δὲν εἶναι εὐτυχισμένος καὶ ἂν μὲ τέτοιους γάμους ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δὲν ἔβγαυε νὰ συμφοιτῶν τοὺς διαπληκτιζομένους καὶ τὸ διαζύγιον ζητοῦντας σύζυγους. Πῶς;

Μὲ ἐκτίμησιν Θάλασσα

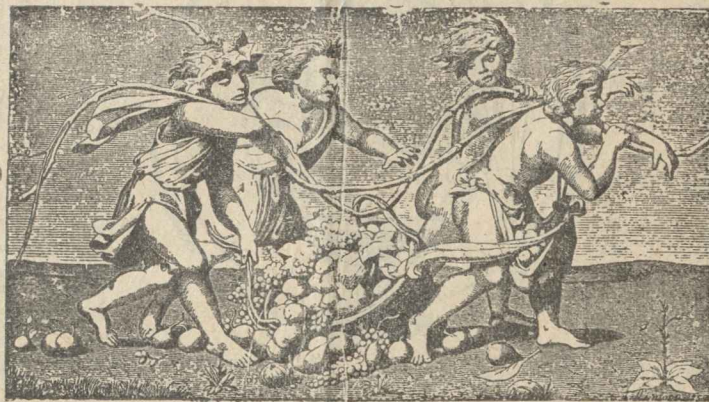
Η δὲς Ρένα Μαυροάκη, (Ἀθῆναι), μᾶς γράφει: «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», Εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ μικρούλα μιά ἀπὸ τὶς πιστὲς ἀναγνώστριάς σου. Διαβάζοντας λοιπὸν τὴν ἔξυπνη ἐρώτησί σου γιὰ τὸν Ἰδανικὸν σύζυγον, σοὺ ἀπαντῶ: Τὸν μέλλοντα σύζυγό μου.

ΙΑ.

Τὸν θέλω νὰ εἶναι μελαχρινός, μὲ ὥραια μάτια καὶ δὲν πὴ ὥραιος. Νὰ ἀγαπᾷ πρῶτα τὴν ἐργασία τοῦ καὶ ἔπειτα ἐμεῖς. Δὲν θέλω νὰ εἶναι πολὺ πλούσιος, γιὰτὶ τὰ πάρα πολλὰ πού τοὺς καταστρέφουν καὶ τοὺς δύο. Τὸν θέλω νὰ εἶναι πᾶς εὐγενικός καὶ πιστὸς ἀπέναντί μου, νὰ εἶναι τακτικός στὴν ἐργασία ποὺ θὰ ἔρχεται σπῆτι τοῦ, νὰ μὴν εἶναι ζηλιάρης καὶ καμπύτος καὶ νὰ μὴ μοῦ δημιουργῇ σκηνὲς ἄδικες. Δὲν θέλω ἰσχυρὴν χαρτιά. Νὰ μὴ θῶναι πολὺ συχνὰ μόνος τοῦ ἔξω, οὐτε νὰ εἶναι καὶ πολὺ—πολὺ κοσμικός καὶ νὰ θέλῃ κάθε ἡμέρα ἐντρα καὶ διασκεδάσεις. Αὐτὸς εἶναι γιὰ μένα ὁ Ἰδανικός σύζυγος ποὺ θὰ μοῦ κἀμὲ εὐχάριστη καὶ εὐτυχισμένη τὴ ζωή μου. Ἐάν πάλι παινευτῶ κανένα ποὺ νὰ μὴν εἶναι ὅπως τὸν θέλω ἐγὼ καὶ νὰ μὴν συμμορφώνεται ὅπως θὰ τοῦ ὑποδεικνῶ, θὰ φύγῃ μὲ τὰ τέσσερα! Ἐάν τύχῃ ὅμως καὶ πάρω ἕνα ἄνδρα ὅπως τὸν ἐνιερύομαι, θὰ εἶναι τυχερός γιὰτὶ θὰ εἶμαι πρόθυπος συζύγου. Μὲ πολλὴ ἀγάπη Ρένα Μαυροάκη

Η δὲς Κ. Γ. Κ., (δδὸς Ἀσκληπιῶν—Ἀθῆναι), μᾶς γράφει: «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,

Διάβασα τὸν διαγωνισμό ποὺ προκηρύξατε γιὰ τὸν Ἰδανικὸν σύζυγον καὶ σὰς στέλνω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμη μου. Θέλω νὰ εἶναι ἐργατικός καὶ δραστήριος καὶ νὰ ἔχῃ δημιουργήσει μιά κατάστασι, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ζῶμε μιά καὶ καλὴ καὶ μετρημένη. Τὸν θέλω νὰ εἶναι λίγο ἐνάρετος καὶ καλὸς στὸς τρόπους καὶ γλυκὺς, καὶ νὰ φέρεται λεπτὰ καὶ στοργικὰ ἀπέναντί μου. Ὁ πῶς εὐτυχισμένος γάμος κατ' ἐμὲ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ στηρίζεται στὴν ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι. Κ. Γ. Κ.

Η δὲς Καίτη Καρανιοπούλου, (Σέρραι), μᾶς γράφει: «Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», Ὑστερὰ ἀπὸ τόσες καὶ τόσες ἀπαντήσεις ποὺ θὰ ἔλαβες, θέλω νὰ δειθῇς καὶ τὴ δική μου. «Ποῖος εἶναι ὁ Ἰδανικός σύζυγος»;

Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ συνδυάζει κατὰ τὸν δσον δυνατόν τελειότερον τρόπον, τὸν ἀνθρωπο-κτῆνος καὶ τὸν ἀνθρωπο-πνεῦμα! «Ποῖος εἶναι ὁ πῶς εὐτυχισμένος γάμος καὶ γιὰτὶ» Εὐτυχισμένος γάμος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀπόδωκεν. Μὲ ἐκτίμησι Μ. Καπετανοπούλου. Ἀνὰ... ἀπὸ τὸς ἡ ἀπαντήσεις τῆς διδὸς Καπετανοπούλου. Ἐάν πάντως θὰ δημοσιεύσουμε τὶς κρίσεις μας σχετικὰς στὸ τέλος. Περιρρισιμὸς δὲν δάσκει. Ἡ δεσποινίδες εἶναι ἐλεύθερες νὰ γράψουν ἐκρινῶς καὶ... ἡρωϊκῶς τὴ γνώμη τους.

Η δὲς Ἀργ. Γ. Ροδ., μᾶς ἀπαντᾷ: «Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο», Ἰδανικός σύζυγος κατὰ τὴν γνώμη μου εἶναι ὁ μνηστὴρ μου. Ὡς Ἰδανικὸν δὲ γάμον θεωρῶ τὸν ἀπὸ ἀγάπης, ποὺ στηρίζεται ὁσάτως καὶ στὴν ἀλληλοεκτίμησιν. Μὲ ἐκτίμησι Ἀργ. Γ. Ροδ.

Η δὲς Δέσποινα, μᾶς γράφει: «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», Ὅταν πρωτοδιάβασα στὶς ἐκλεκτὲς σελίδες σου τὴν πρωτόπαιον κοινωνικὴν ἔρευνά σου, εὐθὺς πήρα τὴν πένα—ὅπως καὶ τὸς ἄλλες δεσποινίδες—γιὰ νὰ περιγράψω καὶ ἐγὼ ἑαυτὸς κατὰ τὴν ἀντιληψί μου εἶναι ὁ Ἰδανικός σύζυγος. Κατὰ τὴν γνώμη μου λοιπὸν, ὁ σύζυγος ὁ ὁποῖος θὰ μὲ συντροφεύῃ ὅς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ἐπιθυμῶ νὰ εἶναι: Μορφωμένος καὶ ἐδγνης. Νὰ εἶναι γλυκὺς εἰς τοὺς τρόπους τοῦ, δίχως θαναυσότητα καὶ νευρικότητα. Θέλω τὸ δίχως ἐξυ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ὁ φλύαρος παπαγάλος καὶ ἡ βασίλισσα Βικτωρία. Ὅπου τὰ πληρώνει ὁ πνευματικὸς. Ἡ συναυλία τοῦ Πῆρς. Ὁ ἔθνικὸς ὕμνος ποὺ τραγουδήθηκε... γαῖδουρινά!... Πῶς ἔκτισε τὴν ἐκθρόνισι τοῦ Ἀουδεβίνης ΙΣΤ'. Ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος στὸ Παρίσι. Τὰ γλέντια τοῦ. Τὶ κάνει ἡ γενεαλογία.

Μιά μέρα—ἀπὸ τὶς τελευταῖες τῆς ζωῆς τῆς—ἐνῶ ἡ βασίλισσα Βικτωρία, στηριζομένη στὸ μπράτσο τοῦ πνευματικοῦ τῆς, περνοῦσε ἀπὸ ἕνα διάδρομο τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Βάλμοραλ, ἕνας παπαγάλος φώναξε μέσα ἀπὸ τὸ κλουβὶ τοῦ:

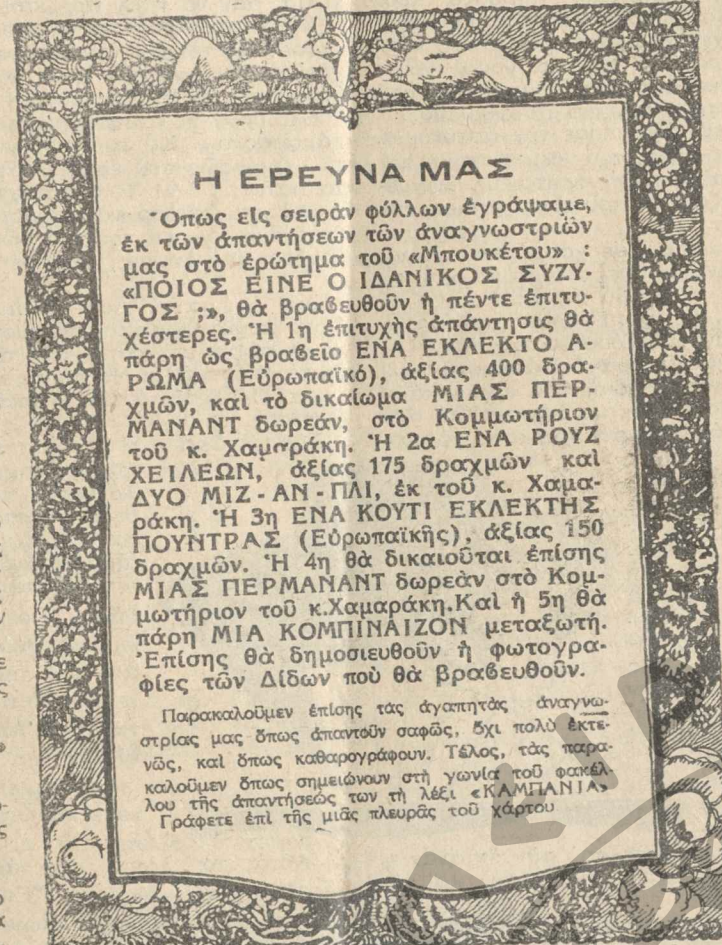
—Φύγε, παληόγρη!... Ἡ γρηὰ βασίλισσα στάθηκε ἀποτόμως καὶ ρώτησε τὸν πνευματικό τῆς:

—Τί φώναξε αὐτὸ τὸ ἀνόητο καὶ φλύαρο πουλί;... Μοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνετε...

Ὁ πνευματικὸς κέρωσε. Θερμοπαρακάλεσε τὴ βασίλισσά τοῦ νὰ μὴν ἐπιμείνῃ, μὰ ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἔμενε ἀνένδοτη, ψιθύρισε στὸ τέλος:

—Φώναξε... φώναξε: —Φύγε, παληόγρη!

—Τὸ ἀνόητο πουλί!... Ἀς τοῦ κάνουμε λοιπὸν τὴ χάρη νὰ φύγουμε, «παληόγρη»! εἶπε τότε ἡ Βικτωρία, ξεσπώντας σὲ ἀκράτητα γέλια.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Ὅπως εἰς σειρὰν φύλλων ἐγράψαμε, ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀναγνωστῶν μας στὸ ἐρώτημα τοῦ «Μπουκέτου»: ΠΟΙΟΣ ΕἶΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;», θὰ βραβεύοι ἡ πέντε ἐπιτυχότερος. Ἡ 1η ἐπιτυχὴς ἀπάντησις θὰ χεστέρει. Ἡ 2η βραβεύεται 400 δραχμὰς (Εὐρωπαϊκὰ), ἀξίας 400 δραχμῶν, καὶ τὸ δικαίωμα ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ Δωρεάν, στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμηράκη. Ἡ 2α ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΚΕΙΛΕΩΝ, ἀξίας 175 δραχμῶν καὶ ΔΥΟ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΛΙ, ἐκ τοῦ κ. Χαμηράκη. Ἡ 3η ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Εὐρωπαϊκῆς), ἀξίας 150 δραχμῶν. Ἡ 4η θὰ δικαιούται ἐπίσης ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ Δωρεάν στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμηράκη. Καὶ ἡ 5η θὰ πάρῃ ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ μεταξωτῆ. Ἐπίσης θὰ δημοσιεῦοι ἡ φωτογραφίαι τῶν Δίδων ποὺ θὰ βραβεύοι.

Παρακαλοῦμεν ἐπίσης τὰς ἀγαπητάς ἀναγνώστριάς μας ὅπως ἀπαντῶν σαφῶς, δὲν πολὺ ἐκτετασμένως καὶ ὅπως καθαρογράφουν. Τέλος, τὰς παρακαλοῦμεν ὅπως σημειώσουν στὴ γωνία τοῦ φακέλου τῆς ἀπαντήσεως τὸν τί λέει «ΚΑΜΠΑΝΙΑ» Γράφετε ἐπὶ τῆς μίας πλευρᾶς τοῦ χαρτοῦ

Η δὲς Κ. Παρασκευοπούλου, (Περαμῆς), μᾶς γράφει:

Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», Εἶναι μιά μικρὴ λεζούλα στὸ γράμμα καὶ στὴν ἐκφρασί μὰ πολὺ μεγάλῃ στὴν οὐσία καὶ ἐννοια ποὺ κρύβει μέσα τῆς τὸν Ἰδανικὸν σύζυγον: ἡ λέξις Ἔρως!!! Ποῖος ποιητὴς δὲν τὸν ἐξύμνησε, μὰ καὶ ποῖος δὲν τὸν ἐδοκίμασε, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν δύναμιν τοῦ, τὴν γλυκεῖα ὑπαρξί του!! Αὐτὸς καὶ μόνον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐννοῇ τὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματα, αὐτὸς λεπτύνει τὶς πῶς σκληρὲς καρδιές, αὐτὸς ἐξευγενίζει καὶ ἐξιδανικεύει τὸ μὴ τελειόν, αὐτὸς συγχωρεῖ καὶ μάλιστα δὲν ἐπιτελεῖ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες.

Ποῖα λοιπὸν σημασία μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ εἶδος τοῦ γάμου, ὅταν τὴν ἔκτισαν δύο ἀτόμων δὲν συμβολίζει καὶ μόνον ὁ Ἔρως; Ποῖα εὐτυχία μεγαλειότερα ἀπὸ τοῦ νὰ νοιώθῃ κανεὶς τὸν ἑαυτό τοῦ ἐρωτευμένου;

Τὸν ἀγαπῶ, τὸν ποθῶ... ἰδοὺ ὁ Ἰδανικός γιὰ μένα σύζυγος! Κ. Παρασκευοπούλου

Η δὲς Ἐλένη Κ., (Θεσσαλονίκη), μᾶς γράφει, ἐκ τῆς ἐρεῖνης μας περὶ τοῦ Ἰδανικοῦ συζύγου, πρέπει ν' ἀπερρώσσουμε καὶ μιά σελίδα, γιὰ ν' ἀλληλογραφεῖν οἱ ἀναγνώστριαι μὲ τὰς ἀναγνώστριάς μας, ἄλλ' αὐτὸ, δυστυχῶς, εἶναι ἀδύνατον. Δὲν μποροῦμε νὰ διευκολύνουμε ἐμεῖς τέτοιον εἶδος σχέσεις. Ἐστὶ τὸ περιοδικὸ γίνεται αμεσάζων, κακὸς καὶ διέθρητος. Τὸ «Μπουκέτο» δὲν θὰ κἀμὲ ποτὲ τὴν ὑποχώρησιν αὐτήν, γιὰτὶ εἶναι καὶ θὰ μείνῃ ἡθικὸν καὶ οἰκονομικὸν περιοδικόν.

Ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς τῆς Κομμῶνας τοῦ Παρισιῶς πῆγε στ' Ἀνάκτορα γιὰ νὰ κοινοποιῇ στὸ Λουδοβίκο τὸν ΙΣΤ' τὴν ἀπόφασι τῆς ἐκπτώσεώς τοῦ ἀπὸ τῶ θρόνου, εἶπε: —Δὲν εἶδα πᾶσι βασιλεῖς! Ἰδοὺ μὰ φραγὰ εὐκαρία γιὰ νὰ γίνετε καλὸς πολίτης. Ἀλλωστὲ, παρηγορηθῆτε, διότι ἡ πτώσις ὅλων τῶν βασιλέων εἶναι τόσο προσχῆς, ὥστε καὶ ἡ πτώσις τῶν φύλλων! Σημειώτεον ὅτι ἦταν τότε Σεπτέμβριος.

Ὁ πάππος τοῦ πῶς βασιλέως τοῦ Βελγίου, ὁ Λεοπόλδος Β', ἦταν περιφρῆμος γλεντζῆς. Ἐποκεπτόταν τακτικὰ τὸ Παρίσι καὶ δὲν παρέλειπε νὰ κἀμὲ κάθε βράδυ μιά βόλτα στὴν ἀγαπημένη του Μονμάρτη.

Μιά γύστα μάλιστα ὁ Λεοπόλδος, μαζὶ μὲ ἕνα φίλο τοῦ, κατέβηκαν στὰ «Μαύρα Γάτα», τὸ περίφημον καμπαρέ, ὅπου διασκεδάζουν οἱ πρῶτοι διάφοροι ἐλαφρόμυθοι νεοὶ καὶ νέες. Ὁ Λεοπόλδος φοροῦσε μακρὸν σαγὺν παλτό καὶ πλατύφυλλον ρεμπουτίλλας ποὺ τοῦ σκέπαζε τὸ μῶς πρόσωπο, ἀλλὰ οἱ θαυμάσι τοῦ κέντρου τὸν καταλάβαιναν ἀμέσως, ἀπὸ τὴ γενεαλογία τοῦ, καὶ ἄρχισαν νὰ ζητωκραυγάζουν:

—Ζήτω ὁ ἀγαπημένος μας Λουίπολ!

Μερικὲς γυναῖκες μάλιστα τὸν περικύκλωσαν καὶ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ φύγῃ. Τότε ὁ Λεοπόλδος εἶπε στὸ φίλο τοῦ:

—Καταραμένη γενεαλογία! Μὲ πρόδωκε!... Χίλιες φορές λέω νὰ τὴν κόψω, μὰ δὲ τὸ βαστάει ἡ καρδιά μου!

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΣ

κάμψη ήταν θυσιωμένη στο σκοτάδι, γεμάτη από μια θαρρείς σιωπή. Ο "Άλλαν, μόλις μπήκε μέσα, ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται από μια παράξενη αγωνία.

—Τζούλια, πού είσαι; Θέλεις να με τρομάξεις; Έλα, άφησε λοιπόν αυτά τα τρελά αστεία... φώναξε νευριασμένος, μ' ένα παράφωνο γέλιο.

Μά δεν του απάντησε κανείς. Έφωξε τότε με το χέρι του πού έτρεμε για να θρή τον διακόπτη κι άναψε το φως. Ήδη ίδια στιγμή, ένα ούρλιασμα φρίκης ξέσκιζε το λαιμό του. Είχε σκοντάψει πάνω σ' ένα κορμί, ξαπλωμένο καταγής. Ήταν το πτώμα της Τζούλιας.

Το σιωπηλό σπίτι άντηχεσ άπαισία από την πένθιμη κραυγή του νέου. Η Τζούλια ήταν ακίνητη, νεκρή, έκει μπροστά του. Τό δεξί της χέρι έσφιγγε σφιχτά τό πιστόλι. Τό αίμα πού είχε τρέξει από τό δεξί της κρόταφο, είχε σχηματίσει μία μικρή κόκκινη λίμνη γύρω από τό κερένιο πρόσωπό της. Τά γουρλωμένα μάτια της δέν είχαν μονάχα μία έκφραση φρίκης, μπροστά στό θάνατο, μά κάτι πιδ άπαισιο, πιδ τραγικό, πιδ άπάνθρωπο...

Ο "Άλλαν έτρεξε σάν τρελόφορο κι είδοποίησε την άστυνομία. Έπειτα, παραπατώντας, γύρισε στό σπίτι του, σωριάστηκε πάνω σ' ένα ντιβάνι κι άρχισε νά κλαίη άπαρηγόρητα, μέ πνιγμένα άναφυλλήτά. Η τραγωδία της Τζούλιας τού είχε ξεσκίσει την καρδιά...

Κι' ώστόσο, εκείνη ή μέρα είχε άρχισει μέ χαρούμενα γέλια. Η Τζούλια, για πρώτη φορά, τόν είχε φιλήσει στό στόμα και τού είχε ύποσχεθί πως θά τόν περίμενε τό θράδυ στό σπίτι της.

—Νάρθη, Άλλαν! τού είχε πη, μέ μία έκφραση πόνου στά παράξενα μάτια της. Είμαι τόσο μόνη!... Τόσο δυστυχισμένη!...

Κι' από εκείνη τη στιγμή είχε άρχισει ή τραγική άναμνή της... Είχε γνωρίσει τόν "Άλλαν σέ μία έκδρομή πού είχαν κάνει μαζί μέ άλλους φίλους τους. Η Τζούλια έκανε σάν τρελλή από τη χαρά της. Ήταν τόσο ώμορφο, τόσο ρωμαντικό εκείνο τό πανδοχείο, όπου θά περνούσαν τρεις ολόκληρες μέρες! Μά κι' ό "Άλλαν από την πρώτη στιγμή, είχε άρχισει νά της δείχνη μία τρυφερό συμπαθεια. Μά ή συγκίνησε της πρώτης μέρας, ή κούρασι, ό παγομένος άέρας τού θουνο, άρρώστησαν την Τζούλια. Ο "Άλλαν της κρατούσε συντροφιά, τη διασκεδάζε και τό θράδυ, όταν ήρθε ή στιγμή νά την καληνυχτήση, της έσφιξε τό χέρι μέ τρυφερότητα και κοκκινίζοντας σάν μικρό παιδί, της έίπε πως την άγαπούσε, πως ήθελε νά την παντρευτή και πως θά την έπαιρνε μαζί του στην "Αμερική, για νά ζήσουν εκεί κάτω, σ' άπέραντα χτήματά του, εύτυχισμένοι...

Την τρίτη μέρα, ή Τζούλια ήταν καλά και μπόρεσε νά γυρίση στή Βενετία. Εκείνο τό ειδύλλιο την είχε μεταμορφώσει. Μά έρχόντουσαν πάλι στιγμές πού την έπιαναν ή νευρικές κρίσεις της (ή μητέρα της είχε πεθάνει τρελλή) και τότε τά έβλεπε όλα πένθιμα και μαύρα.

Η Τζούλια είχε κληρονομήσει όλο τό πάθος της μητέρας της για τίς άπρόοπτες περιπέτειες, για την κοσμική ζωή και για τίς τρελλές διασκεδάσεις. Ζούσε μόνη της, ανεξάρτητη, τό χειμώνα στή Ρώμη, κοντά στή θεία της, τό καλοκαίρι στή Βενετία, τό φθινόπωρο στό "Γαρίσι, την άνοίξει στίς μαγευτικές όχθες της λίμνης τού Κόμο.

Μά ή τρελλή ζωή της είχε τσακίσει τ' άρρωστα νευρά της. Πολλές φορές έσφιγγε τούς κρόταφους της κι' έλεγε στίς φίλες της μέ μία παράξενη φωνή:

—Μά τί έχω; Γιατί νυρίζε τό κεφάλι μου, Θεέ μου! Μου φαίνεται πως θά τρελλαθώ!

Ο δόκτωρ Σαλβίνι, ένας παλιός φίλος της οικογενείας της, πού είχε κουραστή πειά νά την συμβουλεύη ν' αλλάξη ζωή, της έίπε μία μέρα μέ πίκρα:

—Πρόσεξε, Τζούλια! Συλλογίσου τη μητέρα σου. Ησύχασε πειά, γιατί άν δέν μ' άκούσης κι' αυτή τη φορά, δέν θ' άργήσης νά τρελλαθής σ' αλήθεια!...

Μά ή Τζούλια δέν άκουγε κανένα. Κοιμόταν λίγο, κάπνιζε πόρα πολύ, δέν είχε όρεξη, έτρωγε άταχτα και λίγο. Ο χορός τη νύχτα και τά «κοσμικά» σπόρ τη μέρα, την είχαν κάνει νευρική, εύεξαπτη, φοβιτσιάρα. Κ' όπέφερε άπ' όλα: άπ' τόν ήλιο, άπ' τά φώτα από τό θορύθο, άπ' τίς ευωδιές τών λουλουδιών, άπ' τη σιωπή της νύχτας. Δέν μπορούσε πειά νά κοιμηθί. Ήταν όλο νευρά!...

—Άκουσέ με, Τζούλια, πρόσεξε τόν έαυτό σου! της ξαναείπε ό δόκτωρ Σαλβίνι. Πάψε πειά νά πίνης τόσο κοκταίλς από τό πρωί ως τό θράδυ. Πρέπει νά κοιμάσαι δώδεκα ώρες τη μέρα. Άλλοιώς, ύστερ' από λίγον καιρό, θά κατατήσης στό φρε-

νοκομείο!...

Η Τζούλια τότε άρχισε σ' αλήθεια νά νοιάζεται για τόν έαυτό της, μά ήταν πειά πολύ άργά. Ο οργανισμός της δέν άντεχε στίς στερήσεις. Κ' ή Τζούλια γνώρισε τη φριχτή αγωνία τού τζικομανούς, πού δέν έχει πειά δηλητήρια για τίς αισθήσεις του.

Αυτό τό μαρτύριο κράτησε ως τη μέρα πού γνώρισε τόν "Άλλαν. Από τότε ή ζωή της άλλαξε ξαφνικά, οι έφιάρτες χάθηκαν, ή νευρώσεις εξαφανίστηκαν, ή άπογοητεύσεις ξεχάστηκαν.

Ο έρωας θριάμβευσε. Η «μοιραία» ώμορφία της πήρε ένα άλλο θέλητρο. Τά μάτια της τώρα είχαν ένα άλλο φως και τά χείλη της δέν είχαν πειά εκείνη την έκφραση της πίκρας και περιφρονητικής άηδίας για τά πάντα.

Η Τζούλια τώρα ζούσε μία δεύτερη ζωή.

Ξαφνικά όμως, εκείνο τό πρωί, μόλις έφυγε ό "Άλλαν, ένοιωσε πάλι νά την κυριεύη μία άπογοήτευση, μία άνεξήγητη μελαγχολία, σάν νά ήταν άρρωστη ή ψυχή της.

Θάρχόταν άραγε ό "Άλλαν; Της έλεγε αλήθεια ότι την άγαπούσε; Θά τόν άφηναν οι γονείς του νά την παντρευτή; Μά θάρχόταν; Θά έρχόταν; Κάτι, μέσα της, της έλεγε πως δέν τόν ξανάβλεπε πειά. Μά γιατί, γιατί;

Θεέ μου! Τι άνυπόφορο πού ήταν εκείνο τό πράσινο χαλί της κάμαράς της. Κι' εκείνο τό γκριζό χρώμα της ταπεταρίας; Και τό όμο φως πού έμπαινε από τό παράθυρο και της πλήνιζε τά μάτια;... Ά! Τι άδόσταχη πού ήταν ή ζωή!...

Θέλησε ώστόσο νά καμάρη νά νευρά της, νά ξεγελάση τη θανάσιμη αγωνία της. Μά πως; Νά θυή έξω; Κι' άν ό "Άλλαν έρχόταν πιδ ένωρίς; Τι έπρεπε νά κάνει; Πώς θά ήσυχάζε;

Δυό ή ώρα... Δυό και μισή... Θάρθη άραγε; Δέν θάρθη; Πόσο άργά περνάει ή ώρα μακριά από τόν "Άλλαν, τη μεγάλη, τη μοναδική μεγάλη άγάπη της ζωής της! Και πόσο άργά έπάρθ τό άπόγεμα!... Μά αλήθεια, πώς περνάει ή ώρα; Άργά; Γρήγορα; Η Τζούλια δέν μπορούσε πειά νά συγκεντρώση τίς σκέψεις της.

Τρεις ή ώρα... Η Τζούλια περπατούσε άπάνω-κάτω μέσα στην κάμαρά της μέ νευρικά, σπασμωδικά δηματα. Τό κεφάλι της ήταν θαρύ, ποιοδός, σάν νά ήθελε νά σπάση. "Αεφια, άκούστηκαν δηματα... Μά όχι... Ήταν στό δρόμο! Ένα κύμα αίματος ανέθηκε στό κεφάλι της. Για μία στιγμή θάμπωσαν τά μάτια της. Ά! Μπα! Δέν θάρθη. Ποιός ξέρε!... Μία άλλη γυναίκα, πιδ ώμορφη, πιδ σαγηνευτική, θά τόν σφίγγη στην άγκαλιά της.

Ά! Τό αίμα! Πώς θουίζει τό αίμα σ' αυτή τιά της! Άλήθεια, γιατί είχαν τεντώσει έτσι φλέβες της, σάν νά ήθελαν νά σπάσουν;

—Θεέ μου! Μά τί έχω; Θά τρελλαθώ! φώναξε παγώνοντας από φρίκη ή άρρωστη Τζούλια.

Αυτά τά λόγια της άντήχησαν πένθιμα μέσα στην καταθλιπτική σιωπή. Ένα σιδερένιο στεφάνι άρχισε νά της σφίγγη τό μέτωπο. Κι' αυτή ή θανάσιμη άγωνία άνεβαίνει στό λαιμό και την πνίγει, σάν νά την σφίγγουν άόρατα χέρια!

Η Τζούλια θέλει νά φύγη, νά λυτρωθί από εκείνη τη μαρτυρική ατμόσφαιρα. Μά πως νά φύγη; Μία άλλη Τζούλια, μέ χλωμό πρόσωπο, μέ κόκκινα μάτια έρχεται άργά, άργά από τό θάθος τού μεγάλου καθρέφτη... Είναι ή άλλη, ή παλιά Τζούλια, ή τρελλή, εκείνη πού δέν είχε γνωρίσει τόν "Άλλαν.

Μά τί θέλει αυτή ή ξένη, τί θέλει; Η Τζούλια μ' ένα ούρλιασμα φόβου, άρπαξε τό πιστόλι της από τό συρτάρι τού κομμουνιστή και τό σήκωσε ψηλά για νά σκοτώση την άλλη Τζούλια, πού έρχόταν από τό θάθος τού καθρέφτη. Μά τό νευρικό χέρι της έκλεισε σπασμωδικά, τό δάχτυλο τράβηξε τη σκανδάλη κι' ή Τζούλια, ή καινούργια, ή έρωτευμένη μέ τόν "Άλλαν, ένοιωσε ένα σκληρό πόνο στό κεφάλι κι' άμέσως όλα σκοτείνασαν και χάθηκαν από τά μάτια της.

Η τρελλή Τζούλια είχε αυτοκτονήσει.

Μά την ώρα πού ξεμυχόσε, στό θάθος τού σκοτεινού διαδρόμου άντηχούσαν τά θήματα τού "Άλλαν. Η Τζούλια τάκουσε μέσα στό ψυχorraγήμά της και της φαινε πως ήσαν τά δικα της θήματα, τά θήματά της, καθώς κατέβαινε άργά, άργά στών άλλων κόσμο!...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙΤΡΑΥ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

—Άς κάνουμε ειρήνη!... Μπορείς, ντόνα Κρούζ, νά ύπηρετήσης και μέσα και τη δεσποινίδα ντέ Νεβέρ συγχρόνως... Σε βεβαιώνω ότι δέν θέλω τό θάνατό της...

—Εγώ όμως τόν θέλω! άκούστηκε ή σθεσμένη φωνή της Αύγης από τό κρεβάτι. Τόν έπικαλούμαι σέ κάθε ώρα, σέ κάθε στιγμή... Κάποτε μάλιστα μου φαίνεται πως άπλώνει προς μένα τά κοκκαλάκια χέρια του, και θέλει νά μέ πάρη... Μά άνάμεσα σ' αυτόν και σέ μένα, άπλώνεται πάντοτε ένα σπαθί κι' άκούω την κραυγή: Είμ' έδω! Είνε τό σύνθημα τού πατέρα μου τού δουκός ντέ Νεβέρ... Είνε τό σύνθημα τού άγαπημένου μου Έρρίκου!... Και ό θάνατος φύγει!...

Άκούοντας τά λόγια αυτά, ό Γκονζάγκας ένοιωσε μία τρομερή ταραχή νά τόν κυριεύη.

Ξεχνώντας κάθε σεβασμό, χάνοντας τούς τρόπους του τού μεγάλου άρχοντος χτύπησε τό πόδι του και μούγκρισε:

—Ο Λαγκαρντέρ πέθανε! Μου έφεραν τό σπασμένο του σπαθί, τό σπαθί πού τού είχε δώσει ό αντιβασιλεύς της Γαλλίας...

Μία κραυγή άγωνίας άκούστηκε κι' ή ντόνα Κρούζ ώρμησε προς την Αύγη, για νά τη συγκρατήση και νά τη γαληνένη.

Η φτωχή νέα είχε άνασηκωθεί στό κρεβάτι της μέ τά μάτια βλοσυρά, μέ τά χείλη κατ'άλεια.

—Πέθανε! φώναξε. Ο Έρρίκος πέθανε;... Ω! Δέν είναι αλήθεια! Άν τόν είχαν σκοτώσει, θά ένοιωθα κι' εγώ στην καρδιά μου τό χτύπημα τού δολοφόνου!... Όχι... Ζή!... Ζή!... Τό σπαθί τού δίνει και σέ μένα δύναμη νά ζω... Ο Έρρίκος είναι ζωντανός!... Θάρθη!... Θά σκοτώση!... Έρρίκο!... Έρρίκο!...

Έξαντλημένη από την ταραχή της, σωριάστηκε πάλι στό κρεβάτι της και από τά χείλη της δέν έθγαιναν τώρα, παρ'ό μόνό λόγια κομμένα και μπερδεμένα.

Πηγαίνετε σείς συμβούλευσε ή ντόνα Κρούζ τόν Γκονζάγκα. Τά ψέμματά σας και ή παρουσία σας της κάνουν μεγάλο κακό... Σεβαστήτε τουλάχιστον μία έτοιμοθάνατη... Πηγαίνετε...

Μπροστά στην άγανάκτηση της Άταγγιάνας, ό πρίγκιψ δέν τόλμησε ν' άντισταθί.

—Φεύγω σέ μία ώρα για τη Μαδρίτη, έίπε καθώς έθγαινε έξω. Έλα σέ λίγο νά μέ βρής... Θέλω νά σου μιλήσω...

Οι φίλοι τού Γκονζάγκα δέν βρισκόντουσαν εκεί... Αυτοί είχαν μείνει στή Σαραγκόσσα. Μονάχα, ό Γκονζάγκας κι' ό Πευρόλ είχαν μεταφέρει τίς δυό νέες στό Πένα, γιατί δέν ήθελαν νά ξεριθώσουν, έκτός άπ' αυτούς, τό καταφύγιο τους.

Η ντόνα Κρούζ ξέμεινε λίγες στιγμές κοντά στην Αύγη. Όταν όμως είδε πως ή φίλη της είχε κλείσει τά μάτια κι' είχε άποκοιμηθί θυμήθηκε την πρόσκληση τού Γκονζάγκα και κατέθηκε στή σάλλα τού πανδοχείου, όπου, μπροστά σ' ένα τραπέζι, ό πρίγκιψ καθόταν μαζί μέ τόν Πευρόλ και κουβέντιαζε.

Μόλις ό Γκονζάγκας είδε τη ντόνα Κρούζ, την προσκάλεσε νά καθήση και της έίπε:

—Όπως σου έλεγα πρό ολίγου, φεύγω για τη Μαδρίτη και δέν ξέρω πότε θά ξαναγυρίσω. Προετοιμάζονται εκεί σπουδαία γεγονότα, πού θ' άποτελέσουν για μένα την ένναρξί μιάς καινούργιας παντοδυναμίας... Η κατάσταση της δίδος ντέ Νεβέρ μέ κάνει

νά είμαι βέβαιος ότι δέν θ' άποπειραθί νά δραπετεύσθ... Θά της στείλω μάλιστα ένα γιατρό, ό όποιος θά την κάνει γρήγορα καλά.

Μία λάμψη χαράς πέρασε από τά μάτια της ντόνας Κρούζ.

—Όποτε μάς άφήνετε μόνες έδω; βιάστηκε νά ρωτήση.

Μά άμέσως άγκωσε τά χείλη της, γιατί κατ'άλζε πως έίχε βιαστή.

—Καθόλου, απάντησε ό Γκονζάγκας, χαμογελώντας. Θά μάθαν άμέσως ότι γίνεται έδω... Έξ' άλλου, ή δεσποινίς ντέ Νεβέρ δέν μπορεί νά μείνη πολύ καιρό σ' αυτό τό βρωμερό πανδοχείο... Σ'ας έχω προετοιμάσει διαμερίσματα, άξια γι' αυτήν και για σένα. Εκεί, θά είσαστε άσφαλισμένες...

Η ντόνα Κρούζ έκανε μία κίνησι άδιαφορίας, κι' ό πρίγκιψ έξακολούθησε, δείχνοντας μέ τό δάχτυλο τό πανόραμα, πού άπλωνόταν σ' ένα μαγευτικό τοπίο.

—Βλέπεις εκεί ψηλά αυτό τόν πύργο, πού όρθώνεται στην κορυφή τού βουνού;... Μόλις ή δεσποινίς ντέ Νεβέρ θά είναι εις θέαν νά μετακινηθί, θά πάτε εκεί κι' ή δυό σας...

Η ντόνα Κρούζ έρριξε μία ματιά προς τό μέρος πού της έδειχνε, διέκρινε ένα έρειπωμένο πύργο.

—Μι' άετοφωλιά! έίπε μορφάζοντας. Τό μέρος είναι άπρόσιτο. οι τούχοι είναι χωρίς άλλο χοντροί... Μά ό άέτος θά μωρέσει νά μπη μέσα.

—Σου είπα πως ό Λαγκαρντέρ πέθανε!

—Εφόσον δέν τόν σκοτώσατε μόνες σας, μέ τό ίδιο σας τό χέρι, πρέπει ν' άμφιβάλλετε για τό θάνατό του... Τώρα θέλετε νά μάς φυλακίσετε εκεί πάνω... Έστο! Ο Λαγκαρντέρ θά 'ρθή νά μάς άπελευθερώση...

—Ο Λαγκαρντέρ σκοτώθηκε στό Πέρασμα τού Πάνκορμπο. Δέν θά τόν ήθε ποτέ πειά...

—Οι νεκροί καμιά φορά άνασταίνονται! έίπε έπίσημα ή ντόνα Κρούζ. Μά πότες μου τώρα, ποιός θά είναι ό δεσμοφύλακας μας σ' αυτή την άετοφωλιά; Ο κ. Πευρόλ χωρίς άλλο... Αυτός είναι κατ'άλληλος για όλες τίς δουλειές. Πάντως, μάθετε αυτό, κύριε πρίγκιψ. Μην υπολογίζετε στην ύποταγή μου... Εγώ, τό, κύριε πρίγκιψ. Μην υπολογίζετε στην ύποταγή μου... Μην μου ζητή γεννήθια έλευθερία... κι' έλευθερία θά πεθάνω... Μη μου ζητήσετε λοιπόν νά σας ύποσχεθώ πράγματα, τά όποια δέν θά κάνω...

—Και όμως, άν μέ διατάκουσε, έίπε ό Γκονζάγκας, θά ήσουν δουκίσσα.

—Ο διάβολος και σεις θά μου δίνατε αυτό τόν τίτλο, απάντησε ή φλόρα μέ σαρκαστικό τόνο. Μά δέν υπάρχει ανάγκη τούσων σπουδαίων ύποκειμένων για νά γίνω μαρκησία. Ο κ. ντέ Σαβερνύ στάνει...

—Πολύ άστεία αυτή ή έλπίδα!... Αυτός ό ξεμυαλισμένος ό Σαβερνύ σου ύποσέθηκε μία βραδυά επάνω στό μεθύσι του, νά σε κάνει σόλινγκ... Μά τώρα θά τό έχη ξεχάσει πειά...

Αυτό είναι μία ύπόθεσις, πού άσφαλώς τους δυό μας, άπάντως ή ντόνα Κρούζ. Μά έίτε μείνω Γκονζάγκα, έίτε γίνω μαρκησία, δέν θά γίνω ποτέ έπικλημάτιας, όπως θελήσατε νά μέ κάνατε...

—Τόσο τό χειρότερο για σένα!

—Και για σας για σας προσπατών... Αυτό ήταν ένα παιγνίδι δικό σας κι' όχι δικό μου... Κι' έπειδή νάσατε αυτό τό παιγνίδι, γι' αυτό λυπάσθε τόσο... Μά τώρα γάνατε και τόν καιρό σας, έξοχότατε... Σ'ας περιμένουν στή Μαδρίτη, όπου πρόκειται ν' άρχίση ή

Η Αύγη είχε κλείσει τά μάτια κι' είχε άποκοιμηθί.

καινούργια σας παπτοδυναμία...

Καί, κάνοντας μία ειρωνική υπόκληση, διευθύνθηκε προς την πόρτα και βγήκε έξω.

—Είπε πολύ επικίνδυνη, είπε ο Γκονζάγκας στον επιστάτη του. Νά την επιβλέπεις και να προσέχεις μήπως στείλει πουθενά καμιά επιστολή... Σ'έ καθιστώ υπεύθυνο γι' αυτό...

—Μά δεν θα ήταν προτιμότερο ν' απαλλαγούμε απ' αυτή... είπε με τη σφυριχτή του φωνή ο Πεϋρόλ. Δεν θα ήταν προτιμότερο ν' απαλλαγούμε κι' απ' τις δυό;

Ο Πεϋρόλ είχε προχωρήσει χωρίς άλλο πολύ, γιατί ο Γκονζάγκας αναπήδησε και είπε:

—Όχι!... Δεν είν' αυτό το σχέδιό μου... Η Αύγη πρέπει να ζήσει: Είνε το δόλωμα που θα τραβήξει και τους άλλους... Η άσπιδα που θα βάλουμε μεταξύ τους και μεταξύ μας... ο δημωρός με τον οποίο θα εξαγοράσουμε, δτι έχουμε χάσει ως τώρα... Άμα πεθάνει αυτή, δεν μ'ας μένει πια τίποτε...

—Είν' επίσης κι' ένα εμπόδιο, εξοχώτατε, σ'έ δτι σκοπεύετε να κάνετε στη Μαδρίτη... Ο αντιβασιλεύς της Γαλλίας μπορεί να τη ζητήσει από το βασιλέα Φίλιππο 5ο ή σύζυγό σας και μητέρα της νάρη να την πάρη ή ίδια από τ' ανάκτορα του Έσκουριάλ... Θάναγκαστήτε τότε να εξηγηθήτε... και ασφαλώς θα σ'ας εξορίσουν κι' από την Ισπανία, εκτός αν σ'ας συλλάβουν...

Μά το Θεό, είπε ο Γκονζάγκας, σταυρώνοντας τα χέρια του, αρχίζεις να γίνεσαι κούτσος, φτωχέ μου Πεϋρόλ. Ο φόβος μήπως βρεθής εδώ απέναντι στη σκιά του Λαγκαρντέρ, σ'έ κάνει να τ'α χάσεις. Εκτός αν φοβάσαι τη ντόνα Κρούζ την ίδια...

Άκου: Μέσα σ'έ μία βδομάδα, ο πόλεμος θα έχη κηρυχτή μεταξύ Γαλλίας και Ισπανίας... Σ' αυτό θα συντελέσω και γ'έ με όλες μου τις δυνάμεις... Άν ο Λαγκαρντέρ δεν σκοτώθηκε στο πέρασμα του Πάνκομπο, όπως με βεβαίωσε, θα φροντίσω να τον συλλάβουν και θα τον στείλω να στείσει σ'έ καμιά από τις τρομερές φυλακές της Ισπανίας...

—Δεν έχουμε πια να φοβόμαστε τίποτε από το Λαγκαρντέρ, ύψηλότατε. Μά ή πριγκίπισσα σύζυγός σας είνε ακόμα πιο τρομερή. Θά φροντίσω να ξαναβρ'ή την κόρη της και ο αντιβασιλεύς θα τη βοηθήσει...

—Άν έρθη στην Ισπανία, θα φροντίσω πάλι απλούστατα να τη συνοδεύω ως τ'α σύνορα... Ο τίτλος του συζύγου της μ'έ εξουσιοδοτεί σ' αυτό... Ό,τι κι' αν συμβ'ή, ιδού ή οδηγίς μου γι'α σ'ένα: Διάλεξε σ' αυτό τον τόπο δυό άφασισμένους υπηρέτες, και μόλις ή δεσποινίς ντε Νεβέρ θα μ'ορέσει να σταθ'ή σ'α πόδια της, έγκαταστάθ'η στον πύργο, στον οποίο κανένας άλλος άς μ'ή μ'ή, εκτός από το γιατρό κι' από σ'ένα... Άλλοίμονο δ'έ σ' αυτόν που θα το μ'ήση ν' άγγίξη την Αύγη ή την ντόνα Κρούζ... Δεν χρειάζονται πολλά π'ώματα στο παιγνίδι μας: Γ'έ νεκροί σηκώνονται καμιά φορά και κατηγορούν!

—Έστω, είπε ο Πεϋρόλ. Άς ζήσουν... μέχρι του θανάτου μας.

II ΣΑΒΕΡΝΥ ΚΑΙ ΝΑΒΑ-ΙΤ'

Ο νεαρός μαρκήσιος ντε Σαβερνύ δεν ήταν παιδί ο ίδιος... Μία ριζική μεταρρύθμιση είχε συντελεσθ'ή σ' αυτόν. Είχε γίνει σοβαρός κι' αν έπ'ηγανε τώρα στις έσπεριδες του αντιβασιλέως, όπως π'ήγανε άλλοτε στις έσπεριδες του Γκονζάγκας, τ'έκανε κατ' ανάγκην, γιατί ο ίδιος ο αντιβασιλεύς τον προσκαλούσε. Μά ή έκφρασίς του ήταν πάντα θλιμμένη και τ'ό γέλιο του δεν άντηχούσε πια, προκλητικό και θορυβώδες.

Έκείνη τη νύχτα, ο Σαβερνύ είχε φύγει από ένα σουπε' του «Παλαί-Ρουαγιάλ» κάπως νωρίτερα από τ'ους άλλους προσκαλεσμένους, γιατί δεν είχε διόλου διάθεση, ούτε να π'ή, ούτε να διασκεδάσει.

Τ'ό φεγγάρι φώτιζε τ'ους έρημους δρόμους κι' ο νεαρός υπαρκτός άκολουθούσε την όθη του Σηκουάνα, συλλογιζόμενος δτι από τότε που είχε φύγει ο Λαγκαρντέρ, δεν είχε άκούσει να γίνετα λόγος ούτε για την Αύγη, ούτε για την άγαπημένη του ντόνα Κρούζ.

—Πρέπει αύριο χωρίς άλλο, σκέφτηκε, να πάω να ζητήσω πληροφορίες από την εξαδέλφη μου την πριγκίπισσα Γκονζάγκας... Είχε φτάσει πια στην Καινούργια Γέφυρα, όταν εξαφ'α άκουσε συγχρόνως βήματα και μπροστά του και πίσω του.

Ο Σαβερνύ έβριζε γρήγορη μία ματιά κι' είδε δτι μπροστά του ήταν ένας άνθρωπος και πίσω του άλλοι τρεις.

Έκείνοι που τον άνηκούσαν, ήταν αυτοί που έρχόντουσαν από πίσω του, γιατί κρατούσαν τ'α σπαθιά τους σ'έ χέρι, ενώ αυτός που ήταν μόνος, είχε τ'ό δικό του σ'έ θήκη του. Ήταν τυλιγμένος σ' ένα σκοτεινόχρωμο μανδύα και προσπέρασε τ'ό νεαρό μαρκήσιο, χωρίς καν να τον κυττάζει.

—Ηουχος πια απ' αυτή τη μεριά, ο Σαβερνύ γύρισε και κύ-

ταξε τ'ους άλλους τρεις και, εξαφ'ασιμένους, άντελήφθη δτι τον είχαν πάρει τ'ό κατόπιν κι' δτι τον έπλησίαζαν δύο άνε, κουβεντιάοντας μεταξύ τους με ύποπτο τρόπο.

Ο Σαβερνύ τράβηξε τ'ό σπαθί του και τ'ό κόλλησε κατά μήκος τ'ού μ'ηρού του, έτσι που να είνε έτοιμος ν' άμυνθ'ή. Κάποιν έδράδυνε ο βήμα του κι' εξαφ'α γύρισε πίσω με τ'ό σπαθί ύψωμένο.

Ήταν καιρός πια, γιατί οί άγνωστοι τον είχαν φτάσει κι' ύψωναν κι' αυτοί τ'α σπαθιά τους.

—Είμαστε, τ'ό είπε τότε ένας απ' αυτούς, φτωχοί υπαρκτοί χωρίς πεντάρα, άναγκασμένοι να ζητάμε έλεημοσύνη από τ'ους διαδ'άτες. Νά τ'ό καπέλλο μου, εξοχώτατε... Θά έχετε την καλωσύνη να β'άλετε σ' αυτό τ'ό πουνγί σας...

Καί, λέγοντας τ'α λόγια αυτά, άπόθεσε τ'ό καπέλλο του έπάνω σ'έ κρηπίδα του ποταμού, ενώ συγχρόνως, τόσο α'όρ, όσο κι' οί σύντροφοί του, λάθαιναν έπιθετική στάσι.

Οί τρόποι σας μ'ού φαίνονται πολύ περίεργοι, παλληκαράδες μου, άπάντησε ο Σαβερνύ γελώντας. Έγ'ώ όμως συνήθισα να άφ'ηνω χ'ρήματα γι'α τ'ους φτωχούς σ'έ δίσκο της έκκλησί'ας του Σαιν-Μαγκλουέρ και χωρίς να μ'ού τ'α ζητάη κανείς.

—Θωρήστε τότε και τ'ό καπέλλο μου γι'α δίσκο, είπε ο νεοκοπίος, που είχε μ'ήσει και πρίν.

—Καθόλου, άπάντησε ο Σαβερνύ. Είνε βρωμερό και θά λερώση τ'α χέρια μου.

Καί, δίνοντας μία σ'έ καπέλλο με τ'ό σπαθί του, τ'ό έβρι'ή στο Σηκουάνα.

Τ'α σπαθιά άρχισαν άμέσως να διασταυρώνονται κι' από την πρώτη στιγμή, ο μαρκήσιος άντελήφθη π'ώς είχε να κάνει με γ'ερούς άντιπάλους. Οί όποιοι έξεραν να χρ'ησιμοποιούν καλά τ'α σπαθιά τους.

Την ίδια στιγμή, ο άνθρωπος με τ'ό μανδύα που προχωρούσε μόνος του μέσ' σ'έ σκοτάδι, στάθηκε άπότομα, άκούγοντας τον ήχο τ'ων σπαθίων και χωρίς να διστάση καθόλου, άρχισε να τρέχη π'ρος τ'ό μέρος της σύμπλοκ'ης.

—Διάβολε! συλλογίστηκε ο Σαβερνύ. Άν είνε κι' αυτός δικός τους, σίγουρα δεν θά ξαναϊδ'ώ ποτέ π'ια τη ντόνα Κρούζ.

Μά, καθώς έκανε τη σκέψη αυτή, ο άγνωστος τ'ού φώναξε:

—Κρατάτε καλά, φίλε!... Είμαι δικός σας!...

Τ'α λόγια αυτά τ'ού άγνώστου τράβηξαν την προσοχή τ'ων κακοποιών, οί όποιοι γύρισαν συγχρόνως τ'ό κεφάλι τους π'ρος τ'ό μέρος του.

Η ευκαιρία ήταν μοναδική κι' ο Σαβερνύ δεν την έχασε. Μ'έ μ'ι' άστραπιαία κίνηση, άπλώσε τ'ό σπαθί του και κάρφωσε τ'ό μπράτσο τ'ού έν'ος απ' αυτούς σ'έ κορμί του.

Μά, παρ' όλο τ'ό άφθονο αίμα που κυλούσε απ' τ'ό τραύμα του, ο πληγωμένος δεν κατέθεσε τ'α όπλα και π'ηρε τ'ό σπαθί του με τ'ό άριστερό του χέρι, με τ'ό όποιο τ'ό χρ'ησιμοποιούσε έξ' Ισου σ'εχδόν καλά ό και με τ'ό δεξί... Ήταν όλοφάνερο π'ια π'ώς οί τ'ρεις κακοποιοί έξεραν πολύ καλά την τέχνη τ'ού σπαθιού.

Όσοι μάλιστα να ήταν έπαρχιώτες όπλοδιδάσκαλοι, που είχαν π'αι να κάνουν την τύχη τους σ'έ Π'αρίσι... Μά ο τρόπος με τον όποιο την άναζητούσαν ήταν κάπως τολμηρός και καθόλου πρακτικός... Ο Σαβερνύ κι' ο καινούργιος σύντροφός του τ'ους τ'ό άπέδειξαν αυτό...

Μόλις ο νεαρός μαρκήσιος ένοιωσε ένα σπαθί π'ια σ'έ δικό του, ξαναπ'ηρε όλη την όρμη του κι' άρχισε την έπίθεσι. Οί δυό σύντροφοι κατ'άφερναν τώρα σ'α τρομερές, ώστε, έπειτ' από δυό-τρεις στιγμές, δεν είχαν μπροστά τους, παρ'ά μόνο τ'ό κενό. Οί κακοποιοί είχαν θεωρήσει φρόνιμο να τ'ό βάλουν σ'α πόδια και να π'αν να ζητήσουν έλεημοσύνη άλλου... Ο π'ό άναιδής μάλιστα απ' τ'ους τρεις είχε χάσει τ'ό καπέλλο κι' είχε κερδίσει μία γερή σπαθιά.

Οί δυό σύντροφοι, όταν έμειναν μόνι, κυττάχτηκαν και μ'α κραυγή έκπληξ'εως έξφυγε από τ'α χέιλη τους:

— Σαβερνύ!

—Ναβ'άγυ! Δεν έφυγες λοιπόν μαζί με τ'όν Γκονζάγκας;

—Όχι, άπάντησε ο Ναβ'άγυ. Αυτό όμως δεν μ'έ έμπόδιζε να έχω έξοριστ'ή μαζί με τ'ους άλλους π'ώνη φίλους μας.

—Έξόριστος;... Έσ'ό;

—Ναί, ναί... Τ'ονιά μου φινουράρει σ'όν κατάλογο τ'ων έξορίστων φίλων τ'ού Γκονζάγκας, που έγραψε και υπ'έγραψε ο ίδιος ο αντιβασιλεύς. Κι' έπειδ'ή δεν έχω καμιά δου'ε να με κλείσουν σ'έ Βασιλ'η, γι' αυτό βγαίνω μόν'ό τη νύχτα...

—Όστε σ' αυτό χρωστάω την ευτυχία δτι βρέθηκες εδώ και με βοηθήσεις;

—Ναί...

—Έ λοιπόν, άγαπητέ μου Ναβ'άγυ, με όποίεςσες και θ'ά έ υπηρετήσω κι' έγ'ώ... Αύριο θά ιδ'ω τ'όν αντιβασιλέα και μετ'όρια θά μ'ορ'η να περιφέρεται έλεύθερος κάτ' απ' τ'ό φ'ος τ'ού

—Μάθετέ το, κύριε πριγκίψη! Μ'ήν ύπολογίσετε στην ύποταξ'ή μου! Φ'έξ'έ ή Ντόνα Κρούζ.

ήλιου, όπως όλος ο κόσμος. Μά άπάντησέ μου σ'έ κάτι: Γιατί δεν άκολουθήστε τ'όν Γκονζάγκας;

Ο Σαβερνύ ήξερε δτι απ' όλους τ'ους χ'εσινούς φίλους του, ο Ναβ'άγυ ήταν ο π'ό τίμιος κι' ο π'ό γενναίος. Καί γι' αυτό τ'ό λόγο, τ'ού έθεσε μία τέτοια έρώτησι όρθ'α-κοφτ'ή:

—Γιατί τ'όν έγκατέλειψες και σ'ό ίδιος; ρώτησε ο Ναβ'άγυ, αντί ν' άπάντησ'ή, άνορθώνοντας συγχρόνως περ'ήσανα τ'ό κεφάλι του.

Οί δυό όντρες κυττάχτηκαν μία στιγμή, χωρίς να μιλ'αν.

—Γιατί; φώναξε έξαφ'α ο Σαβερνύ, σφίγγοντας τ'ό χέρι τ'ού συντ'όφου του. Γιατί ούτε σ'ό, ούτε έγ'ώ γεννηθήκαμε γι'α τ'ό κ'ηπετούμε δολοφόνους... Άγαπητέ μου Ναβ'άγυ, έμεις έχουμε κακία έχνη συνειδήσεως μέσα σ'έ σύγχρονη σ'απ'ία... Άν ήσ'ουν ώστόσο με τ'ό μέρος μου, αντί να είσαι έναντίον μου σ'έ κοιμητ'ήρι τ'ού Σαιν-Μαγκλουέρ, ίσως τ'α πράγματα να είχαν λάθει έντελ'ως διαφορετική τροπή.

Ο Ναβ'άγυ χαμήλωσε τ'ό κεφάλι του και δεν άπάντησε, γιατί αυτός, καθώς θά θυμ'οιναται οί άναγνώσται μας, είχε τραυματίσει τ'ό Σαβερνύ, ο όποιος άντελήφθη την ντροπή του και είπε:

—Είμαστε άλλοτε τρελλοί, φίλε μου. Είνε καιρός π'ια να γίνουμε σοφοί... Έλα τώρα σ'έ σ'πί μου... Θά περάσουμε τ'ό ύπολοιπο της νύχτας μας κουβεντιάοντας και θά σ'ού άνακουνώσω ένα σχέδιο, που είμαι βέβαιος π'ώς θά σ'έ κάνη να χαμογέλασης...

Και οί δυό νέοι, πιασμένοι απ' τ'ό μπράτσο, διευθύνθηκαν π'ρος τ'ό μέγαρο τ'ού Σαβερνύ, που βρισκόταν σ'ένη όδ'ό Άρράς.

—Επειτ' από λίγη ώρα, οί δυό φίλοι βρισκόντουσαν καθισμένοι σ'έ δυό πολυθρόνες, σ' ένα σαλόνι τ'ού μεγάρου.

—Σ'έ άκούω, είπε ο Ναβ'άγυ.

—Άκούσε... Μεταξύ τ'ού τρελλ'ου, που ήταν ο παλαιός Σαβερνύ και τ'ού συγχρόνου Σαβερνύ, υπ'άρχουν όχτ'ό μέρες και μία πολύ μεγάλη διαφορά... Τ'α γεγον'ότα άρμ'άζουν τ'ους άνθρώπους περισσότερο από τ'α χ'ρόνια...

—Νομίζεις λοιπόν π'ώς άρμ'ασες και σ'ό; ρώτησε ο Ναβ'άγυ, χαμογελώντας.

—Ποιά είνε ή γνώμη σου γι'α τ'όν Ιπ'ότη Λαγκαρντέρ; ρώτησε ο Σαβερνύ, αντί ν'άπαντήσ'ή.

—Υπάρχουν ακόμα γενναίοι σ'έ Γαλλία, άπάντησε ο Ναβ'άγυ, μά κανένας δεν είνε π'ό γενναίος απ' αυτόν. Είν' έπί πλέον, τίμιος και μεγαλόμυθος, π'αχ'αμια πολύ σπάνιο σ'ένη έποχή μας.

—Θά ήσουν πρόθυμος να τ'όν ύπηρετήσης;

—Υπηρετήσαμε τ'όν Γκονζάγκα έναντίον του. Τ'ό άντίθετο, θά ήταν π'ό άξιο γι'α μ'ας...

—Αυτ'ή είνε κι' ή δική μου γνώμη... Καί τώρα, π'ές μου τη γνώμη σου γι'α τη δεσποινίδα ντε Νεβέρ;

—Είνε έντελ'ως άξία του... Άν μ'ορ'ή τ'ό σπαθί μου να τ'ού φαν'ή χρ'ήσιμο, είνε σ'έ διάθεσί του... Έσ'ό σ'τάθ'η και π'ό τυχερός από μ'ένα... μ'ορ'ορες να τ'ού προσφέρ'ης τ'ό δικό σου σπαθί...

—Δεν τ'όν εξυπηρετ'ησε, δυστυχώς σ'έ τίποτε... Μά δεν σ'αίω έγ'ώ... Μά π'ές μου ακόμα, τί σκέφτεσαι γι'α τη ντόνα Κρούζ;

—Άν είχα την ίδια γνώμη με σ'ένα άπάντησε ο Ναβ'άγυ, γελώντας, θα ζήλευσε... Η ντόνα Κρούζ θά γίνη μαρκησία... Έγ'ώ τ'ό προσάσθημα και τ'ής τ'ό εύχομαι...

—Ναί, θά γίνη μαρκησία... Άλλά π'έπει να τ'όν πάρουμε π'ώτα μαζί με τ'ήν Αύγη από τ'όν Γκονζάγκας.

—Μά π'ό θά β'ίσκονται τώρα κι' οί τ'ρες; ρώτησε ο Ναβ'άγυ, ένοώντας τ'ό Λαγκαρντέρ, την Αύγη και τη ντόνα Κρούζ.

—Δεν ξέρω τίποτε... Κι' αυτό με άνησυνεί τρομερά...

—Υπάρχει όμως ένας τρόπος να τ'ό μάθουμε.

—Ναί, άπάντησε ο Σαβερνύ, κυττάζοντας τον σ'α μάτια. Έτοιμαζόμουν να σ'ού τ'ό προτείνω...

—Θέλεις να φύγουμε μαζί, έ;

—Είσαι έξυπτος, άγαπητέ μου Ναβ'άγυ... Άν δεν σ'έ συναντ'όσα άπόψε, θά έφευγα μόνος μου... Ήθελα μάλιστα να ζητήσω τη σχετική έξουσιοδότησι από τη μητέρα της Αύγης και τ'όν αντιβασιλέα... Π'έπει να τη ζητήσω τώρα και γι'α τ'ους δυό μας...

—Μπορείς να με κάνη δτι θέλεις, άγαπητέ μου μαρκήσι... Δεν πρόκειται βέβαια, όπως ο Λαγκαρντέρ και σ'ό, ν' άποσπ'άσω τ'ή μ'ηστή μου από τ'α χ'έρια τ'ού Γκονζάγκας, μά θά έστ'ύνω τουλάχιστον έτσι τ'α χ'έρια μου, που εξυπηρετ'ησαν τ'ό δολοφόνο τ'ού Νεβέρ...

Ο Σαβερνύ τ'όν άγκάλιασε και τ'ό φώναξε:

—Ευχαριστ'ώ... Άφ'ό ο Ιπ'ότης δεν έαναγύρισε, αυτό σημαίνει δτι ο Γκονζάγκας κρατεί ακόμα τ'ή λεία του... Μπορούμε να τ'όν άποσπ'άσουμε, χωρίς ν' άναγκαστ'όμε ν'ό αυτ'ά να χυπ'ίσουμε τ'όν Μονταμπέ, τ'ό Νοσέ και τ'ους άλλους φίλους μας... Ίσως κι' αυτοί θ'αν'οίουν τ'α μάτια τους μία μέρα...

Οί δυό φίλοι π'έσσαν τ'ό π'ριό μ'αζ'ό, κάνοντας τ'ες προετοιμασίες τους γι'α την προσεχ'ή άναγ'ορή τους. Σ'έ τ'ρες τ'ό άπόγευμα, παρουσιάστηκαν κι' οί δυό στην πριγκίπισσα μητέ-

ρα της Αύγης: Ο Ναβ'άγυ δεν φοβότανε π'ια τη Βασιλ'η. Από την ήμερα που ο Σαβερνύ είχε π'αι σ'ένη Αύγη τ'ό μαντ'ή, έπάνω σ'έ όποιο ο Λαγκαρντέρ, φυλακισμένος σ'έ Σατελέ, είχε γράψει λίγα λόγια με τ'ό αίμα του και προπάντων από τ'ό βράδυ, που είχε πληγωθ'ή, ύποστηρίζοντας την Αύγη, ή πριγκίπισσα ένοιώθε μία βαθειά σ'οργ'ή γι' αυτόν.

Γι' αυτό, ένα χαμόγελο φάνηκε σ'έ πονεμένο πρόσωπό της, καθώς τ'ού έδινε τ'ό χέρι της γι'α να τ'ό φιλήσ'ή.

—Κυρία πριγκίπισσα και άγαπητή μου εξαδέλφη, τ'ής είπε, ή μέρες περν'αν και τ'α παιδιά σας δεν έαναγύρισαν ακόμα.

—Κλαίω και προσεύχομαι, είπε. Ο Θεός δεν με είσ'ακούει...

—Κι' έγ'ώ έρχομαι να σ'ας ζητήσω μία χ'άρι, είπε ο Σαβερνύ.

—Μιλήστε, σ'ας τ'ήν παραχωρώ εκ τ'ων προτέρων.

—Άκούστε, ο κ. ντε Ναβ'άγυ κι' έγ'ώ...

—Ο κ. ντε Ναβ'άγυ δεν είν' ένας απ' τ'ους ε'νοουμένους τ'ού πριγκίπ'ος; ρώτησε ή πριγκίπισσα κατσουφιάζοντας.

—Μάλιστα, κυρία, άπάντησε ο Ναβ'άγυ, που ήταν παρών κι' έκεινος—και γι' αυτό θέλω να έξιλειωθ'ώ γι'α τ'α σ'αφάματά μου.

Βοήθησε άλλοτε τ'όν Γκονζάγκας, μά τ'ήν ήμερα που είδα π'ώς ή τιμή μου άρχισε να κηλιδώνεται, έκανα μεταβολή... Νά ο λόγος τ'ής παρουσίας μου σ'έ μέγαρό σας...

—Ο Θεός να σ'ας συγχωρήσ'ή, όπως σ'ας συγχωρώ τώρα κι' έγ'ώ... ψιθύρισε ή πριγκίπισσα. Άφ'ό ο κ. ντε Σαβερνύ σ'ας φέρετα έτσι, αυτό σημαίνει π'ώς είνε βέβαιος γι'α σ'ας...

—Άν μ'ας τ'ό έπιτρέπετε, κυρία, είπε ο μαρκήσιος, αύριο θά βρισκόμαστε σ'έ δρόμο τ'ής Ισπανίας... Ίσως τ'α σπαθιά μας να φαν'όν χρ'ήσιμα σ'έ Λαγκαρντέρ... Έχουμε κορμιά, που μ'ορ'ουν να τ'ού χρ'ησιμεύσουν γι'α προχ'όματα...

—Προχ'όματα σ'α όποια δυστυχώς τ'α καταραμένα σπαθιά τ'ων έχθρών μας άνοιξαν τ'ρές... είπε ή πριγκίπισσα. Π'ώς π'αι ή πληγ'ή σας, μαρκήσι;

Ο Ναβ'άγυ γλώτισσε, μά βρήκε τη δύναμη να τη διακόψ'ή και να π'ή μ'έ άξι'οπρέπεια:

—Τ'ό καταραμένο σπαθί που τ'όν πληγ'ωσε, ήταν τ'ό δικό μου... και γι' αυτό τ'ό πέταξα... Αύταν τ'ό έχω τώρα σ'έ π'ευρό μου, είνε παρθένο... Άφ'ό πρόκειται να συντελέσ'ή σ'έ σ'ατηρία τ'ής κόρης σας, εύλογ'ήτε το, κυρία...

Καί, βγάζοντας τ'ό σπαθί του από τη θήκη του, ύποκλήθηκε μ'ορ'οστά σ'έ χ'ήρα τ'ού Νεβέρ.

Έκείνη γάρ'αξε έπάνω σ'έ σπαθί τ'ό σημείο τ'ού σταυρού και έφερε κατόπιν τ'α χ'είλη της σ'έ άσάλι του.

—Αυτό τ'ό σπαθί, άφιερώνεται σ'έ έξ'ής σ'α παιδιά σας και σ'έ σ'ας, είπε έπίσημα ο Ναβ'άγυ. Δεν θά εξυπηρετήσ'ή κανένα άλλο.

—Καί τώρα, μ'ας έπιτρέπετε να φύγουμε, γι'α να συναντήσουμε τ'ό Λαγκαρντέρ; ρώτησε ο Ναβ'άγυ.

Η πριγκίπισσα μ'ήκε σ'έ προσευχήτ'ήριό της και γ'ονάτισε μία στιγμή μπ'ός σ'όν Έσταυρωμένο, που ήταν π'ών απ' τ'ήν εικόνα τ'ού Νεβέρ.

—Κι' έγ'ώ θά φύγω μαζί σας, είπε, όταν ξαναγύρισε. Είνε κυρίως δικό μου καθ'ήκον να πάω να β'ρω τ'ήν κόρη μου...

—Μά θά τ'ό έπιτρέψ'ή ο αντιβασιλεύς; παρατήρησε ο μαρκήσιος κατάπληκτος.

—Ο Φίλιππος τ'ής Όρλεάνης δεν μ'ορ'ει ν' άρνηθ'ή τίποτε σ'έ χ'ήρα τ'ού Νεβέρ.

Ο Σαβερνύ ήξερε δτι ή άποφ'ασις που έπαιρνε αυτ'ή ή γυν'αίκα, ήταν άνέγκλητες. Δεν τόλμησε λοιπόν να έπιμειν περ'σσότερο.

—Έν τοιαύτ'ή περιπτώσει, είπε ο Σαβερνύ, να είστε βεβαία δτι ή ζω'ή μου σ'ας άνήκει...

—Κύριοι, είπε ή μητέρα της Αύγης, ή σημερινή σας διαγ'ογή σ'ας έξιλειώνει από τ'α σ'αφάματα τ'ού παρελθόντος. Άπόδ'είξ'έ, ή ε'δνωμοσύνη μου σ'έ σ'ας... Θέλετε να με συνοδεύσετε ως τ'όν άντιβασιλέα... Αύριο, χωρίς άλλο, θά μ'ορ'άσουμε να φύγουμε και ο Θεός θά ένασ'όσ'ή τ'α παιδιά σ'έ μητέρα τους!

Ο Φίλιππος τ'ής Όρλεάνης σ'αγ'ώς έγκατέλειπε τ'ες διασκεδάσεις του, γι'α ν' άσχολ'ήσ'ή με τ'ες ύποθέσεις τ'ού Κράτους. Μά α'φ'ή τη στιγμή, ή κατάσταση ήταν πολύ σοβαρή.

(Άκολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΑΚΟΙ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΔΙΚΟΙ

‘Απ’ τη μεσαιωνική Φλωρεντία στη Μάνη. Η αιμοσταγής ιστορία των Μεδίκων. Οι φαρμακοποιεί που έγιναν ηγεμόνες και τυράννοι. Ο Πύργος της ‘Αρνας και οι πέντε Γιατράκοι. Λορέντζος ο Μεγαλοπρεπής και η αλλοτρίωση ζωή του. Ένας Μεδικός άραπάκος. Η μείρα των Γιατράκων. Έρωτες, δολοφονίες, εκδικήσεις, κτλ.

ΥΟ ιστορικές οικογένειες της Ελλάδος, οι Γιατράκοι της Μάνης και οι ‘Ιατροί του Ναυπλίου έχουν Φλωρεντινή την καταγωγή τους, από την περίφημη μεσαιωνική οικογένεια των Μεδίκων. Όπου και αν βρεθής κανείς στη Φλωρεντία, θ’ ακούσει τ’ όνομα των Μεδίκων, και μόνο στις επιγραφές των φαρμακείων δεν θα το ‘δής ποτέ. Και όμως οι φαρμακοποιοί όλου του κόσμου θα έπρεπε να τιμούν τη μνήμη των έστεμμένων συναδέλφων τους. Γιατί, στο κάτω-κάτω, φαρμακοκρίστες ήταν στην αρχή οι Μεδικοί, και ιδιαίτερα πρακτικοί, χωρίς διπλώματα.

Κατά το 1207 ο πρώτος Μεδικός άνοιξε στη Φλωρεντία ένα μαγαζί, για να πουλάει ιαματικά βότανα, διάφορες αλοιφές, μαντζούρια, με συνταγές, που τις είχε κληρονομήσει από τη γιαγιά του. Έπάνω από την πόρτα του ‘Φαρμακοπωλείου’ του είχε κρεμάσει — κατά τη συνήθεια της εποχής εκείνης — το επαγγελματικό του σήμα:

“Εξη γάπια επάνω σε χρυσό θάβρο. Τα παιδιά και τα ‘γγόνια του φαρμακοποιού αυτού γίνηκαν επίσης φαρμακοποιοί. Και όταν αργότερα οι Μεδικοί προτίμησαν ν’ άνοιξουν Τράπεζες, διέτηραν το επίθετο αυτό, (medici), που άφείλετο στη φήμη των πρώτων φαρμακοποιών της οικογένειάς τους. Στο υπέροχο οικόσημο της Δυναστείας, που καθάρθηκε επί τρεις αιώνες να κυβερνήσει δικτατορικά τη Φλωρεντία, τότε ως Δημοκρατία και τότε ως Δουκάτο, είχε ζωγραφισμένα αλοστρόγγυλα τα 6 χόπια του πρώτου Μεδίκου. Τα γάπια ‘Ιταλιστί λέγονται ralle. Λοιπόν, η κραυγή ‘πάλλε! πάλλε!’ ήταν το πολεμικό σύνθημα των στρατιωτών που διοικούσαν οι Μεδικοί πολέμους, στους έμουλούς σπαργαμούς της Φλωρεντίας.

Και οι Γιατράκοι της Μάνης, την αρχική τους δημοτικότητα στους Μανιάτες, τη χρεωστούσαν επίσης, στις φαρμακευτικές γνώσεις που είχαν, και με αυτές καθάρθηκαν θηυσιοτουρκικές θεραπείες. Η γνώσεις έκενες (που μετεδίδοντο κληρονομικά, από πατέρα σε γυιό) δεν μπορεί να είνε άλλες από τα θυρεικά γιαιτοσόφια της γιαγιάς των Μεδίκων. Γιατί—καθώς είπαμε—από τους Μεδίκους έχουν την καταγωγή τους και οι Γιατράκοι, και’ εϋθεϊαν γραμμήν απόγονοι του Πέτρου των Μεδίκων, που είνε άκολουθήσει στην ‘Ελλάδα τον κακοηθίστατο εκείνο ‘Λοήκα των ‘Αθηνών’ Ουάλτερο Βουέννιο το Β’. ο όποιος, αν δεν καθάρθηκε ποτέ να ξαναπάσει το Δουκάτο του, επέτυχε όμως αργότερα να ψήση για κάμποσο καιρό το ψάσι στα χείλη των Φλωρεντινών, έως που έπαινεσάτησαν και τον έδιωξαν από τον τόπο τους.

Όποιοδήποτε, ο Πέτρος των Μεδίκων, μετά την άποτυχία της έκστρατείας του κατά των Καλανών, έπροτίμησε να εγκατασταθί στο ‘Ανάπλι, και να εξέλλην’ση το όνομά του εις ‘Ιατρός’. Ο γυιός του, Νικόλαος, Μεδικός ή ‘Ιατρός, έπηρε την κόρη του ‘Αθηναίου άριστοκράτη Ριομάχου, και οι απόγονοι του είχαν πάντοτε την επίσημη άναγνώριση του τίτλου τους από τη Δυναστεία της Φλωρεντίας. Και μόνο πολύ αργότερα, όταν το ‘Ανάπλι κυριεύθηκε από τους Τούρκους και οι ‘Ιατροί άναγκάστηκαν να μετακινήσουν στο Ούτιλο της Μάνης, άνοιξαν να λέγονται σύμφωνα με την κατάληξι που συνήθίζεται εκεί: ΓΙΑΤΡΑΚΟΙ. Στην ‘Αρνα της Μάνης έχτισαν και όχημο σύνογο, και κατά την ‘Ελληνική ‘Επανάστασι προσέφεραν πολύτιμες υπηρεσίες. Πέντε άδερφοί Γιατράκοι, οι Γεώργιος, Μιχαήλ, Παναγιώτης, Νικόλαος και ‘Ηλίας δεν ‘σαν μόνο άγωνιστάι, αλλά και θεραπευτάι τραυματιών. Η ιστορία των Πελοποννησιακών μαχών είνε γεμάτη από τη δράση τους. Όμως η δόξα των Γιατράκων εξημιώθη κατά το 1822, γιατί μετά την καταστροφή του Δράκωλη απέδότη σ’ αυτούς ή δολοφονία του Μανιάτη άρχηγού και πολιτικού Παν. Κρεθβάτσ. Η δολοφονία όμως αυτή

Ο Κοσμάς Μεδικός.

μένει πάντοτε μυστήριο για τους ιστορικούς.

‘Ας ξαναγυρίσουμε όμως στους Μεδικούς της Φλωρεντίας. Παρ’ όλη την έξευγένησι της οικογένειας των παληών τοέρηδων, ή φαρμακεία δεν παύει να παίζει σημαντικό ρόλο στην ιστορία της τρομερής αυτής Δυναστείας. ‘Ο ένας Μεδικός άεπάστρεψε τον άλλο με δηλητήριο ή με σιλήττο. Συνήθως όμως με το πρώτο. Συχνά εξώνωνον τους έχθρους τους με τον ‘διο τρόπο, και εξώνωνονταν ύστερα απ’ αυτούς ‘Οφθαλμόν αντί οφθαλμού!’ Οι μόνοι καθώς πρέπει Μεδικοί ήταν Κοσμάς ο Α’ και ο γυιός του Πέτρος. Η άλληθεια είνε ότι ένας άλλος Μεδικός, ο Λορέντζος ο Μεγαλοπρεπής, δεν άρχισε άκόμη την ύπουλη πολιτική των δηλητηρίων και σιληττών, αλλά όταν έγινε άνατίον του ή συνωμοσία του Πάτζι, για να την καταπνίξη, δείχθηκε τρομερά σκληρός. ‘Ο διος, διαχειριζόμενος τα δημόσια χρήματα, έγινε καταχραστής. ‘Επειδή σκορπούσε άουλλόγιστα την πατρική του περιουσία, που ήταν κολοσσιαία σε γιορτές και πανηγύρια και άλλες καλλιτεχνικών, καάντησε στο τέλος να βρεθί χωρίς μισό τακάκι. Και τότε άρχισε, άπλουστα, να παίρνει, από το δημόσιο Ταμείο, Προπάντων είχε πρόχειρο ένα Ταμείο ‘Ασφαλείας, που οι γονείς κάθε κοριτσιού, που γεννιόταν στη Φλωρεντία, άφείλαν να καταθέσουν ένα άρισμένο ποσό, το όποιο θα έπαιρνε το κορίτσι προίκα, με τόκο κι’ επιτόκιο, την ήμερα του γάμου του. Λοιπόν, τόσο ά’ ύπτητα έλήστεψε ο... ‘Μεγαλοπρεπής Λορέντζος Μεδικός τα ‘Ιερά’ αυτά άσφάλιστρα, ώστε το Ταμείο άνέστειλε τις πληρωμές των προικιών, και οι γάμοι έλαττώθηκαν σημαντικά. Το γραφείο και οι διάδρομοι του Λορέντζου έγέμιζαν από γονείς, που ζητούσαν να τους δόση τα χρήματά τους, για να παντρεύουν τα κορίτσια τους. Τότε, ο Λορέντζος, για να έλαττώση όσο μπορούσε τις πληρωμές του Ταμείου—έπέμενε να μάθη όλες τις λεπτομέρειες του ειδυλλίου κάθε ζεύγους! Φαντασθήτε το γλέντι εκείνων που δεν είχαν κορίτσια, και την άγανάχησι των άλλων που είχαν! Τα συνεισέτια είχαν καταλήσει ένα είδος... τριμερούς συμφωνίας, με τον ‘Αρχοντα μεσάζοντα αθαίρετος άνάμεσα στις δυε οικογένειες: Τού γαμπρού και της νύφης!...

‘Αν όμως ο Λορέντζος Μεδικός Ισχυρίζε τα έλαττώματά με την τεραστίαν πρόδοσ που έδωσε σ’ Καλές Τέχνες, οι διάδοχοί του δεν έπρε ούτε αυτό το έλαφρυντικό. ‘Η μόνη ραή που ο γυιός του Πέτρος θυμήθηκε το μέλο γλύπτη Μιχαήλ ‘Αγγελο, ήταν μια γερή νύχτα, που ή Φλωρεντία σκεπασμένη από χιόνι. Και τότε κάλεσε, άπλουστα, το μεγαλύτερο γλύπτη του κόσμου να φιλοτεχνήση, στον κήπο του Παλατιού του ένα... χιονάνθρωπο! ‘Ο δυστυχής Μιχαήλ ‘Αγγελο, έκανε την άνάγκη φιλοτεχνήσ, έφτιαξε ό,τι του ζήτησαν.

‘Η χειρότερη εποχή των Μεδίκων άρχισε από τη στιγμή που ο Πάπας Κλήμης Ζ’ (Μεδικός και αυτός) επέβαλε στη Φλωρεντία ως δούκα — δηλ. πολιτικό άρχοντα της — τον άραπάκο ‘Αλέξανδρο των Μεδίκων, έναν άπαισιο μιγάδα, νόθο γυιό του Λορέντζου του Νεωτέρου και υιός άσπαστας, γυναίκας ενός σαυλίτη των Μεδίκων. ‘Από τον άγριάνθρωπο αυτό, ή Φλωρεντία υπέφερε πολλά βάσανα. Δεν υπήρχε γυναικείο μοναστήρι, παρθενωγαγείο ή οποιοπατρικίου, που να μην ύποστη τις έρωτικές επιθέσεις του. ‘Ο μελαψός Δούκας περπατούσε έφιππος τους δρόμους της Φλωρεντίας, μ’ έναν καμπούρη ξάδερφό του, Λορέντζο, νονόμια, καθισμένον στα καπούλια του άλόγου του ‘ως έναρκακωσιν τη Καρδ. Μοίρας’, γράφει ένας Φλωρεντινός γιορκαγράφος. ‘Ετσι έφιππος, έδιέλεγε τα ένομάτά του.

‘Ο τολμηρός, που θα έναντιώνετο σ’ ακοήθειες του ‘Αλεξάνδρου, εξωρίζετο ή φαρμακώοντο ή τον ξεπάστρευν οι καουροί του Δούκα. ‘Ακόμη και ο καρδινάλιος ‘Ιππόλυτος των Μεδίκων (άλλος νόθος

τός, αλλά τουλάχιστον... άσπρος) που ο Δούκας τον ύποψιάζον ότι συνωπτε ‘έναντίον του, πέθανε μυστηριωδώς από μια δηλητηριασμένη κοτσούρα, που το σερβίρισε ο μάγειράς του, πληρωμένος από τον ‘Αλέξανδρο. ‘Αλλά κι’ ο ‘Αλέξανδρος, ύστερ’ από λίγον καιρό, έδολοφονήθη, την άρα που κοιμότανε, από τον καμπούρη ξάδερφό και σύντροφό του, τον άπαισιο Λορέντζο, ο όποιος, αν και εϋθύς μετά την τυραννοκτονία κατέφυγε στη Γαλλία και από κεί στη Βενετία, δεν κατώρθωσε στο τέλος να ξεφύγη από το Φλωρεντινό σιλήττο. Δυσ μυστικοί μπράβοι του νέου Δούκα Κοσμά του Β’, τον παραμόνεψαν ένα πρωί, καθώς έβγαίνε από τη λειτουργία, και τον έστειλαν στον άλλο κόσμο.

‘Εννοείται ότι το έγκλημα αυτό δεν είνε το μόνο του Κοσμά Β’. ‘Αργότερα, έσκότωσε δυο παιδιά του με τα ίδια του τα χέρια! ‘Επίσης ή άραία και έξυπνοτάτη κόρη του Μαρία δέχτηκε κατάσθη από πατρικό σιλήττο, γιατί, ενώ ο Κοσμάς της είχε άρίσει ποιόν θα έπαιρνε άντρα, την έπιασε μια νύχτα στην άγκαλιά ενός άλλου, ταπεινής καταγωγής, που ή Μαρία τον άγάπησε τρελλά.

‘Υστερα από ένα χρόνο, όταν ο γυιός του Κοσμά Γαρίσις έσκότωσε, σε βρασμό ψυχικής όρμης, το μεγαλύτερο άδερφό του ‘Ιωάννη, ο τρομερός πατέρας έφώναξε έξαλλος:

—Δεν θέλω έναν Κάνν στην οικογένειά μου!... Κι’ έϋθισε το σιλήττο του στο στήθος του Γαρίσις.

Και το κομπολόι των έγκλημάτων συνεχίζεται σε άτελειωτή σειρά, ματωμένο και άπαισιο. Το φαρμάκι το μαχαίρι, ο στραγγαλισμός, ο πνιγμός στο νερό κλπ. παίζουν τον πρώτο ρόλο στη γενεαλογική ιστορία των Μεδίκων.

‘Ο ‘Ελληνικός κλάδος των Μεδίκων—αν και άπαλλαγμένος από άνηθικότητες—φαίνεται, εν τούτοις ότι κάτι έκληρονόμησε από τη Μοίρα τους: ‘Ο Γεώργιος Γιατράκος, ο στρατηγός και συμπολεμιστής του Θεού. Κολοκοτρώνη, πέθανε στα 1842 από ‘Αργος, δηλητηριασμένος από τους έχθρους του.

‘Ο άδελφός του Νικόλαος Γιατράκος έδολοφονήθη την άρα που κοιμότανε στην Σπάρτη. Αύτη συνέβη μια ‘Αποκριτική νύχτα του 1849. Τον έσκότωσε ένας μαύρος υπρέτης του, πληρωμένος από τους πολιτικούς του αντιπάλους. Και ο ‘Αράτης αυτός, φυλακισμένος έπειτα στις φυλακές του Ναυπλίου, βρέθηκε ένα πρωί πνιγμένος με θηλειά, κατά μυστηριώδη τρόπο. ‘Ακριβώς, όπως γινότανε στη Φλωρεντία, στα χρόνια που σκοτεινό Μεσαίωνα.

ΤΟΤΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΝΩΜΑΙ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

‘Ας δίνουμε στους πιεζόμενους την συμπάθεια και την αγάπη μας. ‘Η εϋγενέστερη άποστολή της γυναίκας είνε να χρησιμεύη ως άγγελος της έλπίδας.

Maud Gonne

‘Ο άνδρας είνε ο μόνος, ίσως, απ’ όλα τα άρρενα πλάσματα της δημιουργίας, ο όποιος νόμισε τον ‘εαυτό του άνώτερο από την σύντροφό του κι’ ο όποιος πάντοτε και παντού την κακομεταχειρίστηκε. Γι’ αυτό θαυμάζω κι’ εϋγνωμονά βαθύτατα έκείνους τους άνδρες που θεωρούν τη γυναίκα πραγματική σύντροφό τους, συνάνθρωπό τους με ίση αξία, δικαιώματα και καθήκοντα.

Γκράς Τράσοτ

‘Η χειραφέτης της γυναίκας είνε στοιχείον ήθικης και ειρήνης, διά μέσου του όποιου ή άνθρωπότης θαδίζει προς την πρόοδο και προς την παγκόσμιο εϋτυχία, ή όποια είνε άδύνατο να υπάρξη, χωρίς να έχη στήριγμα μια πραγματική ήθική, που να την παραδέχονται όλοι.

Παολίνα Βέϊνσμιθ

‘Ο πόλεμος είνε αίσχος για την άνθρωπότητα. ‘Η γυναίκα έχει το ιερό χρέος να τον εκμηδενίση. Και θα το κατορθώση άρκεί να το θελήση. ‘Η μητρική αγάπη θα εκπληρώση το θαύμα αυτό.

Μαρία Πονιάν

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Βράστε τρία ως τέσσερα κρεμμύδια σε μισή λίτρα νερού. ‘Αλείψτε με μαλακή θούρσα τις έπιδερσις κορνίζες των εικόνων ή των καθρεφτών σας με το ζουμί τους και ή μυίγες δεν θα ξανακαθίσουν ποτέ επάνω τους για να τα λερώσουν. Το ζουμί είνε έντελώς άθλαθές για το χρύσωμα των κορνιζών.

Τυλίξτε λεμόνια σε κηρωτο χυμό καλά, άφού πρώτα τα σκουπίσετε με πανί στεγνό. Τα άκρα του χαρτιού, στρίψτε τα, δέστε τα σφιχτά, και τα λεμόνια θα διατηρηθούν νωπά επί μήνες.

Διάλυμα διοξειδίου του θείου, είνε καταστρεπτικώτατο κι’ άμύσου έξοντωτικό σποτελέσματος ‘έναντίον των κορέων.

‘Αλλο φάρμακο, επίσης άποτελεσματικό και εϋχρηστο, ‘έναντίον των κορέων—σε μερικά άθηνάικα σπτια ύπάρχουν τέτοιαι έπιδρομείς και το χειμώνα—μπορεί να παρασκευασθί με τη διάλυσι 20 γραμμαρίων ύδραργυροαίφης μέσα σε 50 δραμία πετρελαίου.

Για να διώξετε τις μυίγες από το σπίτι σας, άκεί να ρίξετε στο πάτωμα πιπέρι τριμμένο κι’ άνακατωμένο με διπλάσια ποσότητα ζάχαρης.

Το προχειρότερο και άθλαθέστερο μέσο για τον καθαρισμό του νερού είνε ή στύψις. ‘Αρκεί μόνο να μη ρίχνουμε μέσα στο νερό μεγαλύτερη ποσότητα στύψους από το 1/50 του θάρους του νερού.

Για ν’ ότέχουν πολύ καιρό πάνω στή φωτιά ή πηλινες χύτρες, πρέπει να έπικρίνουμε την έξωτερική επιφάνειά τους με πηλό και μετά, άφού στεγνώση καλά ή πηλός, να τον άλείφουμε με λάδι λυχναρίου.

‘Όταν θουτήσουμε μέσα σε γάλα ‘ξθραστο μιά θελόνα και μετά την σηκώσουμε ψηλά, ήρεμα όμως και κατακορύφως, τότε, αν το γάλα είνε άνόθευτο θα ‘δούμε στή μύτη της θελόνας μια μικρή σταγόνα έξ αυτού. ‘Αν όμως είνε νερωμένο, ή μύτη της θελόνας θα είνε καυρότατη.

‘Ιδού και μερικά πρόχειρα καλλυντικά: ‘Ο χυμός του λεμονιού μαλακώνει και άσπρίζει την έπιδερμίδα.

‘Ο χυμός της φράουλας μαλακώνει και γενικώς άφειλν την έπιδερμίδα.

‘Ο χυμός του άγγουριού, άνακατεμένος με θούρα, άσπρίζει και κάνει τρυφερότερη την έπιδερμίδα.

Και ο χυμός του κήματος, ο χυμός των θλασταριών του κήματος, που μαζεύονται τον ‘Απρίλιο και το Μάη, είνε έξοχο καλλυντικό του προσώπου.

Για να κάνετε διάβροχο ένα ρούχο σας δεν έχετε παρά να το θουτήξετε μέσα σε 6 οκάδες νερό, στο όποιο έχετε διαλύσει τριηκομμένως 50 δραμία όξικού μολύβδου. Το ρούχο κατόπιν πρέπει να στεγνώση, χωρίς να το στίψετε.

Για να άφαιρέσετε από τα καινούργια πηλίνα σκεύη, ίσως τις στάμνες, την χαρακτηριστική δομή του άργιλου, πρέπει να μεταχειρισθήτε, να τα πλύνετε έξωτερικώς με ζεστό ξύδι και μετά να τα ξεπλύνετε με άφθονο νερό.

Η δερματίνες ζώνες και παντες καθαρίζονται ως εξής: Τρίψτε το δέρμα με πολλή σε μύλια σε ζυγία και κημάς, μετά, άφού το άφήσουμε να στεγνώση καλά, το τρίψουμε με μιά θούρτα τυλιγμένη σε σαβίλλο και, τελευταία, το άλείφουμε με το άπρόσιτο άμυλό άνυγού.

‘Η ψάθινες καρέκλες και καναπέδες καθαρίζονται και διατηρούνται καλύτερα, όταν μετά το ξακόνισμα τις τρίβουμε με πανί βουτηγμένο σε γάλα θυσικά, κατόπιν πρέπει να ξεπλύνουμε τα έπιπλα με άφθονο ζεστό νερό.

Τα κοκκόλια άτιμειμένα (χτένες κλπ.) διατηρούνται περισσότερο καιρό, όταν τα τρίβουμε μ’ ένα πανάκι βουτηγμένο σε λάδι.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΡΟΜΟΙ

ΕΒΑΙΑ... Η ζωή είχε πολύ ήσυχη στη χώρα του Ζααντάμ, κ' οι άνθρωποι απλοί, όπως στο παλιό καιρό.

Στη χώρα του Ζααντάμ πηγαίνουν τρεις δρόμοι. Ο πρώτος, ο πράσινος δρόμος, είναι δολοφονικός από το δροσερό χορτάσι, γεμάτος λουλούδια του κάμπου και περνάει μέσα από τα λειβάδια της σίκαλης και τις θοοκές. Πλάι σ' αυτόν τον δρόμο περνάει ένας άλλος, που ακολουθεί την ίδια διεύθυνση. Αυτός είναι μαύρος, σκεπασμένος από τη σκόνη του κάμμου. Τα πέταλα των αλόγων αφήνουν θοοάει τ' αποτυπώματα τους πάνω στο μαύρο δρόμο. Και πλάι στους δυο δρόμους, τον πράσινο και το μαύρο, περνάει ο τρίτος, ο γαλαζίνος δρόμος. Αυτός είναι όμως ο πιο φωτεινός απ' όλους γιατί είναι φτιαγμένος από μια κορδέλλα δολοφονικού νερού και μέσα του καθαρίζεται ο ούρανος, απαράλλαχτος όπως είναι. Όταν θέλεις να μάθεις τι γίνεται στον ούρανο, δεν έχει ανάγκη να σηκώσει ψηλά το κεφάλι του, φτάνει μονάχα να ρίξει μια ματιά στο νερό: Θά δει εκεί και το μικρότερο σύννεφο και μπορεί εύκολα να μετρήσει τα χελιδόνια και τους γλάρους.

Αιώνια παράλληλοι, τραβούν έτσι συντροφικότητα οι τρεις δρόμοι: ο μαύρος, ο πράσινος κι ο γαλαζίνος, διαγράφουν όμορφες καμπύλες στην ήσυχη χώρα του Ζααντάμ και δίνουν την εντύπωση πως δεν τελειώνουν πουθενά: ώσπου θα γίνουν κ' οι τρεις στη θάλασσα. Δεν φαίνεται η θάλασσα, τόσο ίσιο είναι το μέρος. Την καταλαβαίνει μόνο κανείς απ' την ελαφρή άρμυρα που φέρνει στα χελη ή άνεμος.

Πάνω σ' αυτούς τους τρεις δρόμους πηγαίνονται άντρες και γυναίκες που ζούνε πολύ διαφορετικά: Οι άνθρωποι του πράσινου δρόμου είναι χωρικοί, καλλιεργούν τα χωράφια και θοοκούν τα ζώα. Γυρνούν τα θρόνα στα κτήματά τους, στις αγροικίες τους και στους μύλους τους που είναι σκορπισμένοι σ' όλο το μέρος του σμαράγδινου αυτού δρόμου και καθώς είναι ντυμένοι με ζωηρόχρωμα φορέματα, μοιάζουν σαν κούκλες της παλιάς εποχής που πηγαίνουν να κρυφτούν στο κουτί τους. Οι άνθρωποι του μαύρου δρόμου είναι μαύροι κι ο ιδρώτας τους ανακατεύεται με τη σκόνη. Όδηγούν θοοάει άμαξια, που τα φορτώνουν μέσα στα μεταλλεία και πάνε τώρα να τ' αδειάσουν απ' άμμο και τ' αλάτι. Οι άνθρωποι, τέλος, της γαλαζίνης διώρυγας περνούν άργα-άργα πάνω στα φρεσκοθωμένα και θοοκωμένα καϊκια τους, που αστράφτουν σαν όμορφα θάλα από πορσελάνη.

Η Μαρία Ντενάλντ, στο παραθύρι του μεγάλου μύλου του πατέρα της παρακολουθούσε την κίνηση των πολυάσχολων ανθρώπων των τριών δρόμων. Ήταν ψηλά το παράθυρό της κι έβλεπε από κει, σαν μικρή βασίλισσα και τους τρεις δρόμους κάτω απ' τα πόδια της κι όλ' οι διαβάτες καθώς περνούσαν την κούρτση απ' αυτή. Γιατί ήταν όμορφη και πολύ καλά στολισμένη με το άσπρο της δαντελλωτό φόρεμα. Είχε πλούσια σγουρά κι δόχρυσμα μαλλιά κι ήταν λεπτή, καλοκαμωμένη, γεμάτη φως και χαρά. Το χαμόγελό της γοήτευε κι η ματιά της τάραιθε κάθε καρδιά. Ο μύλος ήταν χτισμένος κοντά στο νερό, και τα μεγάλα του φτερά λές κι' έγενεφον σ' όλη τη χώρα, σαν να προσκαλούσαν τους κατοίκους να πάνε κει να ιδούνε κάτι εξαιρετικό. Κι' όταν πήγαιναν κοντά βλέπανε τη μικρή Μαρία με τα γουαζ της τα μαλλιά και τα στολίδιά της. Καθόταν ψηλά στον στρογγυλό πυργο του μύλου και κεντούσε, ενώ κάτω μούγκριζε ή θοοάει μολύβια αλάνθοντας το σάρι.

Η Μαρία έπρεπε να παντρευτεί μια μέρα με το γιοι ενός γεωργού. Τον ήθελε τον νέο ο πατέρας της, η Μαρία όμως δεν ήξερε ακόμη τίποτε. Αυτός ο γάμος θα εξασφάλιζε και στους δυο νέους την ευτυχία, όπως την καταλαβαίνουν στη χώρα του Ζααντάμ, γιατί κ' η νέα ήταν όμορφη και πλούσια και το παλληκάρι ήταν γερό και καλόκαδο και τα παιδιά τους έτσι θα γίνονταν όμορφα. Η Μαρία δεν τον έβρισκε άσχημο το Ντίρκ και τον έβλεπε μ' ευαρίστησι. Μόλις όμως έφτανε από κοντά της, δεν τον συλλογιζόταν καθόλου.

Ήταν όμως κάποιος άλλος, που κάθε φορά που περνούσε από το μαύρο δρόμο, σταματούσε για να την κυττάξει. Αυτός οδηγούσε μια γραμμή από κάρρα γεμάτα μεταλλεύματα, φρεσκοθωμένα, γυαλιστερά κι ήταν τα μάτια του κι' αυτά μαύρα κι

δολοφονικά. Πρόσεχε τους ανθρώπους του με τα κ'έρρα ήταν πολύ πλούσιος, αν και πάντα μαυρισμένος από τη σκόνη και λερωμένος. Όλα εκείνα τα συνεργεία, τα ζώα και τ' άμαξια ήτανε δικά του. Η Μαρία τον παρακολουθούσε με το βλέμμα της κι' ανθρωπιότανε μ' άπορία μήπως αυτός ο άνθρωπος κατοικούσε στα έγκατα της γης. Και το βλέμμα αυτού του σκοτεινού γεωργού είχε κάτι το διαβολικό που τη φόβιζε τη Μαρία.

Μά και πάνω στο γαλαζίνιο δρόμο του νερού πηγαίνονταν ένα μεγάλο τριγωνικό πανί που αντιέγγιζε δυνατά καθώς χτυπούσε το φως του ήλιου. Πάνω σ' αυτό το πανί έπεφτε ή σκιά των φτερών του μύλου σαν νταντέλλα.

Στο τιμόνι στεκόταν ένα παλληκάρι με ήλιοκαμμένο πρόσωπο και κάπασπρο στήθος μέσ' από το μισοανιγμένο του πουκάμισο. Τα μαλλιά του ήτανε σγουρά, το μικρό κεφάλι του έδειχνε δυνατή θέληση, το στόμα του λεπτό, είχε ύψος άγερου. Η Μαρία τον κυττάζε απ' τη στιγμή που το καίκι πρόβαλε στην καμπί του καναλιού ως τη στιγμή που γανότανε πίσω απ' την άλλη στροφή. Μά ο νεαρός ναυτικός δεν την εκύτταζε.

Ένα θρόνο, ο γερό-Ντενάλντ είχε στην κόρη του.

Πρέπει πια να παντρευτεί! Θά πάρει τον Ντίρκ, το γιο του γείτονά μας, γιατί είναι πλούσιος και σ' αγαπάει.

Η Μαρία όμως φώναζε την ίδια στιγμή:

—Όχι, πατέρα μου!... Δεν τον θέλω!

Ταραγμένη, κλείστηκε στο δωμάτιό της κι' έκλαψε. Ύστερα παρατήρησε πως το έλεγε αυτό χωρίς διόλου να σκεφθεί και δεν μπόρεσε να καταλάβει πως της έβλεπε έτσι μονομιάς στα χείλη της εκείνη η άνοιξη.

Ο πατέρας της τη λάτρευε και δεν την ενόχλησε περισσότερο.

Την άλλη μέρα, άκουσε τον πατέρα της που κουβεντιάζε με τον Ντίρκ στο ξύλινο πατάρι που ήταν δόλογο στο μύλο. Κινη την ώρα περνούσε από το μαύρο δρόμο ο άνθρωπος με τα κάρρα. Σταμάτησε και την κυττάζε τόσο επίμονα, τόσο ζωηρά, που η φτωχή νέα απόμεινε ακίνητη, σαν γοητευμένη, στη θέσι της.

Τότε βγήκε απ' το μύλο ο Ντίρκ, με θλιμμένο πρόσωπο. Βγαίνοντας είδε τον μαύρο άνθρωπο. Είπε τη Μαρία στο παράθυρο. Και κυττάζοντας πίσω απ' το τζάμι, η Μαρία κατάλαβε το μίσος να γεννιέται ανάμεσα σ' αυτούς τους δυο άντρες. Γιατί ο άνθρωπος του μαύρου δρόμου σκεφτηκε πως έβλεπε κει τον άρραβωνιστικό της κοπέλλας που ποθοούσε κι' ο άλλος θάρρνε πως κατάλαβε την άγνητη Μαρία και για ποιά λόγο τον αφήνιζε.

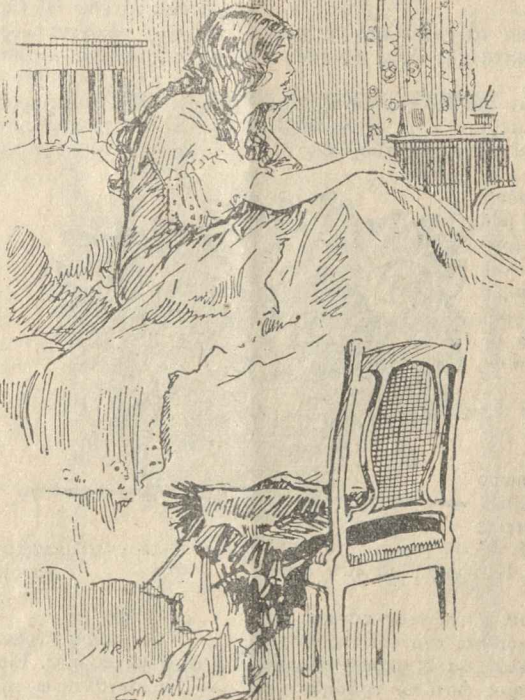
Πέρασε ή μέρα. Η Μαρία είχε διαμυστωμένα τα μάτια του ανθρώπου του μαύρου δρόμου. Ποιά δρόμο ν' ακολουθούσε στη ζωή της όταν θάπρεπε να κατέβη απ' το μύλο; Καταλάβαινε πολύ καλά πως δεν της άρεσε διόλου ο πράσινος δρόμος, την στενοχωρούσε. Δεν τον αγαπούσε τον Ντίρκ. Ο μαύρος δρόμος την φόβιζε μά και την τραβούσε. Ο άντρας που την ποθοούσε θά την πήγαινε στα μαύρα του παλάτια, κάτω απ' τη γη.

Ξαφνικά όμως συλλογιστηκε με πείσμα τον ναυτικό του κόκκινου καϊκιού, που δεν γύρισε να την κυττάξει ποτέ του.

Φάνηκε όμως κι' ο ναυτικός κατά το σούρωπο. "Όπως πάντα, στεκότανε όρθιος στο τιμόνι κι' ο ήλιος ρόδιζε το πρόσωπό του. Τότε η Μαρία τον κυττάζε, τον κυττάζε κι' ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά: γιατί, ξαφνικά, κείνος της έγενε με το χέρι... Χωρίς να ξέρει τί κάνει, έγειρε η Μαρία το κεφάλι της και τούστειλε ένα φιλά.

Κινη τη νύχτα, η Μαρία δεν έκλεισε μάτι. Κατά τα ημερομηνία άκούστηκε μεγάλη ταραχή και φωνές στον πράσινο δρόμο. Ξαφνικά άκούστηκε, δυνατώτερη απ' όλες, ή φωνή του γερο-μυλωνά. "Επειτα άνοιξαν την πόρτα του φράχτη κι' έμπασαν τον Ντίρκ λαθωμένο, ενώ άλλοι πήγαιναν τον άνθρωπο του μαύρου δρόμου στο γειτονικό χωριό. Κ' οι δυο είχαν παραινόμενα ο ένας τον άλλον κάτω απ' το παράθυρο της Μαρίας. Πιάστηκαν στα χέρια. Ο μεταλλωρύχος όμως τράβηξε μαχαίρι.

Όταν ο υπάλληλος άποφάσισε να καλέσει τη Μαρία, με την έλπίδα πως θα συγκινόντανε βλέποντας πληγωμένο γιο την άγνητη της το παλληκάρι, δεν την όρθηκε πουθενά. Είχε διαλέξει κι' έφυγε. Κι' όταν ο ήλιος φάνηκε στον ούρανο, η Μαρία απ' το Ζααντάμ όρισκότανε πάνω στο κόκκινο καίκι, που κατέβαινε προς τη θάλασσα. Γελούσε μέσα στην άγχαλιά του ναυτικού που την κέρρισε μ' ένα γνέψιμο, γιατί μπόρεσε τόσον καιρό να προσποιηθεί τον αδιάφορο.

Εκείνη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι.

ΤΟΥ ΚΑΜΙΛ ΜΟΚΛΑΙΡ

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μουρμουρίζοντας αγανακτισμένος ανάμεσα στα δόντια του αυτές τις φράσεις ο Ουακτέγνο, άνασηκώθηκε συγχρόνως, κρατώντας στα χαλύβδινα μπράτσα του το κορμί του άρχιγαυθούζινου. "Επειτα, άναρρίχοντάς το στον άμο του, και χωρίς να πολυενοχλήται απ' το πρόσθετο αυτό βάρος, έαναγύρισε στο λημέρι του.

Εκεί, άπόθεσε τον πληγωμένο κοντά σε μία φωτιά, και ρίχνοντάς της καινούργια ξύλα, μπόρεσε στη ζωηρή άναλαμπή της να περιεργαστεί με την ήσυχία του το βουθό εκείνο κορμί του Πολυλογά. Τα χαρακτηριστικά του άρχιγαυθούζινου ήταν πελιδνά, ψυχρά, ιδρώτας σε χονδρές σταλάγματιες γυάλιζε στο μέτωπο και στους κροτάφους του, κι' από μία βαθειά πληγή του στήθους του το αίμα έτρεχε άκόμη.

Παληκοτασάριδες! Έκανε με περιφρόνηση ο θηριώδης και πραγματικά «έφταψυχος» λήσταρχος. Με το παραμικρό ζύσιμο του τομαριού των λιποθυμούν!... "Ας έλπισω τουλάχιστον, πως πριν τα τινάξει για καλά, θα μπόρεση να μου εξηγήσει τί του συνέβη και τί άπόγινε ο Κέννεδυ!...

Όπως όλοι οι άνθρωποι των δάσων και του υπαίθρου, έτσι κι' ο Ουακτέγνο είχε άρκετές γνώσεις πρακτικής Ιατρικής. Χάρις λοιπόν στις φροντίδες του, ο πληγωμένος δεν άργησε να συνέλθει. Στέναζε βαθειά, άνοιξε τα μάτια του, κι' έπειτα από άρκετές άδύσπηρες προσπάθειες να μιλήσει, κατάφερε να ψελλίσει άσπανά:

—Όλα χάθηκαν, άρχηγέ! Ματαιώθηκε το σχέδιό μας...

—Κατάρα! βλαστήμησε ο Ουακτέγνο, χτυπώντας το πόδι του με λύσσα στο έδαφος. Πώς μάς βρήκε αυτή ή κακοτυχία; —Ιδού... Η κοπέλλα που πόθησε, είναι δαίμονας σωστός. Αυτή σκότωσε τον Κέννεδυ και χτύπησε και μένα... Μά δωσε μου ρούμι να πιώ... Θά με στείλει έθείσσει μία ώρα γρηγορότερα στο διάβολο, μά θα μπόρεσω τουλάχιστον να σου διηγήθώ με λεπτομέρειες αυτά που μάς συνέβησαν.

Αδιάφορος ο Ουακτέγνο για το ψυχωραγητό του άθλιου έκείνου, τον πότισε γερά με το παγούρι του. Ο Πολυλογός ρούφηξε λάιμαργα όσο ρούμι μπόρουσε, μία πυρετώδης κοκκινίλα έθαψε τα γλαμά του μάγουλα, και τα σθημένα σχεδόν μάτια του φωτίστηκαν από ζωηρές λάμψεις. Με φωνή που κοβόταν κάθε τόσο, και που άδυνατίζε κάποιον σιγά-σιγά, διηγήθηκε στον τρομερό άρχηγό του όλες τις γνώσεις μιας λεπτομέρειας των νυχτερινών συμβάντων στον καταλιμωτό των Μεξικανών. Τελειώνοντας, και μ'ην εξηνώντας την άπαισία συνιθεία του να ειρωνεύεται και τις πιο ίερές άκόμη στιγμές της ανθρώπινης ζωής, τραύλισε με διαβολικό χαμόγελο:

—Και τώρα, καλή άντάμωσι στην κόλασι, άρχηγέ!... Είμαι παληός της ύποψης, έχω τα μέσα στο φίλο μου τον άρχισσάνα, και θα σου έτοιμάσω μία πρώτητη γραμμή ύποδοχ ή όταν άποφάσισες να ρθεις εκεί κάτω κι' έσύ... Μονάχα, το νού σου μη μάς έρθης πρώϊμα!

—Καλό ταξείδι! μουρμούρισε αδιάφορα ο Ουακτέγνο, δίνοντας μία περιφρονητική κλωτσιά στο μισοπεθαμένο έκείνο σκύβαλο, το όποιο έπαψε πια να του χρησιμεύη στους σκοπούς του.

Κι' ενώ ο Πολυλογός, άναίσθητος τώρα απ' την ποσέγγισι του θανάτου, παράδινε μουγκρίζοντας την τελευταία του πνοή στο θεό, ο λήσταρχος φώναξε έναν όπαδό του τούδειτε το κορμί εκείνο, που γινόταν σιγά-σιγά πτώμα, και του έλεγε:

—Θάπτε το κάπου αυτό το κουφάρι, να μην το φάν τα όρνια!

Επειτα, πλάγιασε σκεπτικός κοντά στη φωτιά, τυλίχτηκε στο μανδύα του, κι' έκλεισε τα μάτια του να κοιμηθ ή, ψιθυρίζοντας:

—Σε λίγες ώρες θά φέξω... Τότε θά δούμε τί πρέπει να γίνει!

Την αυγή τινάχτηκε σθέλλος έπάνω κι' έδωσε διαταγές σύντομες να έτοιμασθ ή συμμορία του για το ξεκίνημα. Είχε άποφασίσει κίολας πως έπρεπε να ένεργήσει, κι' έβρισκε συμφέροτερο να χτυπήσει τους Μεξικανούς

με βίαιη έπίθεσι, πριν προλάβουν εκείνοι να ένισχυθούν και με τους τόσο έπιφθους κυνηγούς της πάμπας, τους όποιους σίγουρα θά μάζευε ή Μεγάλη Καρδιά γύρω της, μόλις άντισταθόνταν τον κίνδυνο.

Επειτα έδωσε το σημείο του ξεκινήματος. Κι' ή συμμορία άρχισε να βαδίζει κυριολεκτικώς κατά τον τρόπο των Έρυθροδέμων: Λοξοδρομώντας δηλαδή και καταφεύγοντας σ' ένα σωρό τερτίπια για να μπερδευ ή ίχνη της.

Όταν ο Ουακτέγνο κι' ή συμμορία του έφθασαν σε μία τοποθεσία που τους φάνηκε κατάλληλη για το σκοπό τους, ξεπέψαν όλοι. Έμπιστεύθηκαν κατόπιν τα έστιά τους στη φύλαξι μερικόν συντρόφων τους, και εξαπλώνοντας στο έδαφος με την κοιλιά σαν σήνος έχιδνών, άρχισαν να γλυστούν, με όλες τις γνώστες μας προφυλάξεις προς την πραγματική αυτή τη φορά κατεύθυνσι: Προς το στρατόπεδο των Μεξικανών δηλαδή, το όποιο, σύμφωνα με το σχέδιό τους, σκόπευαν να χτυπήσουν άξαρνα, αϊφνιδιστικά...

III

Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Όπως θά θυμάστε από προηγούμενο κεφάλαιό μας, ο παχουλός και καλόκαρδος Ιατρός είχε φύγει βιαστικά απ' το στρατόπεδο, έπιφορτισμένος με τη σπουδαιότατη παραγγελία της δόνας Λούθ προς το Μαύρο Ζαρκάδι, σχετικώς με τον κίνδυνο που την άπειλούσε από στιγμή σε στιγμή.

Όπως όμως όλοι οι σοφοί, κι' όπως όλοι άνέκαθεν οι Ιατροί, ο καλός μας δόκτωρ, κοντά στα τόσα προτερήματά του, είχε και το πατροπαράδοτο έλάττωμα όλων των έπιστημόνων: Ήταν δηλαδή τρομερά άφηρημένος!

Ετσι, μόλις χώθηκε στο δάσος και μέσα στην πύκνη βλάστησι των ποικίλων βοτανών που τον περιγύριζαν, το έπιστημονικό του ενδιαφέρον γι' αυτά έζητησε άπτόμα. "Αρχισε ν' άναρωτιέται, τότε, αν δεν θά ήταν προτιμώτερο ν' άφισιωθ ή στο μάζευμα των, παρά να τρέχει προς το ράντισο ενός μισοαγρίου νεανία, κομιστής μιας παραγγελίας, της οποίας δεν καταλάβαινε καλά-καλά το νόημα...

Η άφηρημάδα του από στιγμή σε στιγμή μεγάλωνε. Χαλαρώνοντας τα ήνα του άλόγου του, κυττάζε τα δοτάνια χάμα, ξεφώνιζε πότε-πότε τα έπιστημονικά των όνόματα, μόλις ξεχώριζε κανένα σπάνιο από αυτά και σε μία στιγμή ψιθύριζε:

—Άχ, το καπριτσιόζικο το κορτάσι!... Τί μου ήρθε να με στείλη τώρα καταισφίσι στη ζούγκλα, δίχως λόγο και αττία!... Και πότε θά έανέθω άργα, τόσο άβνοτα και πρόχειρα, τα βότανα που βλέπω!...

Η τελευταία σκέψη του ήταν άποφασιστική, γεμάτη πειρασμούς και μοιράια. Ο δόκτωρ μας ξεπέψανε παρευθός, με το σκοπό να βοτανήσι λίγο κι' ύστερα να συνεχίσει την έκτέλεσι της κοριτσίστικης εκείνης ιδιοτροπίας όπως τη νόμιζε—και δεν άργησε ν' άπορροφηθ ή τελείως απ' την προσοχή του άσχαλίου.

Εντωμεταξύ, ή άρες περνούσαν. Κοντεύε πια μεσημέρι. Ο Ιατρός έπρεπε να είχε γυρίσει πια στο στρατόπεδο, κι' όμως ακόμη δεν φανόταν.

Η άγωνία κι' ή άνησυχία άρχιζε τώρα να κυριαρχή στις ψυχές των Μεξικανών.

Ο στρατηγός κι' ο λοχαγός δούλ' άγκουλάρι, διαφώνωναν άσάφως μία άμπα ισχυρή, για κάθε ένδεχόμενο. Η έξασφάνισι του δόκτωρος κι' ή άπόλυτη σιγαλιά γύρω τους, αντί να τους καθησυχάζη αντίθετα τους φόβιζε περισσότερο. Μυρίδντουσαν όλοι κάποις παγίδα κρυμμένη, και κάποιον αϊφνιδισμό προσεχ ή εκ μέρους των ληστών.

Η δόνα Λούθ έσφάδαζε κυριολεκτικώς από την άγωνία της. Με τα μάτια της καρφωμένα προς την πάμπα έρευνητικά, προσάθοντας συγχρόνως να υψείσει σε κοσάναν την υπέρτατη άνησυχία της, περιμενε από στιγμή σε στιγμή την άνακουφιστική έμεάνισι του άπεσταλμένου της.

Ξαφνικά, και καθώς κυττάζε επίμονα της

φάνηκε πώς τα ψηλά χορτάρια της πάμπας άρχισαν να παρουνισιάζουν έναν κυματισμό άνεξήγητον, δόλοτελα άφύσικον...

Πραγματικά, όττε το ελάχιστο αεράκι δεν φυσούσε. Μιά ζέστη άποπνικτική, μολυβένια, πίεζε την ατμόσφαιρα. Τα φύλλα των δένδρων τουρουφελίζοντουσαν άπ' τον φλογερό ήλιο, άκίνητα σαν μαρμαρωμένα. Κι' όμως... Έκει, κάτω στην πάμπια, ό μυστηριώδης κι' άνεξήγητος κυματισμός των ψηλών χορταριών εξακολουθούσε, προσεγγίζοντας όσο πήγαινε και περισσότερο, προς τον καταυλισμό!

Τα καρσούλια των Μεξικανών τ'δωναν, λαχανιάζαν από αγωνιάδες άπορίες, κι' όμως δεν καταλάβαιναν τί σήμαινε ό κυματισμός αυτός που περπατούσε...

Ό στρατηγός, έμπειρος στρατιωτικός, κι' έχοντας πολλά άκούσει για την έπιτηδειότητα των Έρυθροδέρμων να σύρωνται με την κοιλία πολλές ώρες, όταν ήθελαν να φθάσουν κάποιο άπαρτήρητο, φοβήθηκε καμιά έχθρική επίθεση των και θέλησε να πάη ως εκεί προφυλακτικά, για να εξακριβώσει τί ήταν.

Μά τη στιγμή που άρσασκέλιζε το πρώτο χαράκωμα, άποφασισμένος μόνος του να έπιχηρήση την άνίχνευση αυτή, για να μην έκθέσει σε άνώφελο κίνδυνο τους άλλους λιγότερο έμπειρους ύπερασπιστάς του στρατοπέδου, ό λοχαγός Άγκουιλάρ ώρθώθηκε με σεβασμό μπροστά του, και του είπε χαϊρετώντας τον:

—Στρατηγέ μου, μαντεύω το σκοπό σας... Έπιτρέψτε μου όμως να σας ύπενθυμίσω ευλαβικά, ότι αυτή ή ύποχρέωσις άφορά έμέναν κι' όχι εσάς!

—Άποσυρθήτε, φίλε μου! Έκανε στοργικά μά κι' αύστηρά ό συκινημένος στρατηγός.

—Στρατηγέ μου, συγχωρήστε μου την έπιμονή μου! άποκρίθηκε σταθερά ό δόν Άγκουιλάρ. Στο διάθεμά σας ύπάρχει κίνδυνος άμεσος θανάτου... Είστε ή διοικούσα κεφαλή όλων μας, κι' ό χαμός σας σημαίνει την καταστροφή όλων μας... Ένώ έγώ, ένας φτωχός κατώτερος αξιωματικός, που σας όφείλω κιόλας το πόν ο' αυτόν τον κόσμο, δεν έχω τίποτε που να μ' έμποδίζει να έκτεθώ σ' αυτόν τον κίνδυνο...

—Εύχαριστώ, λοχαγέ! διέκοψε ό στρατηγός, σφίγγοντάς του το χέρι διαχτυτικά. Μά ή κατάσταση εινε τόσο σοβαρά, ώστε δεν μπορώ ούτε σε σας να έμπιστευθώ αυτή την άνίχνευση... Μόνος μου πρέπει να...

—Στρατηγέ μου, συλλογιστήτε τη δόνα Λούθ! φώναξε με ύστατη ίκεσία ό λοχαγός. Καί γι' αυτήν και για όλους μας είστε ό προστάτης, ό σωτήρας, ό πατέρας, μέσα σ' αυτά τα ύπουλα μέρη που μας τριγυρίζουν και που ή κάθε τους σπιθαμή εινε κι' από ένας άνοιχτός τάφος για τον καθένα μας... Τί θα άπογίνουμε, άν σας σκεθι κακό;... "Ω, βεβαιωθείτε, στρατηγέ μου, που φανήκατε για μένα πάντα σαν δεύτερος πατέρας, ότι άν μπορούσα να σας άναπληρώσω στον ευγενικό σας ρόλο κοντά στη σενορία και στους άλλους, δεν θα έπμενα τόσο αυτή τη στιγμή... Μά σε τί θα τους χρησιμεύσω έγώ, έπειρος και νεαρός, άν χάσουμε εσάς;

—Ετσι, με την ευλαβική έπιμονή του και την άθρη άποφασιστικότητά του, άνάγκασε τον μισοδακρυμένο γεροστρατηγό να ύποχωρήση. "Επειτα, με σβέλο πήδημα, άρσασκέλιζε τα χαράκωματα, ρίχτηκε προς την κατηφορία, και το νεανικό κορμί του φάνηκε σε λίγο κοντό στη χορταρισμένη πάμπια.

Ό στρατηγός τον άκολουθήσε με το βλέμμα του, ως που τον έχασε άνάμεσα στα ψηλά χορτάρια. "Επειτα σκούπισε με το χέρι του το ιδρωμένο μέτωπό του, και στράφηκε προς τον καταυλισμό, μурμουρίζοντας στοργικά:

—Γειναδιώχος νέος!... Έξαιρετη κι' άφωσιωμένη ψυχή!...

Και ήταν πραγματικά τέτοιος ό χαρακτήρας του νεαρού κι' άτρόμητου λοχαγού. Μόλις έφτασε στα πρώτα χορτάρια των προσόδων του λοφίσκου, έπεσε παρενθύς με την κοιλιά, κι' άρχισε κατόπιν να γλυστράη κι' αυτός προς το σημείο έκεινο της πάμπας, όπου ειχε φανή ό μυστηριώδης προοδευτικός κυματισμός. Σε λίγο βρέθηκε μπροστά του ένας μισοσκεπασμένος άπ' τη βλάστησι βράχος, σκαρφώλασε άδόρυθα σ' αυτόν, και παραμερίζοντας με τέχνη τα φυλλώματα, κάρφωσε το βλέμμα του προσεχτικό μπροστά του.

Ήσυχια παντού άπλωνόταν τώρα. Στο έκθαμβωτικό άπομνημεριάτικο λιοτύρι, βασίλευε μία νεκρική σιγαλιά κι' άκίνησια. Κι' ό κυματισμός άκόμη ειχε πάψει.

—Χμ! Θα γελαστήκαμε ίσως όλοι μας! μурμουρίσε ό λοχαγός. Ίσως να νομίσουμε για κυματισμό των χορταριών τον βράσιμο και τη λαύρα του άέρα άπ' τις καυτερές άγτίδες του

μεσημεριού!

Έτοιμαζόταν τώρα να κατεβή άπ' το βράχο, μά ένα θρόισμα βίαιο άντήχησε πλάγι του, κι' ένα τσακάλι φοβισμένο, με όρθια τα αυτιά του και χαμηλωμένο το κεφάλι του, φάνηκε να τρέχει με έξαλλη ταχύτητα.

—Μπα; Έκανε, σκιρτώντας ό λοχαγός. Τί διάβολο συμβαίνει εδώ τριγύρω, για να τρομάξη έτσι το άγριμο αυτό;

Γλύστρησε κάτω άπ' το βράχο, έκανε λίγα σκυφτά βήματα άνάμεσα στα χορτάρια—και προς την κατεύθυνσι άπ' την όποια ειχε φανή το τσακάλι—κι' όρθώνοντας ύστερα το κορμί του κίτταξε γύρω του έρευνητικά.

Δεν πρόλαβε όμως να ξανακρυφτή, γιατί άμέσως πετάχτηκε σαν αυτόματα γύρω του καμιά δεκαριά έτομα πόνουπια, και τον κύκλωσαν, σημαδεύοντας τον με πιστόλες.

—Παραδώσου! του φώναζε κάποιος.

—Καλωσώρισατε! άποκρίθηκε περιφρονητικά και ειρωνικά ό λοχαγός. Ξέρω τουλάχιστον τώρα με τί «τσανάκια» έχω να κάνω, και μά την πίστι μου, θα παζαρέψω το τομάρι μου άκριβά!

—Παραδώσου, είπα, μοχομουριστό μου γαρυφαλάκι, γιατί θα σου φυτέψω άφθονο μολύβι στο κορμί σου! μούγκρισε πάλι ό πρώτος έκείνος άγνωστος.

—Μά κι' έγώ με μολύβι έχω γεμάτο το πιστόλι μου, κι' όχι βέβαια με ρεθύθια! σάρκασε ό λοχαγός.

Η κατάσταση, τραγική στην εμφάνισι της, γινόταν και κρμική συγχρόνως με την παράκαιρη έκείνη φλυαρία. Αυτό κίνησε ύποψια τον λοχαγό, κι' έτοιμος τώρα να εξαπλώση νεκρό το πρώτο που θα κουνιόταν άπειλητικά εναντίον του, άναρωτιόταν την ίδια στιγμή, γιατί δεν τον ξεμετρούσαν δέκα αυτοί έναυστον ένός, παρά περιερίζονταν σε άνώφελες κουβέντες.

—Θά σου χαρίσω τη ζωή, άν παραδοθής χωρίς όδору και φασαρίες... Λόγον τιμής... Ό Ουάκτέγιο δεν πατάει το λόγο του ποτέ! ξανάπε πάλι ό άγνωστος έκείνος, που ήταν πραγματικά ό λήσταρχος.

Αυτό ήταν. Μιά άστραπη φωτίσε παρενθύς τις άπορίες του λοχαγού, και το κορμί του άνατρίχιασε: «Χωρίς όδору θόρυβο!... Η λέξεις αυτές του λησάρχου, φανερώναν και το άπαίσιο σκεδί του, συγχρόνως! Σκόπευε να χτυπήση άνύποπτους τους Μεξικανούς για την προσέγγισι του, να τους έξοντώση ευκολότερα έτσι, και... τότε; Τί θα άπογινόταν τότε ό λατρευτός του στρατηγός;... Τί θα άπογινόταν τότε ή άθρη σενορία στα χέρια αυτών των κτηνωδών;...

Ό νεαρός αξιωματικός, κάνοντας αυτές τις άστραπιαίες σκέψεις, ένοιωσε ότι ή σωτηρία των άγαπημένων του κρεμόταν άπ' τα ίδια του τα χέρια κι' άπ' την ίδια τη ζωή του. Χωρίς διαστροφή χωρίς λιγοψυχία άποφάσισε παρενθύς να τη θυσιάση προς χάρι των, να την προσφέρει όλοκαύτωμα στο βωμό της

εύγνωμοσύνης, της τιμής, και του καθήκοντος... Κι' ώμορφος σαν Άπόλλων άκτινοβολώντας άπ' το άπειρο μεγαλειό της σεμνής του αυταπαρήσεως, με τη σκέψι του προσηλωμένη στα λευκά μαλλιά του προστάτου και θετού σχεδόν πατέρα του στρατηγού, ούρλιαξε βροντερά:

—Στά δπλασα!...

Συγχρόνως άδειασε τα καλογεμισμένα πιστόλια του, που συντάραξαν με τον κεραυνώδη κρότο τους την ατμόσφαιρα μέσα στη μάζα των κακούργων.

Φοβερές βλασφημίες άπαίσιες κατάρες, κραυγές όδυνες κι' άλλεπάλληλοι κρότοι πυροβολισμών άκολουθήσαν την ευγενική κι' ήρωική χειρονομία του νέου. Το περιβάλλον άναστατώθηκε άπ' τη δαιμονισμένη φασαρία που άκολούθησε. Οι λησται, εξαγριωμένοι άπ' το φόνος και τον τραυματισμό τεσσάρων συντρόφων των, κι' άγανακτισμένοι, έξαλλοι για τη ματαίωσι του σχεδίου των, άδειασαν τα όπλα τους κατά το δυστυχισμένο λοχαγό, και ρίχτηκαν κατόπιν επάνω στο χυλιωρημένο κορμί του να το κοιματιάσουν με τα μαχαίρια των...

Σε λίγα δευτερόλεπτα, το πτώμα του ήρωικού αξιωματικού ήταν μία οίκτηρή μάζα από λιανισμένες σόσκες, αίμα και κορρέλια που άχνιζαν κάτω από τη λαύρα του ήλιου.

—Φτου, ραχοκόκκαλα των σατανάδων! βλαστήμησε έξαλλος ό Ουάκτέγιο, σκουπίζοντας το αίμα μίας ελαφρής πληγής που ειχε δεχτή στο στήθος. "Αν εινε κι' οι άλλοι στο στρατόπεδο, σαν τουτον έδώ τον άτρομο κανάγια, άσχημα την έχουμε!

Μά δαγκάνοντας ύστερα τα χείλη του, και φοβισμένος μήπως δειλιάσουν οι όπαδοί του, άκούγοντας τα ειλικρινή θά άσυνετα αυτά λόγια του θαυμασμού του, ώρμησε προς τον λόφο των Με-

ξικανών πρώτος, ούρλιαζοντας:

—Εμπρός... Άπάνω τους, παλληκάρια μου... "Ας μην τους δώσουμε καιρό να μας ξεκάνουν σαν άμυαλες άγριόχηνες!

Οι λησται μνηθήκαν το παράδειγμα του άρχηγού των, κι' άρμησαν προς την άνηφορία, άνεμίζοντας τις καραμπίνες των και μούγκρίζοντας με αϊμόδιη μανία.

Κι' οι Μεξικανοί πάλι, μάρτυρες θουβοί της αυτοθυσίας και του όραίου θανάτου του λοχαγού Άγκουιλάρ, περίμεναν στα χαράκωμάτα των την προσέγγισι των κακούργων, είδοποιημένοι, συκινημένοι, κι' έτοιμοι...

IV

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Όλες αυτές τις ώρες, κατά τις όποιες ξετυλιγότουσαν τα άνωτέρα δραματικά γεγονότα, ό ιατρός βοτάνιζε μακάρια...

Ό άξιος σοφός μας, θαυμασμένος άπ' την πλουσία βλάστησι των και τόσων σπανίων σε άλλα μέρη φυτών, ειχε άφοσιωθεί έντελώς στις φυσιοδινικές του έρευνες και στο βοτάνισμά των, ξεχνώντας τους πάντας και τα πάντα και μη δίνοντας πενταράκι για όλη την ύψηλιο γύρω του.

Κι' άσφαλώς θα ξεχνιόταν στην ολόήμερη έκείνη άσχολία του ως τη νύχτα, άν δεν ξεφύτρωνε μπροστά του—κατά το άπόγευμα—ένας ήσκιος άνθρωπινος κορμιού, το όποιο στεκόταν μπρός στον ήλιο και του σκίαζε την άνοιγμένη μικρή βαλίτσα που περιείχε τη φυτολογική συλλογή του.

Μηχανικά ό δόκτωρ μας σήκωσε το κεφάλι του, το σκυμμένο στη βαλίτσα του, μόλις άντίκρυσε τη σκιά έκείνη.

Αντίκρυσε τότε έναν λυγρόκορμο ψηλό νέο, που μόλις έκείνη τη στιγμή ειχε πλησιάσει άδόρυθα και στηριγμένος τώρα στη μακρά του καραμπίνα παρακολουθούσε τα καμώματα του γιατρού με ειρωνικό ένδιαφέρον.

Ό νέος αυτός ήταν το Μαύρο Ζαρκάδι.

—Ω, ώ, μά τί κάνεις αυτό, καλέ μου άνθρωπε; ειπε στον ιατρό μας. "Ετσι καθώς σερούσουν στα χορτάρια και τα κουνούσες, παρά λίγο να σε νομίσω για άγριοκάτσικο... Καί μά την πίστι μου, ήμουν έτοιμος να σου στείλω μία σφαίρα στο ψαχνό, άν δεν άκουγα το λαχάνισμά σου!

—Υψιστε Θεέ, να σου λείπουν τέτοια άστεα! ξεφώνισε έντρομος ό ιατρός. Ποτέ σου να μην πυροβολής, άν δεν βεβαιώνεσαι πρώτα πως πρόκειται για κυνήγι!

Μά τη στιγμή έκείνη ξεχώρισε πλάγι του κάποιο σπάνιο φυτό, και βάδηκε με εύσυνειδησία να το ξεριζώσει προφυλακτικά.

Σε τί θα σού χρησιμεύουν, καλέ μου άνθρωπε, αυτά τα παληογόρταρα που μαζεύνεις; ρώτησε έπιτέλους, γελώντας το Μαύρο Ζαρκάδι, άφου άρκετη ώρα παρακολουθούσε τις σχετικές προσπάθειες του καταδωραμένου δόκτορος.

—Παληογόρταρα;... Παληογόρταρα τά λες αυτά; ξεφώνισε έκενός με ιερή αγανάκτησι. "Ω, άγνοια... "Ω, της ανθρώπινης μαρίας και άγνοιας!... Μά αυτό, φίλε μου, εινε το φυτό χειροστό ήμιν ό πενταδάκτυλος, ένα δηλαδή άπ' τα σπανιότερα φυτά της Άμερικανικής χλωρίδος!...

Ό νεαρός κυνηγός, άν κι' ήταν έτοιμος να ξεθυμάνη σ' ένα γέλιο τρελλό και σαρκαστικό—που με προσπάθεια τόνπινε τόση ώρα—συγκρατήθηκε ώστόσο, και κίτταξε τον κοντόχονδρο, σαν ένα περίεργο κι' άξιο θαυμασμού φαινόμενο. Δεν το χωρούσε το μυαλό του το όπλοϊκό, πως ένας άνθρωπος της ήλικίας και τόν προσόντων του γρηλάτου σχεδόν σοφού έχανε την ώρα του έτσι, ξεριζώνοντας δίχως πρακτικό σκοπό χορτάρια.

Τέλος, ρίχνοντας πάλι το όπλο του στον ώμο, ειπε με ύφος προστατευτικό, που το μεταχειρίζονται οι μεγάλοι κι' οι γνωστικοί όταν άπευθύνονται σε παιδάκια ή σε τρελλούς:

—Ε, γειά-χαρά σου, καλέ μου κύριε... Κάνε τη δουλίτσα σου ήσυχα κανέναν δεν ζημιώνεις, κι' όσα χορτάρια να ξεριζώσης της ζούγκλας, πάλι θα της μέινουν άρκετα... "Ωρεθούαρ, τό λουπόν!

Σφύριξε ύστερα στα σκυλλιά του, έκανε μερικά βήματα για ν' άπομακρυνθή, κοντοστάθηκε διαχτυτικά από μία ξαφνική θύμψι, και σταματώντας πάλι ειπε:

—Αλήθεια, τί κάνει ή σενορία έκείνη που μ' έπισκέφθηκε με τον θεό της στο ράντισο μου;... Έλπίζω να...

—Φτου, στην άφηρημάδα μου και στην ξεχασία μου! ούρλιαξε τότε ξαφνικά ό δόκτωρ, άναπνδώντας βίαια όρθος και χτυπώντας το μέτωπό του, με δύναμι. Εύτυχως, που διορθώνεται τώρα το κακό, και...

—Για ποιά κακό, μιλάς; Τί συνέβη, λοιπόν; ξεφώνισε βίαια το Μαύρο Ζαρκάδι, και μισοπνιγμένος από άνησυχία πλησίασε τον ιατρό.

—Α, τίποτε το σοβαρό! Έκανε με άφέλεια και χαμογελαστά ό δόκτωρ. Χθες τη νύχτα ή δόνα Λούθ πυροβόλησε τον Πολυλογά και τον Κένεβυ, πλήγωσε τον πρώτο και σκότωσε τον δεύτερο, και σήμερα τη χαρσαυγή μ' έστειλε να σε βρω και να σε είδοποιήσω πως...

Δεν πρόλαβε ό άμοιρος ιατρός να άποτελειώση τη φράσι του. Κινδυνεύοντας να σκάση άπ' την αγωνία του το Μαύρο Ζαρκάδι, και καταπόρφυρος συγχρόνως άπ' την αγανάκτησί του, έσφιξε στα σιδερένια δάχτυλά του τα μπράτσα του σοφού μας, τον τίναξε συγκλονιστικά και βίαια πολλές φορές και με μάτι άστραφτερό, με θραχνιασμένη φωνή, του ειπε:

—Ανόητε!... Άνόητε!... Γιατί δεν ήρθες να με θρήξ άμέσως;... "Αντί να χασομεράς έτσι, σαν ήλίθιος, γιατί δεν με άναζήτησες στο λεπτό;... Ξέρεις ότι αυτή σου ή άργιοπορία μπορεί να στοιχίση τον θάνατο των δικών σου;

—Θεέ μου, εινε δυνατόν; μурμουρίσε ό άποσβολωμένος δόκτωρ, χωρίς να δώση σημασία στα προσδλητικά λόγια και στα τραχεία φερόσιμα του έξαλλου κυνηγού.

—Ναι... Ναι... "Ήσουν κομιστής μνημόσας ζώης ή θανάτου, άπερίσκεπτε!... Καί τώρα τί θα γίνη;... Ίσως εινε άργά πια!...

—Μην το λέτε αυτό, μην το λέτε! ξεφώνισε ό δόκτωρ με θορυκώμενα μάτια. Θα πεθάνω από άπελπισία... Θεέ μου, Θεε μου!... Χτυπιόταν τώρα και τραβούσε τά μαλλιά του από ύπέρτατη έλψη, άφίνοντας έλεύθερα τά δάκρυά του.

Το Μαύρο Ζαρκάδι άναγκάστηκε να τον παρηγορήση.

—Ε, κουράγιο δά, καλέ μου κύριε! του ειπε με ήπιότερη φωνή. Τί διάβολο... Μπορεί να προλάβουμε άκόμη το κακό. Λοιπόν, θα φύγης τώρα άμέσως, και θα ξαναγυρίσης στο στρατόπεδο, όσο πιο γρήγορα μπορείς.

—Ναι... Ναι!... μурμουρίσε ό ιατρός, όλος αυτιά και μάτια.

—Μά χωρίς βοτανίσματα και λουλουδάκια και χασομέρια, αυτή τη φορά... "Ετσι;... "Ω, όχι... Σού το άρκίζομαι φίλε. Καταραμένη να εινε ή ώρα, που ξεχάστηκε έτσι σήμερα!

—Ό, όχι... Σού το άρκίζομαι φίλε. Καταραμένη να εινε ή ώρα, που ξεχάστηκε έτσι σήμερα!

Ξανάπε ό δόκτωρ με κωμική άπελπισία.

—Καλά... Σύμφωνοι!... Έκανε το Μαύρο Ζαρκάδι. Λοιπόν, μόλις φθάσει εκεί, θα καθιστάσης τη σενορία και το θεό της, θα τους συστήσης μία γερή άμυνα άν χτυπηθούν από έξθρους και θα τους πής, ότι φίλοι πολλοί κι' άφωσιωμένοι μαζεύνονται για να τρέξουν προς βοήθειά τους, όσο μπορούν πιο γρήγορα... Καί τώρα καθυλιέψτε, και δώστε του όρομο στη στιγμή!

—Κι' έτσι;

—Δώστω έρόμο γρήγορα, άδερφέ, και μη σε νοιάζει τί θα κάνω έγώ... Μπρός, και μάς φτάνουν πια τα χασομέρια!

Και λέγοντας αυτά το Μαύρο Ζαρκάδι, έδωσε μία κλωτσιά στα πλευρά του άλλου του ιατρού, το όποιο ρίχτηκε μπροστά με ταχύν καλπισμό προς το στρατόπεδο.

Το Μαύρο Ζαρκάδι παρακολούθησε το άλόγο και τον καβέλαρο του όσο που τους έχασε πια άπ' το βλέμμα του κι' ύστερα, κάνοντας μεταβολή χώθηκε με τρεχάτο βήμα στο δάσος.

Δεν ειχε όμως διατρέξει ούτε μισό χιλιόμετρο, κι' έξαφνα δρέθηκε άντικρυστός με τον μαύρο έδωθεό, που κρατούσε άναρριχτή στη σέλλα του άλλου του και άσίσθητη άκόμη, τη δυστυχισμένη μητέρα της Μεγάλης Κορδιάς. Ή συνάντησι τους κήτη ήταν πολυ φάελμη και για τους τρεις των. Το Μαύρο Ζαρκάδι έηψε κι' έμασε άπ' τον Εδωέθιο ένα σωρό πληροφορίες, σχετικές με τον άρχηγό του, με την άπελπισμένη θέσι του άνάμεστ στους Έρυθροδέρμιους και με την τωρινή διαμονή στις πάμπες των διαφόρων άλλων κυνηγών.

"Επειτα τράβηξαν στο κοντινό ράντισο του Μαύρου Ζαρκάδι, γιατί έπρεπε πρώτα πρώτα να τοποθετήσουν σε καταφύγιο άσφαλές και προσωρινό τη λιπόθυμη κι' άσισθητή μητέρα του άγαπημένου φίλου κι' άρχηγού των. Τη φτωχή δόνα Ζουσουίτα ("Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

ΙΑ ώρα ύστερ' από το δράμα, ο Σελενίν διηγείτο στον άνακριτή πώς είχε βρή νεκρή τη γυναίκα του :

— Στις έντεκα ή ώρα, ή Βέρα κατέβηκε τη σκάλα για να βρή ξωπό.

— Θα γυρίσω στις δύο... μου φώναξε.

— Πού πιάς; τη ρώτησα.

— Εκείνη ξέσπασε σ' ένα ήχηρο γέλιο, γεμάτο έλ-
κωνεία.

— Τι σε νοιάζει; μου απάντησε. Δεν φαντάζομαι
να ζηλεύεις!

— Μα ή Βέρα δεν γύρισε στις δύο. Την περίμενα
ως τις τέσσερες...

— Μήπως είχατε φιλονεικήσει πριν; τον ρώτησε ο
άνακριτής.

— Όχι! του απάντησε ο Σελενίν. Δεν φιλονεικούσαμε ποτέ!...

— Πουδ καλά. Λέγατε λοιπόν, ότι την περιμένατε ως τις τέσσερες...

— Μάλιστα... "Υστερα, φυσικά, άρχισα ν' άνησυχώ. Έμεινα όσotό-
σο στο σπίτι ως τις έξη. Κατόπιν, βγήκα σάν τρελλός κι άρχισα να
τη ζητώ στα φίλικά μας σπίτια.

— Καί δεν την βρήκατε πουθενά. Για πέντε μου κάτι : Είσαστε ζη-
λιάδης;

— Πώς να σάς πώ... "Όταν αγαπάς κανείς, γίνεται ζηλιάρης δίχως
να το θέλει.

— Ναι, καταλαβαίνω... Καί τώρα, πέντε μου άκόμα : "Έχετε κανέ-
να φίλο, του οποίου τ' όνομα άρχίζει από ΕΚ;;

— Ο Σελενίν κούταζε λοξά τον άνακριτή.

— Βέβαια. "Έχω τον Κρόσσιν, τον Κατκόβ, τον Καρμύλεβ...

— Μήπως κανείς από αυτούς έκανε κόρτε στην κυρία σας;

— Ποτέ! Κανείς! φώναξε ο Σελενίν.

— Όλοι τους είνε παντρεμένοι κι' αγα-
πούν τις γυναίκες τους.

— Ο άνακριτής τότε έβγαλε από την
τσέπη του ένα σημείωμα και τώδωσε
στον Σελενίν.

— Ο Σελενίν το πήρε με φόβο και διά-
βασε :

« Έλα! Σέ περιμένω. Θέλω να
σε σφίξω στην άγκαλιά μου. Θέ-
λω να φιλήσω τα γλυκά χείλη
σου. Άγάπη μου, σέ περιμένω με
άγωνία. "Έλα! Φιλιά, Κ.»

— Ο Σελενίν φαντάστηκε τη Βέρα μ-
σύνηνη στην άγκαλιά ενός άλλου και
πήγε να τρελλαθή από τη λύπη του. Το
ραβασάκι του ξέφυγε από τα χέρια κι'
έπεσε πάνω στο κόκκινο χαλί.

— Ξέρετε πιασού είνε αυτό το γρά-
μμο; τον ρώτησε ο άνακριτής.

— Δεν ξέρω... δεν ξέρω... πιασού...
είνε, ψιθύρισε ο Σελενίν, προσπαθών-
τας να συγκρατηθή.

— Μα δεν μπόρεσε. Οι λυγμοί τον έ-
πνιγαν στο λαιμό.

— Θεέ μου!... Είνε φοβερό!... Έκανε
με πόνο κι' άρχισε να κλαίει, άπαρηγό-
ρητος.

— Σε λίγο, όταν ήσυχασε, μπόρεσε να
συνεχίσει την αφήγησή του.

— Τι άλλο θέλετε να μάθετε από μένα; ρώτησε τον άνακριτή. Γιατί
με βασανίζετε;... Σας έλεγα ότι έτρεχα εδώ κι' εκεί για να βρω τη Βέ-
ρα... Μα δεν την βρήκα πουθενά. Γύρισα λοιπόν στο σπίτι, για να δώ
μήπως τυχόν είχε επιστρέψει, όταν έβγαλα στη γωνία του δρόμου,
βρέθηκα μπροστά σ' ένα τραγικό θέαμα. Είχε μαζεμένη πολλή κόσμο
εκεί πέρα και κούταζε μια γυναίκα νεκρή, πάνω στο χιόνι : ήταν ή Βέ-
ρα!... "Επειτα δεν θυμάμαι πια τίποτε άλλο... Το μυαλό μου σκοτί-
στηκε... "Όλα γύριζαν γύρω μου... Καί σωριάστηκα κι' εγώ άνασθη-
τος, πάνω στο χιόνι του δρόμου... *

— Ο Σελενίν έλάτρευε τη Βέρα. "Ήταν ή ετυχία του, ή χαρά του.
Από τη μέρα που την έλασε, έπαψε να δγαίνει από το σπίτι του. Κα-
τότιον ώρες δλόκληρες μπροστά στο τζάκι, σάν άποβλακωμένος άπ'
τόν πόνο.

— Το βράδυ έρχόταν ή καλή φίλη του, ή Σίνα. Συγύριζε το δωμάτιό
του και του έδινε θάρρος.

— Πώς γάνα αυτός ο ΕΚ; Σίνα; της έλεγε κάθε τόσο ο Σελενίν.
Μά έννοια του! Θα δής πώς θα τον βοη γοήγορα ο άνακριτής...

— Η Σίνα ήταν όμορφη, δσοσερή, με μεγάλα έξυπνα μάτια. Το μ-
λούσε με τρυφερότητα, τον παρηγορούσε, του κρατούσε συντροφιά. "Ή-
ταν μιά καλόκαρδη φίλη.

— Ο Σελενίν συνήθισε στη στοργή της και πολλές φορές έγεγνε το
κουρασμένο κεφάλι του πάνω στο τρυφερό στήθος της για να ξεχάσει
λίγο τον πόνο του και τη συμφορά του.

Μιά μέρα ή Σίνα δεν ήρθε. "Ήταν άρρωστη. Ο Σελενίν πήγε συ-
σπίτι της και τη βρήκε στο κρεβάτι. Τα μάτια της έλαμπαν από τη
πυρετό και τα μάγουλά της ήταν φλογισμένα.

— Έσείς; έκανε με ραγισμένη φωνή, όταν είδε μπροστά της τον Σε-
λενίν. Καθίστε λοιπόν... εδώ, κοντά μου! Βλέπετε;... Είμαι στο κρε-
βάτι... Πολλές φορές άρρωσταίνο δίχως καμιά ατία... Από τη με-
ναξιά μου. "Α! Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο είνε μελαγχολία
να ζή κανείς μόνος του!...

— Κι' έβγαλα έδγαλε το γυνικό χέρι της από τα σκεπάσματα και χέ-
δεψε το δικό του...

— Σας εύχαριστώ που ήρθατε... του είπε. Θυμάστε; "Έχουν περάσει
τρία χρόνια από τη μέρα που σάς εξομολογήθηκα τον έρωτά μου.

— Ναι... Το θυμάμαι... της απάντησε ο Σελενίν.

— Καί την απάντησή σας; Την θυμάστε; «Μου άρέσετε, Σίνα, με
έκατε, μά είμαι παντρεμένος και δεν θα ήταν τίπο ν' άπατήσω ή
γυναίκα μου...»

— Ο Σελενίν έκρινε το κεφάλι.

— Η Σίνα τότε του είπε με πού ζωνηρή φωνή.

— "Αν ξέρατε πόσο σάς αγαπούσα!

— Καί τώρα... δεν μ' αγαπάτε πια; την ρώτησε άξαφνα ο Σελενίν.

— Μα καί τώρα... Σας αγαπώ πάντα!... του φώναξε ή Σίνα.

— Καί πέρασε το γυνικό μπράτσο της γύρω στο λαιμό του.

— Έίσαι δικός μου πια!... δικός μου! του είπε ή Σίνα, σάν τρέλλη
και γέροντας, τον φίλησε στο στόμα. *

— Ο άνακριτής κάλεσε πάλι τον Σελενίν στο γραφείο του. Κι' απή τη
φορά του έκανε χίλιες δυο παράξενες ερωτήσεις. "Επειτα, μ' ένα α-
νιματικό χαμόγελο, του ζήτησε πληροφορίες για κάποιον Καρμύλεβ
και για τη γυναίκα του.

— Μήπως αυτό το γράμμο άπ' τον
Καρμύλεβ; τον ρώτησε και του έδωκε
το ραβασάκι που βρέθηκε μέσα στην
τσάντα της Βέρας.

— Δεν ξέρω... Δεν είδα ποτέ κανένα
γράμμο του Καρμύλεβ, του απάντησε
ο Σελενίν.

— Θυμάσαι! έκανε ο άνακριτής.
Δεν σάς χρειάζομαι πια!...

— Τη στιγμή όμως που ο Σελενίν έ-
δγαυε από το γραφείο του, τον ρώτη-
σε πάλι :

— Έμαθα πώς πρόκειται να παντρε-
τήτε, είνε αλήθεια;

— Ναι, είνε αλήθεια... του απάντησε
ο Σελενίν, ξαφνισμένος.

— "Επειτα τον χαιρέτησε πάλι και γέ-
ρισε στο σπίτι του.

— Τη μέρα που είχαν όρισει για το γ-
μο τους — θα έκαναν πρώτα πολι-
γάμο — ο Σελενίν πήγε κατά τις έξι
στο σπίτι της Σίνας για να την πεί
να πάνε στη δημαρχία.

— Του άνοιξε την πόρτα ή στατισ-
κυρά.

— Δεν είνε δώ ή Σίνα;... του ά-
ταραχμένη. Τό πρωί ήρθαν δυο άσ-
φύλακες και την πήραν στην άστυ-
μία.

— Στην άστυνομία; έκανε κα-
πνίτος ο Σελενίν. Μά γιατί; Τι έκανε;...

— Ξέρω κι' εγώ;... του απάντησε ή
αστυνομικός της. "Ήθελε
νάρθει στο σπίτι σας να σάς ρωτήσω...

— Έμμένα; έκανε πάλι σάν χαζός ο Σελενίν. "Α, βέβαια... Πρέπει
να μάθω για ποιά λόγο έπιασαν τη Σίνα...

— Καί παραπατώντας σάν μεθυμένος, τράβηξε για το γραφείο
του άνακριτού.

— Κάνατε πολύ καλά που ήρθατε! του είπε κείνος. Τώρα έτοιμα-
ζόμουν να σάς είδοποιήσω. Καθίστε... Θέλετε φυσικά να μάθετε γα-
πίσας τη Σίνα Λεόνωβα. Διαβάστε αυτό το σημείωμα.

— Ο Σελενίν πήρε στα χέρια του το χαρτί και διάβασε :

«Κανείς δεν φταίει για τόν θάνατό μου. Άγαπώ... Κι' ο
μωός εκείνος δεν με αγαπάει... Βέρα Σελενίν».

— Κυττάζετε καλά το γράμμο. Είνε πραγματικά ο γραφικός χαρε-
κίτης της κυρίας σας; του είπε ο άνακριτής.

— Ο Σελενίν πρόσθεε καλύτερα το σημείωμα.

— Όχι, ψιθύρισε. Δεν έγραψε έτσι ή γυναίκα μου. Τα γράμματα
της ήταν λοξά... Αυτό το σημείωμα είνε πλαστό... Μά πώς το έ-
γραψε;

— "Ή Σίνα Λεόνωβα! του απάντησε ο άνακριτής.

— "Αδύνατον! φώναξε ο Σελενίν.

— Κι' όμως, είνε αλήθεια... του ξαναείπε κείνος. "Ή Σίνα Λεόνωβα

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσομπολίδ)

ΤΗΝ πόλη του κινηματογράφου, στο Χόλ-
λυγουντ, συμβαίνουν τα πιο καταπληκτικά
πράγματα. Τίποτε δεν είν' αδύνατο εκεί. "Ή
ζωή των άστέρων περνάει μ' ένα πλήθος
άλλοκοτων περιπετειών. "Υ αυτό δεν προ-
κάλεσε και τόσο μεγάλη έντύπωση ο τελε-
ταίος έξωφρενισμός της Μάνταλεν Κάρολ.
"Ή όμορφη εβεντέτια, για λόγους διαφη-
μιστικούς, έκανε την εμφάνισή της στους
δρόμους του Χόλλυγουντ ντυμένη σάν γυ-
ναίκα του ύπακούου. Φορούσε ένα φτηνό
ναιάκι και κρατούσε ως κάτο στο δεξί χέρι της, ένα
να τετράγωνο, είχε βάλεει στραβά διαρκώς άναμμένο στο στόμα της
ένα τσιγάρο. Άφου περπάτησε ένα δλόκληρο άπόγευμα στις κεντρι-
κες λεωφόρους, πέρασε τη νύχτα της στα ύπαια κέντρα της φιλμου-
πόλεως.

Τό αποτέλεσμα αυτής της περιπέτειας της ήταν να κατασταλάξει
στο άστυνομικό τμήμα. Ένας πόλιςμαν, κατά τα έξημερήσιατα που την
βρήκε μεθυσμένη στην πιο κοινόφνη συνοικία, τη θεώρησε ύπακστη και
την άδήγησε στην άστυνομία. "Ή Μάνταλεν Κάρολ άναγκάστηκε τότε
ν' άποκαλύψει την ταυτότητά της και να τηλεφωνήσει στη βίλλα της.
"Υστερ' από λίγη ώρα το πολυτελές άμάκι της την μετέφερε πάλι στο
μέγαρό της.

Μά ο "Αμερικανό δημοσιογράφος δεν σκανδαλισθήκαν καθόλου άπ'
αυτή την ιστορία. "Εκείνη τη μέρα ήταν άπασχολημένοι μ' ένα πιά ένδι-
αφέρον ζήτημα. Τα νέα τραγικά έπεισόδια της "Αν Ντάρντακ. "Ή εγυ-
ναίκα με τα πιο όμορφα πόδια είχε τραυματισθή για
δεύτερη φορά από έν' αυτοκίνητο. Σήμερα βρίσκεται
στο νοσοκομείο. Μά ή άσφαλιστική "Εταιρεία άρνεείται
να της πληρώσει το ύπερογκο ποσό της άσφαλείας
των ποδιών της. Οι μέτοχοι της ισχυρίζονται ότι τό
έκανε... επίτηδες για να εισπράξει τις δέκα χιλιάδες
δολάρια που τα είχε άσφαλίσει. Κι' οι "Αμερικανοί
περιμένουν τώρα μ' ένδιαφέρον την άπόφαση του δι-
καστήριου, στο όποιο κατέφυγε ή όμορφη εβεντέτια,
για να βρή το δικό της. *

Ο Ρένν Ράμφρεν έχει το μεγαλύτερο... σκυλο-
τροπείο του Χόλλυγουντ! Ο Ρένν Ράμφρεν είνε ο άν-
θρωπος που προηγουμένως σπούδαζε θανάτους των άστέ-
ρων» τα διάφορα έλκεκτής ράτσας σκυλιά για να τα
χαρίσουν στις άγαπημένες εγόνισσές τους.

Ο Ράμφρεν άκόμη είνε κι' ο προηγουμένος σκύλων
στα «στούντιο». "Όταν πρόκειται να γυριστή ένα φιλμ
άστυνομικής ύποθέσεως, οι σκυλιές καταφεύγουν
σ' αυτόν τον παράξενο άνθρωπο για να βρουν τ' άστυ-
νομικά σκυλιά που τους χρειάζονται. Κι' εκείνος έχει
πάντα μιά περίφημη συλλογή λυκόσκυλων, τα όποια
έχει ειδικώς εκπαιδεύσει για τον κινηματογράφο. "Βν'
αυτά, ο «Ρούλα, έχει παίζει μέχρι σήμερα σ' έκο-
σι φιλμ κι' είνε μοναδικός στο ν' άνακαλύπτει τους δια-
φόρους γκάγκατες. "Αλλά κι' οι άστυνομικοί του Χόλ-
λυγουντ του ζητούν πολλές φορές να τους δανείσει τα σκυλιά του για
να τους βοηθήσουν στην άνακάλυψη του μυστικού καταφυγίου των κα-
καποιών. Έννοείται ότι ή διάφοροι έγκληματίες του Χόλλυγουντ, έχουν
άναστατωθή και τόν άπειλούν ότι θα τόν σκοτώσουν γιατί άνακατεύεται
στις δουλειές τους. Ο Ρένν Ράμφρεν όμως χαμογελάει. "Έχει έμπα-
σοσύνη στους μολοσσούς που φυλάει άγριοντα τη βίλλα του κι' ο
ποιοι τρέφονται μ' άμύ κρέας, σάν τα θηρία!

Ο περίφημος Γάλλος άστρος του
κινηματογράφου Κάρολ Μπαρ-
πρόταγωνιστής
των "Αδελφών

έζης :

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

— "Ή ετυχία έρχεται στη ζωή μας μιά στιγμή για να... ξαναφύγει
πάλι. "Ή καθημερινή συνήθιας σκοτώνει δια τα ιδανικά μιας έλευθε-
ρης γυναίκας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο μονότονο σάν κόσμο από το συ-
νημαίο βίο. Γι' αυτό φροντίζω να είμαι πάντα εγνιμισμένη άναερόντο-
τας τις γνώσεις μου!

Τι ήθελε να πει μ' αυτά τα λόγια ή πασίγνωστη εβεντέτια, αυτό
δεν είνε και δύσκολο να το καταλάβει κανείς. Έννοείται, ότι οι θανι-
στές της έχουν άναστατωθή. Άρχισαν μάλιστα να στέλνουν άπειλητικές
γράμματα στον Ζάν Κεπουά και να τόν σφοδρίζουν ότι θα ζήη από
άσχημο τέλος άν... έξωκλωστή να δαυανίη την άγαπημένη εβεντέτια
τους.

Α. ΓΙΑΚΟΒΛΕΒ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

ΝΑ τιμήμα της Μοίρας της Μεσογείου του 'Αγγλικού στόλου, βρισκόταν άγκυροβόλημένο έξω από το λιμάνι της Βαρκελώνης. Ήσαν τρία καταδρομικά κι' έξη τορπιλλοβόλα, με διοικητή τόν αντιναύαρχο Σέρ Τζών Ουάιν. Ή κακές γλώσσες έλεγαν πως ό Σέρ Τζών είχε χρησιμοποιήσει ως πρόσφασι τόν άνεφοδιασμό του στόλου, για να πάη στη Βαρκελώνη, μά ή άλλη-θεια ήταν πως ό Σέρ Τζών είχε πάει εκεί για να συναντηθί με τη χαριτωμένη Μαρκησία ντε Ταλαθέρα-Καρντόνα, ή οποία ήταν στενή φίλη του.

Οι αξιωματικοί του στόλου συζητούσαν για τα κοστούμια που θα φορούσαν την επομένη τόν βράδυ, στο χορό μεταμφιεσμένων, που θα έδινε ή Μαρκησία ντε Ταλαθέρα στο μέγαρο της, προς τιμήν του Σέρ Τζών και τών άλλων αξιωματικών.

Μονάχα ό υποπλοίαρχος του «Γκνάιτ», ό Φρέντερικ Ράγκσον, ήταν μελα, χαλκός. Μόνος του, σε μία άκρη της γεφύρας, διά-θαζε και εναδιαθάζε τή γράμματα, που είχε λάθει έκείνο τόν πρωτό. Με τόν δικρό του ήταν μελαγαλκός, αφού ή Παμέλα "Ορν, τή κορίτσι που αγαπούσε, μία όμορφη ξανθούλα με γα-λανά, τσαχπινικά μάτια, τού έγραφε πως έφευγε για τή Ριθιέ-ρα κι' έτσι δεν θα είχε τήν ευχάριστη να τόν συναντήσει, όταν μετά ένα μήνα, θα επέστρεφε με άδεια στην 'Αγγλία. Μόλις τήν επομένη άνοιξε, ύληρχε έλπίς να συναντηθούν πάλι.

Ό καυμένος ό Φρέντ ήταν τρομερά στενοχωρημένος, γιατί είχε αποφασίσει στην προ-σέχη συνάντησί τους με τήν Παμέλα να τής επαναλάβει τούς όρκους της αγάπης του, και να τής ζητήσει να γίνει γυ-νάς κα του, πράγμα που ή Πα-μέλα είχε άρνηθί γελώντας, κατά τήν τελευταία τους συ-νάντησι. Μά ό Φρέντ ήταν θέ-βαιος πως αυτά ήσαν καμώ-ματα κι' ότι ή Παμέλα τόν α-γαπούσε, μολοντί τής άρεσε να τόν παιδεύη. Τώρα όμως τόν πράγμα τραβούσε πολύ!... Κι' ό Φρέντ δεν μπορούσε να-ναι βέβαιος άν τήν άνοιξη θα έπερνε άδεια ή θα βρισκόταν, ποιος ξέρει σε ποιο μακρινό λιμάνι.

—Λοιπόν, Φρέντ, τί κοστούμι θα φορέσης στο χορό της Μαρκησίας; ρώτησε εκείνη τή στιγμή, ό Γάττερς, ό πρώτος αξιωματικός του «Γκνάιτ», ό οποίος είχε πληρώσει άπαρατή-ρητος τόν οκεπτικό Φρέντ.

—Στό διάβολο, ό χορός της Μαρκησίας! μουμούρισε ό Φρέντ. Χμ! Σκέπτομαι να μεταμφιεσθώ σε Σείχη. Θα μου πη-γαίνει, λές;

—Θαυμάσια!... Είσαι τυχερός, φίλε μου, που θα πιάς στο χο-ρό! Έγώ έχω υπηρεσία κι' είμαι καταδικασμένος να μείνω στο πλοίο. Θα σκάσω από τόν κακό μου!

—Νά σου πώ! είπε ό Φρέντ. Έγώ δεν έχω και τόσο διάθεσι, για τόν χορό. Άν βελής λοιπόν, αφού ό χορός θ' άρχισι στις έννέα, μπορώ να γυρίσω να πάρω τή θέσι σου, και τότε πηγα-νεις έσύ κατά τις έντεκα. Σ ύμφωνοι;

—Μέ υποχρεώνεις, φίλε μου, και σε ευχαριστώ, είπε ό Τάτ-τερς μ' έγκαρδιότητα.

Τό άπόγευμα, ό Φρέντ γύριζε στους δρόμους της Βαρκελώ-νας, αναζητώντας ένα κοστούμι του Σείχη. Τέλος, μέσα σ' ένα σοκάκι, σ' ένα μικρομάγαζο, βρήκε έκείνο που ζητούσε. Πλή-ρωσε κι' ετοιμαζόταν να φύγη, όταν ό καταστηματούχος, ένας κακόμοιρος γέρος, τόν σταμάτησε.

—Άφού, κύριε, είπε ό γέρος, θέλετε τόν κοστούμι μονάχα ως τις ένδεκα τόν βράδυ, θα μέ υποχρεώσετε, επειδή πρό όλιγου κι' άλλος πελάτης μου, ζήτησε ένα όμοιο κοστούμι, να μου τόν φέ-ρετε στις έντεκα, προτού επιστρέψετε στο πλοίο σας. Πολύ θα μέ υποχρεώσετε! Βλέπετε, πολλός κόσμος θα πάη στο χορό της Μαρκησίας!

Ό Φρέντ δέχτηκε τή συμφωνία κι' έφυγε. Τήν επομένη τόν πρωτό ένα παιδί τού έφερε στο πλοίο τόν κοστούμι που είχε παραγγεί-

λει. Καί τόν βράδυ, ό νεαρός υποπλοίαρχος, λίγο στενοχωρημέ-νος μέσα στο εύρύχωρο κοστούμι του, πήρε ένα τσιγάρο και πήγε στο μέγαρο της Μαρκησίας.

Σείρα θλόκληρη από αυτοκίνητα βρισκόταν μπροστά στο μέ-γαρο, κι' ή πλούσιας αίσθησε τού σπιτιού ήσαν κιόλας γεμάτες κόσμος. Ό Φρέντ προχώρησε και χαίρετσε τήν οικοδεσποίνη. Κατόπιν άνεμίσθη με τόν κόσμο. Δεν είχε διάθεσι να χορέψη και πήγε να σταθί πίσω από μερικά φουκιοειδή. Μά τήν ίδια ση-γμή, μία χαριτωμένη «Σπανιόλα» πέρασε δίπλα του κι' άφησε τόν ριπίδι της να πέσι κάτω. Ό Φρέντ έσπευσε να τόν σηκώσει και τής τόν έπέστρεψε. Έτσι οι δυο νέοι έπιασαν κουβέντα, κι' ό Φρέντ άναγκάστηκε μάλιστα να χορέψη με τήν άγνωστη.

Κατόπιν πήγαν και κάθισαν σε μία άκρη, κι' ό Φρέντ, κοντά στη γοιτευτική νέα, λημονήσε για λίγη ώρα τόν καυμό του καί τόν γράμμα της Παμέλας. Σε λίγο ό νέος είπε:

—Όνομάζομαι Φρέντερικ Ράγκσον κι' είμαι υποπλοίαρχος στο «Γκνάιτ». Έσείς, σενορίτα, δεν θά μου πείτε τ' όνομά σας;

—Τι σας ενδιαφέρει τ' όνομά μου; άπήντησε ή νέα. Θά πρέ-θετε τίποτε στη διακέδασή μας άν τόν μάθετε;

—Όχι, βέβαια! Όστόσο, θα ήθελα να τόν ξέρω!

Ή νέα γέλασε μ' ένα εθθυμό γέλιο και κατόπιν είπε:

—Ίσως θα προτιμούσατε να ίδητε τόν πρόσωπό μου!

Καί με μία γρήγορη κίνησι, έβγαλε τή μάσκα της. Ό Φρέντ πρόφρασε κι' είδε ένα όμορφο πρόσωπο, με θαυμασία μαύρα μάτια και μακρυές θλασίδες.

Αμέσως κατόπιν ή νέα φόρεσε πάλι τή μάσκα και σηκώθηκε, λέγοντας πως έπρεπε να συ-ναντήση κάποιον κι' άν ήθε-λε να τήν περιμένη εκεί, θα έρχό-ταν πάλι κοντά του για τόν έ-πόμενο χορό.

Όταν έμεινε μόνος του ό Φρέντ μελαγχόλησε πάλι. Αλ-λά μετά δυο λεπτά ή όμορφη Σπανιόλα ξαναβρισκόταν κον-τά του κι' ή εθθυμη κουβέντα τής νέας τόν απέσπασε από τούς συλλογισμούς του. Σε λίγο ή άγνωστη νέα καληνύ-χτισε τόν Φρέντ, με τήν πρό-φασι πως έπρεπε να επιστρέ-ψη άμέσως στο σπίτι της. Ό-τ-ό-σο, προτού φύγει, παρακά-λεσε τόν Φρέντ, άν τυχόν τή συναντούσε ποτέ, αδιάμα-χότ' ή ποδ, να κινή πως τήν άναγνωρίσει...

Κι' ό Φρέντ, άν και παρ-εξημεμένος, τής έδωσε ώσπου τόν λόγο του.

Ήταν ένδεκα περασμένες, όταν ό Φρέντ έφυγε από τόν περίμενε, κι' έσπευσε να επιστρέψη στο πλοίο του, χωρίς ώστόσο να περάση από τόν μικρό μαγαζί, για να επιστρέψη τόν κοστούμι του Σείχη, σύμφωνα με τήν υπόσχεσι που είχε δώσει.

Πράγματι, ό Γάττερς, μετεμφιεσμένος ως περρότος, τόν πέ-ριμενε άνυπόμονα στην κορυφή της σκάλας, κι' έσπευσε να φύ-γη με τή βάρκα που είχε φέρει τόν φίλο του. Στο μεταξύ, ό Φρέντ πήγε στη καμπίνα του, έβγαλε τή φορεσιά του Σείχη, τήν παρέδωσε στον ναύτη που τού χρησίμευε ως υπηρέτης, και τού είπε να τή τυλίξη σε δέμα, έτσι που μόλις θα έρχόταν κα-νεις από τόν μαγαζί, να τήν επιστρέψη. Ό Φρέντ γδύθηκε και πλάγιασε στο κρεβάτι του. Είχε άποκοιμηθί χορδόν, όταν ό υπηρέτης του τόν ρώτησε:

—Τόν περιδέραιο με τις μαργαριταρένιες χάντρες άνήκουν στο κοστούμι, σέρ;

—Ποιές χάντρες; μουμούρισε ό Φρέντ μέσα στον ύπνο του. Τι λές;

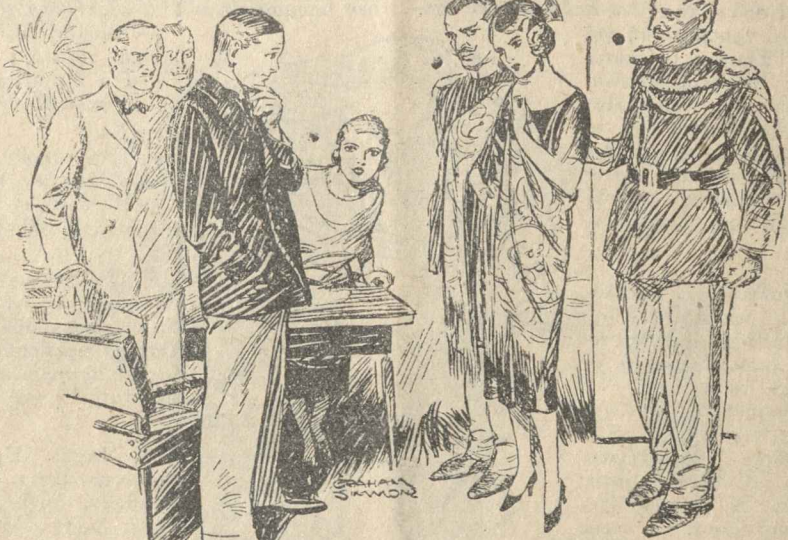
—Βρήκα ένα περιδέραιο από χάντρες, μέσα σε μία τσέπη τού κοστουμιού, σέρ, μά δεν ξέρω άν άνήκουν στη μεταμφίεσι.

—Όψ! Άφησέ με να κοιμηθώ! Ρίξ' το σε κανένα συρτάρι! Καί λέγοντας αυτά τά λόγια ό Φρέντ γύρισε από τ' άλλο πλευρό κι' άποκοιμήθηκε.

Όταν τήν επομένη τόν πρωτό, μετά τόν πρόγευμα, ό Φρέντ άνε-θηκε στη γεφύρα του πλοίαρχου, τόν βρήκε να συζητ' με τόν Τάττερς.

—Έ; ρώτησε ό Φρέντ, πως περάσατε, λοιπόν, στο χορό της

TOY ROLF BENNETT

—Δέν γνωρίζω τή σενορίτα! — είπε ό Φρέντ.

H MAXH

80

έπικριτούσε τώρα μία καταγιά γκριζόχρωμη, μόλις όρατ' ανάμεσα στα μό-δοχρωμα σύννεφα.

—Αυτός ό καρός δέν μοιάζει και τόσο με τόν ήλιο του Τραφάλγκαρι! παρα-τήρησε ό καρίος ό Φέργκαν. Στο Τραφάλγκαρι ό ήλιος κρύφτηκε άμέσως, μόλις άποραίστηκε ή ναυμαχία κ' ή νίκη, και μόνο κατά τόν θρόδο έξέσπασε μία τρικυ-μία... Μά παρ' όλ' αυτά, έλπιζω πως και σεις θα κερδίσατε τή ναυμαχία.

—Υπερφολικά καλά ιδέα έχετε για μας! διαμαρτυρήθηκε ό μαρκήσιος. Ή ψηλές καμινάδες τών πολεμικών έξερνοσαν κατά διαστήματα παχιές στήλες καύρου καπνού, τις οποίες ό αέρας μεταμόρφωνε παρεμβύς σε καπνοστρο-φίλους, Κ' ή θάλασσα, σκοτεινή ήδη, σκεπένιζε περισσότερο άτανακλώντας τόν καπνό αυτών σε μακρούλες πελιδνές γραμμές.

Ήτοι γινώσκοντας ως τόν πυρήσιο ό "Άγγλος πλοίαρχος άκούμπησε έκεί τή ρά-χι του:

—Πότε θα κλειστήτε σ' αυτό τόν χαλυδώνιο κουτί, Γιορίζκα; ρώτησε. Άσφα-λώς είνε ή θέσις σας τής μάχης, έ;

—Μάλιστα... Έγώ κυβερνώ αυτών τόν πυρήσιο... Σε λίγο θα κλειστώ μέ-σα του.

—Θα ρβώ να σας έπισκεφθώ, άν μου τόν έπιστρέψετε...

—Θά μου κάνετε μεγάλη τιμή... Βασίζομαι στην υπόσχεσί σας... Ά, να, ό καμμοίρας...

Έδειχνε στον όρίζοντα κι' άλλες καμινάδες πολεμικών, μόλις όρατες άκόμη, ή οποίες φαινότανσαν μά ξεφάνισαν άπ' ή θάλασσα δυό-δυό ή τρεις-τρεις. Ά, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

—Θά μνησούμε έπισκεφθή... Συμφωνώ, ρώτησε ό Φέργκαν. —Βεβαίως!... Διεθέσαστε τή διαταγή επιχείρησεων;... Άπλως οχηματισμός φάλαγγος, τή θωρηκτά μπροστά, τή θωρηκτά—καταδρομικών καταδρομι-κών, μέσως ύστερα ξεφάνισαν τά κατάρτια και τά θωράκια. Οι δυο στόλοι, πληόντας για να συναντηθούν άκαλοφύσως πορεία προς γόνι, για να αναλάβουν εύθως άμέσως τόν καπνισμό τών «οχηματισμώ μάχης».

73

H MAXH

μέσα... Τόν μεγάλο του κορμί γέμιζε κατά τά τρία τέταρτα τόν κόδο, τόν καμω-μένο για γιανονέικα κορμί, λιγώτερο, ογκώδη. Ή επιδερμίδα του, πολύ καθάρη και διαφανής, κοκκίνιζε κάτω άπ' τόν κρόο νερό. Τώρα που ήταν γόνιμος, τόν πάν-τοτε εύροστα και λυγρά μέλη του, τού έδιναν παρουσιαστικό νέου ανθρώπου, παρ' όλες τις άσχημες μορφές τών μαλλιών του και τής γενειάδας του.

Περύρες, ό τρεις μουσεϊ πλησιάζαν, άπλώναν ένα δάχτυλο, άγγιζαν αούτ' ήν παράδοξη λευκή επιδερμίδα, για να θεσπισθούν, ότι ήταν πραγματικά φυσική—κι' όχι φτιασικωμένη. Καί χαριτωμένα παιδιάστικα γέλια έξέφυναν από τά τρία παιδιάστικα στόματα.

Όταν ό Ζαν-Φρανσουά φέλιξ θήηκε άπ' τόν μπάνο και τυλίχτηκε μ' ένα κιμονό θωλήτ, αούτ' ή φορά, που μύριζε όμορφα, τού φάνηκε πως ένοιωσε πραγματικό καί ψηλαφιστό γύρω άπ' τούς ώμους του, τόν καλόκαρδο χείρ της παλής 'Ισπα-νίας, τής ευγενικής, τής άπλής και γεμάτης υγείας.

XXII

Γύρω άπ' τόν Μόγκι, όλοι οι όρροι μοιάζουν με δειντροστοιχίες.

Ό φέλιξ, αφού περπάτησε μισή ώρα στην τύχη, έχοντας γυρισμένη τή ράχη στη θάλασσα, έφτασε στην άκρη ενός άνθιμένου μονοπατιού στην είσοδο ενός μεγά-λου δάσους από μπαμπού.

Ό ούρανος ήταν πολύ γαλάσιος κι' ό ήλιος άρκετα θερμός. Ό φέλιξ είδε ένα κορμί δεινρού ποιεμένο κάτω στην άκρη τού όρομο, και κάθισε.

Τόν μέρος ήσαν καλά για τούς κουρασμένους ταξιδιώτες. Ό φέλιξ, θαυμάζον-τας τόν τοπίο που ήταν άποκρυστό στα πόδια του, συλλογίζόταν ότι ποτέ δέν είχε δι' ήν όρμικόν, ούτε πιο πρόσχρο άπ' αυτό. Όλ' ή χάρη κι' όλη ή γοιτωμένη λεπτότης φαινότανσαν πως είχαν ένωθί σ' αυτές τις πελώριες κι' άνάμεσα σ' αυτά τά σώματα, για να φτάσουν έναν κήπο άούγκριτο που κανένας κηπουρός τής Γαλλίας ή τής 'Αγγλίας δέν θα μπορούσε ποτέ να σκεδιάση ή να φτεψί. Παρτέρ-ριας από χλόη άπλώνονταν σε τσάτσες, χωριμένες με φράχτες ή με όρχους.

Άθιαμένα δεινράκια φύτταναν ανάμεσα από ποφυρές δένες, από καμφοριές και γιγάντιους κέδρους. Ή κορυφή τού λόφου στρογγύλευε σε σήλημα μαστού κ' ύπο-θάσταζε ένα άρχαιο νόθηκα, καμμένο από δυο στήλες. Μία σκάλα περνούσε από κάτω, προπύλαιο μυστηριώδες, κάποιου ναού εξαφανισμένου.

—Τόν θαύμα, μουμούρισε ό φέλιξ, είνε ότι αυτό έδώ δέν είνε καθόλου περιβόλι, μά μία γή καλλιεργείας και συγκομιδής. Αούτες οι πελώριες είνε ριζώνες. Αούτά τά περτέρια λαχανόκηποι... Στην Εύρώπη, τά χοράκια σαν αυτό έδώ είνε πολύ άσχημα. Μά, οι καλλιεργητάι αούτης τής νεραϊδένας χώρας δέν μοιάζουν με τούς δικούς μας.

Άφογκράστηκε. Πάνω άπ' τόν κεράλι του, τά μπαμπού τραγουδούσαν στον άνεμο...

Ό φέλιξ άκίνητος έπολάμβασε τώρα τή λεπτή γλυκύτητα τής ώρας και τού μέρους. Μπροστά του, στο όρριο, ένας κουρμπιάνος πέρασε. Μία μουσεϊ πήγανε μπροστά νοηλική και χαλαρωμένη.

—Στ' άλθβεια, στ' άλθβεια—σκέφτηκε ό φέλιξ,—θα ήταν κρίμα αούτος ό τόπος ό τόσο όρατος και γοιτευτικός αούτης τής νεραϊδένας χώρας δέν μοιάζουν με τούς μπότες.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΡΙΜΟ ΚΑΡΝΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μια συνέντευξη του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζωρτζ Μάντλεϋ με τον πρωταθλητή της Εύρωπης, Η έντυπώσεις του Πρίμο Καρνέρα από το Νέο Κόσμο. Η όμορφη καμαριέρα του ξενοδοχείου του και το στοίχημά της. Μία επίσκεψις στους «λευκούς πάνθηρες». Η εξομολόγησης του πρωταθλητή για τη Μύρνα Λού. Έρωτες και έργια. Γιατί νίκησε ο Μάξ Μπάερ.

ΥΤΕΣ τις μέρες κάνει το γύρο της Εύρωπης ένα από τα καλύτερα έργα της Αμερικανικής παραγωγής, το φιλμ «Ο άνδρας που Κάθε μιά Ποθεί», στο οποίο πρωταγωνιστεί η Μύρνα Λού κι' ο Μάξ Μπάερ. Το πρωτότυπο αυτού του έργου, είναι ότι χαρίζει στους θεατές δραματικές στιγμές συγκινήσεως, γιατί παρουσιάζει ολόκληρο τον πυγμαχικό αγώνα του Πρίμο Καρνέρα και του Μάξ Μπάερ. Ο πρωταθλητής της Εύρωπης κι' ο πρωταθλητής της Αμερικής, ύστερ' απ' αυτή τη γιγαντομαχία, ανεκπρόληπτα ισόπαλοι κι' ο καθείς διέτηρε τον τίτλο του και την αδιασπαστότητα ζώνη του. Και ο Πρίμο Καρνέρα, έπειτα από μία ένθουσιώδη παραμονή στο Νέο Κόσμο, ξαναγύρισε στην Ιταλία, με την ελπίδα ότι σε μία προσεχή «συνάντησι» με τον Μάξ Μπάερ θα έχη καλύτερη τύχη.

Ποιες όμως είναι η έντυπώσεις του διασημού πυγμαχού από το Νέο Κόσμο; Ποιά είν' η γνώμη του για τις γυναίκες της Αμερικής; Αυτό θέλγει να εξακριβώση ο Τζωρτζ Μάντλεϋ, ο άπειστος του περιοδικού «Μάτς» της Νέας Υόρκης, ο οποίος συνόδευσε τον Πρίμο Καρνέρα ως την Ιταλία. Ύστερα λοιπόν από τις συγκινήσεις της επιστροφής, όταν ο διάσημος πυγμαχός κλείστηκε στο μικρό εξοχικό σπίτι του για να ησυχάση, τον έπεσε κείνη η κατώρθωση να τον πείση να γράψη το ακόλουθο άρθρο για το «Μάτς», το οποίο σήμερα κάνει τον γύρο των αθλητικών περιοδικών του Νέου Κόσμου κι' έχει τον τίτλο «Η περιπέτειες του Πρίμο Καρνέρα στην Αμερική». Ίδου λοιπόν τι εξομολογείται ο πασίγνωστος πυγμαχός:

«Όταν πάτησα το πόδι μου στη χώρα των ούρανο-υστερών, ο ήσυχος κι' αφοσιωμένος μαντζέρ μου, που πάντα μου μιλούσε μ' εξαρετική ευγένεια, άλλαξε ξαφνικά διαγωγή απέναντί μου:

—Πρίμο, μου είπε, θέλω να μου υποσχεθής ότι θα μ' άκουεις τοφλά. Έτσι μονάχα θα δεχθώ ν' αποδιδοσθώ στο Νέο Κόσμο. Η Αμερική έχει συγκεντρωμένους όλους τους πειρασμούς κι' όλα τα θέλητρα της Εύρωπης. Λατρεύει κυριολεκτικώς τους πρωταθλητές και τους θεωρεί έθνικούς ήρωες.

—Αν δεν ακολουθήσης τις οδηγίες μου, δεν σου εγγυώμαι ότι μπορείς να βγής νικητής απ' αυτό τον αγώνα.

—Δεν σε καταλαβαίνω, του απάντησε. Εξήγησέ μου τι θές να πής.

—Νά μη κάνης γνωριμίες έξω από το «ρίγκ», μου είπε με σοβαρότητα. Νά φοβάσαι τις γυναίκες και να μη δεχθής ποτέ να βγής μόνος σου από το ξενοδοχείο.

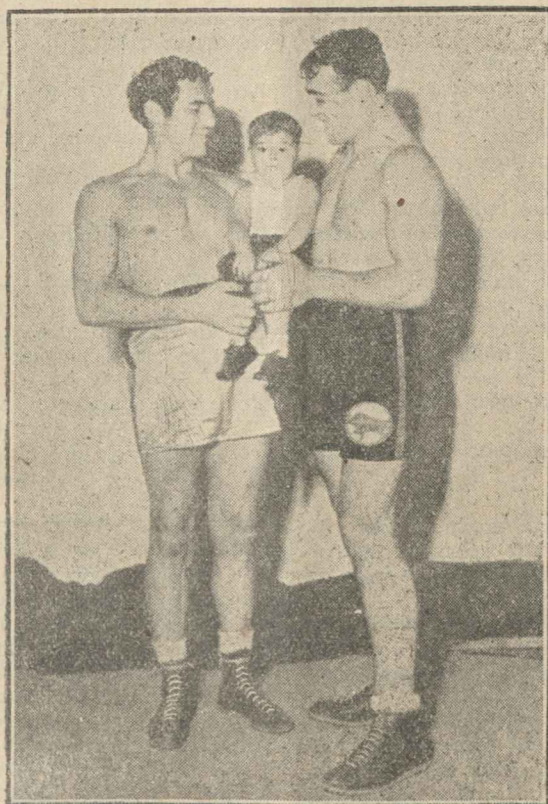
—Είμ' αρκετά δυνατός, του φώναξα κι' οι Αμερικανοί σέβονται τους ανθρώπους, που έχουν γερά χέρια. Ωστε, μην ανησυχής και θα τα καταφέρω.

—Είσαι ξεροκέφαλος! φώναξε. Κι' ο Θεός να βάλη τα χέρια του για να μπορείς να πάρης τα πόδια σου, όταν θα γυρίσουμε στην πατρίδα.

Τώρα που ήσυχασα από τις περιπέτειες αυτού του ταξιδιού, πρέπει να σάς πω ότι ο μαντζέρ μου είχε δίκιο. Αλλά που μπορούσα να φαντασθώ αυτά τα καταπληκτικά πράγματα που μου συνέβησαν; Άκουστε μερικώς από τις ιστορίες, που μου σκάρωσαν οι θαυμαστά κι' η θαυμαστές μου και θα με δικαιολογήσετε.

Άρχισαν από το πρώτο κιόλας βράδυ της αφίξεώς μου.

Ήταν δέκα η ώρα, όταν πήγα να ησυχάσω στο δωμάτιό μου. Μία καμαριέρα εξαρετικής όμορφης, μου άνοιξε την πόρτα, άναψε το φως, μου έστιαξε άλλη μία φορά τα μαξιλάρια

Οι γίγαντες Μπάερ και Πρίμο Καρνέρα, κρατώντας ένα κοινό φωτογράφο του Σπίνκλι της «Μετρό».

του κρεβάτιού μου κι' έπειτα ήρθε κοντά στην πολυθρόνα, που είχα ξαπλώσει, κάθισε κατ'αγής και μου είπε μ' απόλυτη:

—Μίστερ Καρνέρα, άκουμ'αυτή τη πόδι σας στο γόνατό μου, για να σας λύσω τα παπούτσια.

Κύτταξα τα λεπτά και μανικουρισμένα χέρια της και τις τενερασίες... μασούνες που φορούσα.

—Ευχαριστώ, της είπα, θα τα λύσω μόνος μου. Άλλωστε, είναι τόσο λεπτά τα δάχτυλά σας, ώστε δεν θα τα καταφέρουν. Έκείνη όμως επέμενε τόσο πολύ, ώστε στο τέλος την άφησα να με περιποιηθή. Παιδεύτηκε μισή ώρα για να λύση το καθένα. Είχε κοκκινίσει, ανατέναζε, δάγκωνε τα χείλη της και κάθε τόσο μου χαμογελούσε. Έβαλε όλη τη δύναμή της για να τα τραβήξη από τα πόδια μου. Δεν άργησε φυσικά να ξεπλώσῃ τ' ανάκταλά σ'ό χαλί. Τη λυπήθηκα. Την σήκωσα σαν πούπουλο και την έβαλα να καθήσῃ σ' ένα καναπέ.

—Χτυπήσατε πούθενά; τη ρώτησα ανήσυχος.

Μου έδειξε μ' ένα μορφασμό πόνου τον ξεδαρμένο άγκωνα της. Χωρίς να ξέρω τί κάνω, έσκυφα και τον φίλησα. Μά την ίδια στιγμή δέχτηκε ένα τόσο δυνατό χαστούκι, που τα μάτια μου πέταξαν σπίθες. Η όμορφη καμαριέρα ειλ' εξαγριωθή:

—Είσαστε κι' εσείς, όπως όλοι οι άνδρες. Κρίμα! Μου χαλάσατε την πιο όμορφη περιπέτειά μου! μου είπε, κλαίγοντας από το πείσμα της.

Και μ' αυτά τα λόγια έφυγε τρέχοντας από το δωμάτιό μου. Δεν την ξαναείδα πεία. Την άλλη μέρα έμαθα ότι η όμορφη καμαριέρα μου ήταν η κόρη του βιομηχάνου Λούις Τένφελντ. Η μίς Τένφελντ, λοιπόν, είχε βάλει στοίχημα με τις φίλες της ότι θα κατώρθωνε να εξακριβώση αν συγκινούμαι ή όχι από τις γυναίκες. Αν δέ ήμουν όπως κι' οι κοινοί θνητοί, θα μου έδινε ένα ήχηράτο χαστούκι. Και φυσικά, αφού είμαι κι' εγώ άνθρωπος, τις έφαγα από μία γυναίκα.

«Ένα πρωί πάλι, στο χάλ του ξενοδοχείου, ενώ ο μαντζέρ μου ήταν απροχολημένος με την άλληλογραφία μου, είδα δύο αστυνόμους να με πλησιάζουν.

—Άκολουθήστε μας, μου είπαν μ' ευγένεια. Σας θέλει έπει γόντος ο διευθυντής της Αστυνομίας. Πρόκειται για την ασφάλειά σας. Μη χάνετε ούτε ένα λεπτό. Δεν πειράζει, θα είδοποιήσουμε τηλεφωνικώς το μαντζέρ σας.

Και πριν να τους απαντήσω, μ' επιβίβασαν σ' ένα αυτοκίνητο, το οποίο ξεκίνησε με λιγνυώδη ταχύτητα. Μετά μία ώρα, σταμάτησε τέλος μπροστά σ' ένα μέγαρο. Ένας μεγαλοπρεπής υπηρέτης με μπλε λιθρέα άνοιξε την πορτίερα τ' αυτοκινήτου, υποκλίθηκε και μ' ωδήγησε στο εσωτερικό του μεγάρου. Σέ κάθε σκαλοπάτι, στεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα ένας λακός, βαρύτιμα χαλιά έπνιγαν τον κρότο των βημάτων μας κι' η ευρύχωρη αίθουσα του ήταν στολισμένη με ζωγραφικούς πίνακες κι' αγάλματα μεγάλης αξίας. Οι αστυνομικοί στάθηκαν ύστερ' από λίγο μπροστά σε μία βιβλιοθήκη και πάτησαν ένα ηλεκτρικό κουμπί. Την ίδια στιγμή εκείνη υπεχώρησε κι' είδα έναν κατάφωτο διάδρομο.

—Πολύ παράδοξος είν' αυτός ο διευθυντής της Αστυνομίας, σκέφτηκα. Τό σπύτι του μοιάζει μάλλον με καταφύγιο μοντέρνου ληστών.

Ένα δαιμονισμένο κουδούνισμα, ανήγγειλε την άφιξή μας. Και ξαφνικά οι συνοδοί μου άνοιξαν μία πόρτα πόρτα. Βρέθηκαν τότε σε μία αίθουσα συνεδριάσεων. Ένα πλήθος ανθρώπων σηκώθηκε από τις θέσεις του για να με χαιρετήσουν. Ο πιο ήλικομένος απ' αυτούς με πλησίασε, μου έσφιξε το χέρι και μου είπε:

—Οι «λευκοί πάνθηρες» σου εδχονται το «καλώς ήρθες» στην Αμερική. Είμαστε από τους πιο θερμούς θα-

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

«Η γνώμη του Λαμπρυγιέρ ότι ο έρωτας έρχεται ξαφνικά, δεν είναι καθόλου σωστή. Όλα στη φύση έρχονται έπειτα από κάτι άλλο, που προετοιμάζει τον έρχομό τους, σημειώνουν βαθμιαία ανάπτυξη και κατόπιν χάνονται σιγά-σιγά. Μάγας Ναπολέον

Πιο φωτεινή και δυνατή χαρά δεν υπάρχει για τον άνδρα άλλη από αυτή που αισθάνεται, όταν, έπειτα από μακρά άπουσία, αναπαύεται στη θερμή αγκαλιά της αγαπημένης του. Β. Ούγκω

Ζωή = Έρωτας, και Έρωτας = Ζωή. Γεωργία Σάγγη

Η αγαθή ανάνησις μεταξὺ ενός έρωτος είναι η τελευταία φίλια μεταξὺ ενός άνδρος και μιας γυναίκας. Λατούρ

Η γυναίκα δεν θέλει τίποτε άλλο από τον άνδρα που αγαπά, παρά μόνο γενναίωση και τρυφερότητα. Άντς Ντ' Εσπινάς

Ο έρωτας είναι μία φωτιά που διαρκώς αναζωογονείται. Είναι το φωτεινότερο, το ωραιότερο και υπομονητικότερο έργο της ζωής. Γι' αυτό μια και δυο αγάτες δεν αρκούν για να αναγεννήσουν ή να καταστήσουν μία δυνατή ψυχή!... Α. Λαφον Μυσσέ

Ο έρωτας είναι ένα ακάνθινο στεφάνι, που ανθήσει και σκεπάζεται με τριαντάφυλλα, όταν τα μαλλιά αρχίζουν ν' άσπρουν. Α. Ντιοντέ

Δεν υπάρχει πιο φοβερός πόνος από αυτόν που αισθάνεται ο ερωτευμένος, όταν πρωταρχίζει ν' αμφιβάλλη για τη σταθερότητα και τη δύναμη των αισθημάτων της αγαπημένης του. Μοντεσκιέ

Αλλοίμονο σ' αυτόν που έχει τη δύναμη να κλείνη στην ψυχή του μόνο τον έρωτα, κι' όχι τη λησμονιά. Μ. Γκόργκν

Το πιο μάταιο πράγμα στον κόσμο είναι να δίνη κανείς μία συμβουλή, όταν του την ζητάει ένας ερωτευμένος. Πάβλος Νιρόβανας

Από μόνο θεότητες υπάρχουν: ο έρωτας και ο θάνατος. Της λατρεύω με δέος! Τριστάν Μπερνάρ

Όλα τα πράγματα, όλες η αξίες της ζωής, γίνονται πρακτικότερες μέρα με την ημέρα και μόνο ο έρωτας των ποιητών χάνει διαρκώς την επαφή του με την γήινη ατμόσφαιρα. Γουίλιαμς Κλαρεντ

Το φως είναι και ήθος και όφελμα. Ο έρωτας είναι το ωραιότερο δώρο της φύσεως. Όποιος τον άρνείται ή τον κατακρίνει, πρόκει να θεωρείται ως άνηθικος και βλαβερός στο χείος της ανθρωπίνης κοινωνίας. Αιμίλιος Φαγκν

Όρατο λουλούδι η αγάπη, άλλ' έχει και τ' άγκάθια του, τα όποια, αλλοίμονο, προκαλούν πληγές αγάπης. Κα Λεονόρε

Έξ γυναίκες μπορούν να μιλούν ταυτόχρονα και να συνεννοούνται θαυμάσια, ενώ δύο άνδρες είναι αδύνατο να συνεννοηθούν. Α. Κάρο

Ο κ. Έρωτας και η κ. Κρίσις έχουν πάρει από κοινό διαμνημό. Πιέρ Λοτι

Όλες η γυναίκες θα ήσαν τίμιες, αν ήσαν εδυνατισμένες. Και θα ήσαν όλες εδυνατισμένες, αν ήσαν δυνατών όλες να είχαν καλούς άνδρες. Κα Βατίε

Η έλλειψη της γυναίκας μοιάζει με τις αττίες: το ήλιο, τις αττίες σβήνει η αραμική σκιά. Γ. Βαλιότ

Πόσο διαφέρουν, μα την άληθεια, ο άνδρας κι' η γυναίκα. Ο άνδρας κρατάει καλύτερα το ξένο μυστικό από το δικό του, ενώ η γυναίκα κρατάει το δικό της μυστικό καλύτερα από το ξένο. Σαλιβάδ

Η γυναίκα είναι πάντα φρονιμώτερη από τα τεύχετά της, ενώ ο άνδρας όχι σπάνια είναι μωρότερος κι' απ' το πιο ήλιθο ζώο! Μπουαζά

Η γυναίκα δεν μπορεί να υποφέρει ένα πρόσωπο, το οποίο να μην είναι καλύτερο της στην όμορφη. Λεομοντώ

Αγαπάτε τις γυναίκες και μη προσπαθήτε να τις καταλάβετε. Ούττα

Μεταξὺ των γυναικών δεν υπάρχει φίλια. Ζίλ

μαστάς σου, γιατί η γροθιά είναι το σύμβολό μας! Έλπίζω δε να συγχωρήσης το μικρό ψέμμα που μεταχειρισθήκαμε για να σε φέρουμε στη Λέσχη μας.

Έπειτα με παρεκάλεσαν να τους δώσω μερικά μαθήματα της τέχνης μου. Πράγμα που το έκανα ευχαρίστως. Κατόπιν έπιαν στην ύγεια μου πολλές μποτίλλες σαμπάνια και με παρέδωσαν πάλι στους δυο αστυνομικούς, για να μ' οδηγήσουν στο ξενοδοχείο μου. Αλλά τη φορά ήταν μαζί μας κι' η φίλη του αρχηγού των «λευκών πανθήρων». Ήταν μία γυναίκα εξαρετικής όμορφης, που μ' έκανε να στείλω... περίπατο όλες τις συμβουλές του μαντζέρ μου. Πέρασα μαζί της μία υπέροχη μέρα, έχοντας έννοειται την άδεια του αρχηγού των παραδόξων κακοποιών. Όσο για τον άτυχο προπονητή μου, τράβηξε τα μαλλιά του από την απελπισία του.

Και τώρα θα σας διηγηθώ την πιο όμορφη περιπέτειά μου με τη Μύρνα Λού, την χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του έργου του φίλου μου Μάξ Μπάερ. Ήταν η πιο παράδοξη γυναίκα που έγνωρίσα. Με θαύμαζε για τη δύναμή μου, με και με φοβόταν. —Είσαι έν' άγριο θηρίο! μου έλεγε όταν τύχαινε να μ' επισκεφθή την ώρα που γυμναζόμουν.

Εγώ, για να διασκεδάσω, τη σήκωνα με το ένα χέρι μου και τη χόρευα σαν μικρό παιδί. Η Μύρνα Λού θυμωμένη, με χτυπούσε στο στήθος, με δάγκωνε στα χέρια και μου τραβούσε τα μαλλιά. Μία μέρα μου είπε σοβαρά:

—Θα σε παντρεύομαι, αλλά φοβάμαι μήπως με λυώσεις καμιά φορά μέσ' στα χέρια σου. Ο θυμός σου θα είναι τρομερός. Όσο για μένα, δεν σου υποσχομαι αλάνια πίστι και αγάπη. Αλλά τα αισθήματα είν' άγνωστα στην Αμερική. Ο καθείς εδώ κάνει το κέφι του. Αν ήσουν λιγότερο δυνατός, θα μπορούσες ίσως να γ'νης σύζυγός μου. Μά όπως σου είπα, φοβάμαι τη... θηριωδία σου. Γι' αυτό καλύτερα να μείνουμε δυο φίλοι.

Πέρασα με τη όμορφη «βεντέτα» μερικές εβδομάδες... που μ' έκαναν να χάσω αρκετά κιλά από το βάρος μου! Ο μαντζέρ μου, για να δώση ένα τέλος σ' αυτές τις περιπέτειές μου, άναγκάσθηκε να μου κρύψη τα ρούχα κι' εγώ θέαα δεν τολμούσα να θυδω στο δρόμο με το κοστούμι της γυμναστικής. Έτσι μπόρεσε να με προγυμνάση για τον μεγάλο αγώνα. Μά τί τα θέλετε. Η Αμερική θα μου μείνη αλησμόνητη, γιατί δοκίμασα εκεί πέρα τις πιο όμορφες περιπέτειες της ζωής μου.

Κι' αλήθεια, ο Πρίμο Καρνέρα ειλ' ένα πλήθος έπιστοδία με τα τρελλά «γκέκλς» του Νέου Κόσμου, τις έκκεντρικές «βεντέτες», τις διάφορες «βασιλίσσες» και τους τολμυρούς «γκέγκστερ». Το αποτέλεσμα είναι εύκολο να τα καταλάδη κανείς. Ο Πρίμο Καρνέρα δεν νίκησε τον ισχυρό αντίπαλό του.

Όσο για το Μάξ Μπάερ, πρέπει να ευγνωμονή τις όμορφες γυναίκες της Αμερικής, που κατώρθωσαν με τις περιπέτειές τους να κουράσουν τον Ίταλέ πρωταθλητή και να τον κάνουν άκινδυνό!...

ΤΖΩΡΤΖ ΜΑΝΤΛΕΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στην Κωνσταντινούπολη, σύμφωνα με τις ανταποκρίσεις των εκεί Αγγλών δημοσιογράφων, άνεκαλώθη ένας τάφος του 15ου αιώνα, ο οποίος έφερε την εξής επιθυμία επιγραφή:

«Ενθάδε κείται ο Λεωνίδας Θεοτόκης. Πέθανε εξ αιτίας της πεθεράς του».

Ποιός ήταν ο Θεοτόκης αυτός και ποιά η ιστορία του, κανένας δεν ξέρει.

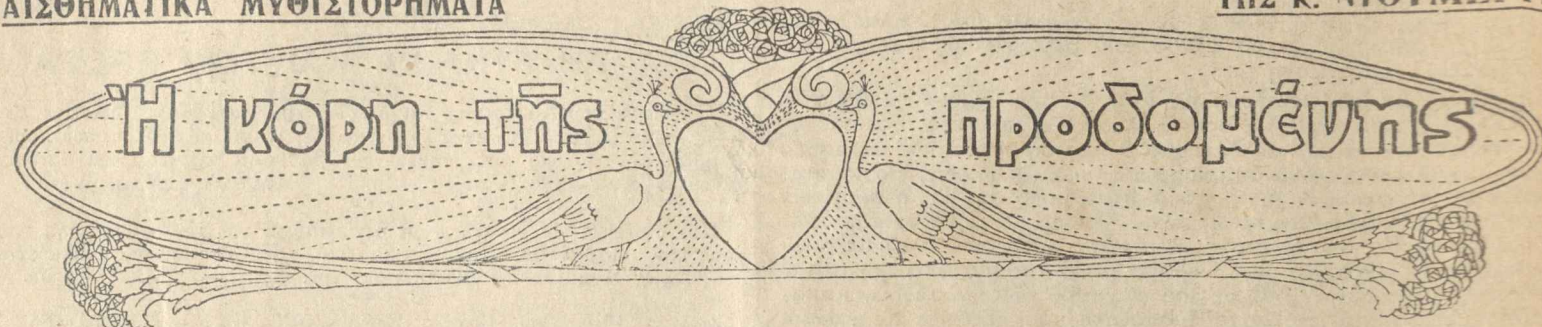
Στη Βεγκάλη, οι Ιθαγενείς, πάνω από τις τεχνητές λιμνοθάλασσες, μέσα στις όποιες διατηρούν και διατρέφουν έκλεκτά ελ-δη ψαριών, τοποθετούν μεγάλες όμπρέλλες, για να μη ψοφούν τά ψάρια από την υπερβολική ζέση.

Η όμπρέλλες αυτές είναι κατασκευασμένες από ακατέργαστη ψάθα μπαμπού.

Υπάρχει ένα είδος κουνάρου, ο οποίος δσάκις θέλει να διαρύνη από τους δικούς του, εξ απολύει... νύφη κάπνου!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Αφού είν’ έτσι, είπε η Κλάρα, γιατί μου κρύψατε τόσο καιρό την αλήθεια;...

—Γιατί εν πρώτοις το ήξερα πώς θα σου φαινόταν κάπως δυσάρεστη κι’ έπειτα γιατί αυτοί οι λίγοι μήνες του πρώτου μου γάμου άφησαν στη μνήμη μου κι’ ανάμνησι άσημαντη...

Μιά κραυγή αγανακτήσεως ξέφυγε από τα χείλη της Κλάρας:

—Και το παιδί σας, τί το κάνατε;

Τα μάτια του Τζίλ σκοτεινιάσαν.

—Δέν το ξέρω καθόλου κ’ έτσι δέν μπορώ νά νοιώθω καμιά σιοργή γι’ αυτό. Κάνω απλώς τό καθήκον μου, συμμετέχοντας κατά τό μεγαλύτερο μέρος στά έξοδα της συντηρήσεώς του. Τί περισσότερο μποροῦν ν’ απαιτήσουν από μένα;

—Αυτό αποδεικνύει ότι δέν είστε και πολύ δύσκολος στόν τρόπο μέ τόν οποίο αντίλαμβάνεστε τό καθήκον σας, κύριε ντέ Σέμπρ.

—Και τί θά έπρεπε νά κάνω κατά τη γνώμη σου; τη ρώτησε απότομα.

Τότε η Κλάρα τού απάντησε ορθόκοφτα:

—Νά ξαναδέσετε τόν σπασμένο δεσμό, νά ευλογήσετε τό γάμο σας από την έκκλησία και νά ξαναρχίσετε την κοινή ζωή μαζί με την γυναίκα σας και την κόρη σας...

—Επί μερικές στιγμές, ο Τζίλ την εκύτταξε σάν νά μη την καταλάβαινε... Και έξαφνα άρπαξε τό χέρι της, πρίν εκείνη προφτάσει νά τό τραβήξει:

—Μου φανεται ότι μιλάς υπό τό κράτος τού έρεθισμού πού σου προκαλέσε η ξαφνική αυτή αποκόλυψις, της είπε με φωνή πού έτρεμε. Άλλοιώς δέν θά μπορούσα νά καταλάβω πώς σου ήρθε αυτή η τρελή ιδέα—σέ σένα προπάντων τη μνηστή μου, πού θά γίνης γυναίκα μου!...

Με μία απότομη κίνησι, η Κλάρα τράβηξε τό χέρι της και θυθίζοντας τά σκοτεινά και άπορρασιτικά μάτια της μέσα στά μάτια του Τζίλ, είπε:

—Σύζυγός σας εγώ; Ποτέ!... Αυτό τ’ όνομα μπορεíte νά τό δώσετε σέ μία μόνο γυναίκα, σ’ αυτή πού όνομαζόταν κ. ντέ Σέμπρ, στη μητέρα της μικρούλας σας Κόγιας.

—Κλάρα! Ξεφώνισε ο Τζίλ με όργη και σπαράγμό.

—Όλα πρέπει νά τελειώσουν μεταξύ μας, Τζίλ, εξακολουθήσε η Κλάρα σάν νά μην τόν είχε ακούσει. Πρέπει νά...

—Μά είσαι τρελή! “Εχω τό δικαίωμα νά σέ παντρευτώ, σοο λέω!... Ρώτησε έναν από τούς ίερείς σου!...

—Ναι, αυτός ο γάμος τυπικός είνε εν τάξει. Μά εγώ βλέπω πιο μακριά, Τζίλ. “Όταν παραλείψατε, σείς, ο καθολικός, νά ευλογήσετε τόν πρώτο σας γάμο από την έκκλησία, διαπραΰνατε ένα πολύ σοβαρό σφάλμα, Τζιλ, πού έχετε ασυτηρό καθήκον νά τό επανορθώσετε...

—Αυτό δέν άφορά παρά μόνο έμένα.

—Πισάνω. Μά αν εγώ σας παντρευτώ στή στιγμή, πού τό ξέρω αυτό, γίνομαι συνένοχος αυτού τού σφάλματος. Έκτός αυτού, θά μου ήταν άδύνατον νά λησμονήσω ότι η δυστυχισμένη πρώτη σας σύζυγος πού σας άγαπά πάντοτε, υποφέρει, και δέν μπορεί νά παρηγορηθί γιατί διαλύθηκε ο δεσμός πού σας ένωσε μαζί της...

“Ο Τζίλ της απάντησε απότομα:

—Τί με νοιάζει έμένα! “Εγώ δέν την ανήμπορα ποτέ! “Όταν την παντρευτήκα, ήμουν πολύ νέος κι’ ο ένθουσιασμός της καλάκεσε την περιπόνητά μου... Μά πολύ νοήμονα κουράστηκα από τις άλλεπάλληλες σκηνές πού μου έκανε από την κατασκοπεία της και στίς πιο άσημαντες πράξεις μου, Ξέρεις νά ποιά λόγο έπηλθε η ρήξις μας; “Ενα θρόαυ, στό θέατρο.

—“Α! με άπατοῦσε λοιπόν όταν μ’ έκανε νά πιστέψω ότι μ’ άγαπούσε;

κύτταξα κάτω έπίμονα με τά λορινόν μου, μία γυναίκα με ιδιότροπη φυσιογνωμία σ’ ένα θεωρείο απέναντι στό δικό μου... “Η Τύρα, πού θρισκόταν μαζί μου, θεώρησε καθήκον της στήν έπιστροφή μου, νά μου άπειθυνή τις πιο γελοίες και τις πιο άδικες μομφές. “Εγώ έμεινα στήν άρχή γαλήνιος, έπειτα παρὰ φέρθηκα με τη σειρά μου κι’ άρχισα νά της άπαντώ με σαρκασμούς. Τότε εκείνη, σάν καινιάς άρπαξε ένα περιστρόφο πού τό έπαίρνα μαζί μου κάθε θρόαυ και πού τό είχα αποθέσει επίστρεφοντας επάνω στό τραπέζι μου, και με άπειλησε μ’ αυτά Κατώρθωσα ώστόσο νά της τό πάρω από τά χέρια κ’ έδωγα την Τύρα από τό γραφείο μου, λέγοντάς της: “Αφού θέλεις διαζύγιο, θά τό έχω. “Αμέσως κ’ εκείνη μου άπάντησε, σηκώνοντας με: “Έννοια σου! Μπορώ νά ζήσω και χωρίς έσένα! Την άλλη μέρα τό πρωί, έγκατέλειψε την κατοικία μου μαζί με τό παιδί μας—με όλη της τη θέλησι, με καταλαβαίνεις, Κλάρα; “Ομολογώ ότι, παρ’ όλη την αγανάκτησί μου, θ’ άπεχθανόμουν εγώ νά την πετάξω έξω απ’ τό σπίτι μου και, δέν έφευγε μόνη της, θ’ ανεχόμουν ίσως την παρουσία της. Πές μου, λοιπόν, σέ παρακαλώ, ποιός από τούς δύο μας φταίει γιά τό διαζύγιο;

—Δέν άρνούμαι, ότι κι’ αυτή έχει τά άδικά της, μά τό έκανε από υπερβολική άγάπη γιά σας. “Αν είσατε καλός και υπομονετικός, αν είχατε τη δύναμι νά την λογικεύσετε, νά την καθήκουσε...

—“Ο! αυτά δέν είνε τού χαρακτήρος μου! η διέκοψε ο Τζίλ μ’ ένα σαρκαστικό μορφασμό. “Ωστόσο, σοο τό έαναλώ, θά έκανα άκόμα ύπομονη, αν δέν προκαλούσε μόνη της τόσο άπρόσπτα τη ρήξι...

—Μά σας ζήτησε κατόπιν νά ξαναγυρίση κοντά σας...

—“Α! “Οχι... Αυτό δέν μπορούσε ποτέ νά τό δεχτώ!... “Ο,τι είχε γίνει έγινε!... Τόσο τό καλύτερο γιά μένα, τόσο τό χειρότερο γι’ αυτήν!...

—“Ω! Τζιλ... “Έπρεπε νά την συγχωρήσετε!... Είσατε υπεύθυνος γιά όλες τις όδύνες της φτωχής αυτής γυναίκας, πού είνε σήμερα άρρωστη και σχεδόν τυφλή... Και η μικρή σας κόρη, την οποία δέν ξέρετε! Κι’ όμως είνε τόσο χαριτωμένη!

—Την ξέρεis λοιπόν; ρώτησε απότομα ο Τζίλ.

—Ναι, τις γνώρισα και τις δύο τελευταία, έντελώς τυχαίως... Πηγαίνετε κοντά τους, Τζίλ! “Εκπληρώστε τό καθήκον σας!...

—Σώπα, Κλάρα! Είσαι τρελή, σοο λέω! Πάντως δέν άναγνωρίζω στόν έαυτό μου παρά ένα μόνο άδικο: ότι δέν σέ πληροφορόσηα πώτος εγώ γιά τό σύντομο αυτό έπίσπδιο της ζωής μου... Γι’ αυτό τό άδικο, έπικαλούμαι ταπεινά τη συνγνώμη σου... “Όσο γιά τά καθήκοντα πού λές πώς έχω νά εκπληρώσω, αυτά είν’ απλές έπινοήσεις της υπερβολικής εθικής συνειδήσεώς σου. Ξέρε το αυτό, Κλάρα: δέν θά παραιτηθώ ποτέ από σένα! “Όλη η καρδιά μου σοο ανήκει! Είσαι η ευτυχία μου και η ζωή μου!...

—Κ’ εγώ με τη σειρά μου σας λέω: Σπατάστε! Μιλάτε πάσα σάν ειδωλόλατρες, Τζιλ, σάν ειδωλόλατρες πού είστε άκόμα, Τζίλ, μολοντί πίστευα τό αντίθετο...

—“Α! Γιατί νά μην είσαι και σὺ σάν κ’ έμένα! φώναξε πασαφερόμενος από την άπειλίσια του. “Ετσι τούλιχιστον δέν θά συναντούσα άνδρеса υας αυτή τη θοσκεία πού σας κάνει τόσο τρελά, τόσο φοιχτά σκληρή!

“Η Κλάρα τόν διέκοψε με μία κίνησι αγανακτήσεως:

—Τζιλ, θλαστήματε!

“Ο Τζίλ έφερε τό χέρι του στό μέτωπό του και τραύλισε:

—Συνγνώμη! Δέν ξέρω πειά κι

λέω!... Με κάνει τρελό! Μά θά με λυπηθίς, δέν είν’ έτσι; Δέν μπορώ νά ζήσω χωρίς έσένα, φως μου, χωρίς έσένα, πού θά μωρήσει νά με κάνει λιγώτερο κακό!... “Αν μ’ εγκαταλείψης, θά θυιστώ σέ σκοτάδια χειρότερα από εκείνα στά όποια θρισκόμουν πρώτα... Συλλογίσου το! “Εχεις μία άποστολή νά εκπληρώσης κοντά μου... “Εχεις μία ψυχή νά σώσης!...

Με τά λόγια αυτά, νόμιζε πώς την είχε πετύχει στό πρώτο της σημείο... Νόμιζε μάλιστα πώς είχε νικήσει, βλέποντας ένα πονεμένο διαζυγμό μέσα στά μάτια της πού άπέφευγαν τό ίκετευτικό του βλέμμα.

Και πραγματικά, μέσα στήν συντριμμένη καρδιά της Κλάρας, μία σύντομη πάλη γινότανε. Για μία στιγμή τη βασάνιζε η άδελαιότης νά θρή ποιά ήταν τό πραγματικό της καθήκον. Μά σχεδόν άμέσως τό θρήκε και είπε με φωνή σταθερή:

—“Ο θεός ποτέ δέν ώρισε ότι γιά νά σώση κανείς την ψυχή του πρέπει νά ένοχοποιήση τη συνείδησί του...

Τό πρόσωπο τού Τζίλ μαζεύθηκε και πήρε την πιο όδυνηρή έκφρασι:

—“Α! φώναξε. Με άπατοῦσε λοιπόν και σὺ χτές, όταν μ’ έκανες νά πιστέψω ότι μ’ άγαπούσε... “Αν μ’ άγαπούσε, δέν θά μ’ έκανε νά υποφέρω έτσι!...

Τό χρώμα της νέας κόρης πού είχε πορφυρωθί από τη συγκίνηση, έγινε έξαφνα σχεδόν πελιδνό. Χωρίς ν’ άπατήση, χωρίς νά τόν κυττάξη, έκανε μία κίνησι γιά νά φτάση στήν πόρτα. Μά ο Τζίλ προχώρησε, της άρπαξε τό χέρι άνάμεσα στά παγωμένα του δάχτυλα και την τούλιξε μ’ ένα θλέμμα παράφορης ίκεσίας...

—Κλάρα, σέ ίκετεύω!... Μη συντριβής τη ζωή μου!... Πές μου τούλάχιστον μία λέξι έλπίδας!

Αυτή τη φορά, τά μαῦρα μάτια της νέας τόν κύτταξαν γλυκά και λυπημένα, γεμάτα από μί’ άπέρανη απόγνωση...

Και η φωνή της Κλάρας είπε καθαρά, παρὰ τό ρίγος πού συντάραξε τό κορμ’ της από τό κεφάλι ως τά πόδια:

—Σας άγαπούσα και είχα έμπιστοσύνη σέ σας... Μά η έμπιστοσύνη αυτή πέθανε... Την έσκότωσε έσὺ ο ίδιος, Τζίλ...

Τά δάχτυλα πού κρατούσαν τό χέρι της έσφίξαν μόνο τους και ο Τζίλ τραβήχτηκε λίγο... Και η Κλάρα έφυγε έξω, σάν τρελή, άποκοιμίζοντας την εικόνα τού χλωμού του προσώπου, τών άπαισιμένων του ματιών... Πήγε πάλι νά ριχτεί στά πόδια τού “Εσταυρωμένου της γιά νά ζητήσει τη δύναμι ν’ αντίσταθι στόν παλμό της πληγωμένης της καρδιάς πού ήθελε νά την κάνει νά γυρίση πίσω, πρὸς αυτό τόν άνθρωπο, γιά τόν όποιο—τό έννοιωθε—θά έβριε εὐχαριστός τη ζωή της, αν, μ’ αυτή τη θυσία, μπορούσε νά τόν κάνει νά μην υποφέρει...

...Πόση ώρα θρισκόταν ο Τζίλ εκεί, με τό μέτωπό του σπρινγμένο σ’ ένα τοίχωμα τού χειμερινού κήπου, με τό ολογιωμένο μέτωπό του άνάμεσα στά χέρια του, ότε ο “Ώιος δέν ήφερε... Χωρίς νά καταλαβαίνει πώς η ώρα περνούσε, είχε θυσιή τη μέσ’ στήν καρτέρησι τού έρωτικού τού όνείρου, μέσα στή φωνή της σκέψι πώς όλα είχαν πειά τελειώσει, αφού η έμπιστοσύνη της Κλάρας είχε σθθεί...

“Όλα είχαν τελειώσει... “Όλα είχαν τελειώσει... Δέν θά ξαναθλεπε πειά από τό ιδανικό πλάσμα, πού είνε ευπνήσει την κουρασμένη απ’ όλα ψυχή του... Δέν θά μπορούσε πειά ν’ αναζητήση την αντίνοβολία τού καλού και της αλήθειας μέσα σ’ αυτή τά ύπερσνα μάτια, τά τόσο άγνά, τά τόσο άθωα... Και πάλι είχε ξαναγυρίσει στήν κόλπις της ζωής, άφοῦ γιά μία στιγμή είχε άντικρύσει τόν γοητευτικό παράδεισο...

Ποτέ, όπως εκείνη τη στιγμή, ο Τζίλ δέν είχε καταλάβει ως ποιά σημείο η Κλάρα είχε κατακτήσει την καρδιά του. Κι’ ο σπασαγμός του ήταν τόσο φοιχτός, ώστε δέν εύρισκε τη δύναμι νά κινηθί, νά φύγη...

Μία πόστα άνοιξε έξαφνα, όχι μακριά απ’ τόν Τζίλ και μία λεπτή σιλουέττα ντυμένη στα λευκά άσάνκε στό άνοιγμα της...

Μόλις την αντίκρυσε ο Τζίλ άναπήδησε και ώρμηξε πρὸς αυτήν.

—“Α! Είσαι σὺ, κατασπμένη! φώναξε. “Εσὺ πού της τάειπες: “Ασπάζε τη Μάττυ από τόν καρπό τού γερνιού και ξορίζε ένς θλέμμα λύσσα και περιφρονησεως στό κίτιον πρόσωπό της. “Ενα όίνος πέρασε από τό κορμ’ της νέας. Μά τό θλέμμα της άμυοῦσε τό θλέμμα τού Τζίλ.

—“Ε λοιπόν, τί ένώ, τί όποιοσδήποτε άλλος; τού είπε, θά τό μάθαινε όποιοσδήποτε... Κ’ έπειτα δέν υπορούσα νά φανταστώ, ότι ένστε υυστικά από μία ινηστή τόσο άγασπμένη...

Τά δάχτυλα τού Τζίλ την έσφίξαν άκόμα περισπότερο.

—Θεί! τί φώναξε. “Ελσεινι ζήλότητι... “Ω! πόσο θά ήθελα νά σέ ποδοπατήσω σάν όντιά πού είσαι και νά σέ λιώσω!

—Κάμε το!... Κάμε το λοιπόν! φώναξε η Μάττυ με φωνή πριγγή. Σκότωσέ με, Τζίλ! Θά σοῦ προσφέρω έτσι μία μεγάλη ύπηρεσία, γιατί η ζωή είνε πολύ θορειά γιά μένα!...

—“Οχι, δέν θά σέ σκοτώσω!... Προτιμώ καλύτερα νά σ’ αφήσω νά υποφέρει, λέγοντας ότι τώρα δέν νοιώθω μόνο άδιαφορία γιά σένα, αλλά μίσος και άηδία!... Τό άκούς!... Σέ μισώ!... Σέ συχαίνωμαι!... Σέ περιφρονώ, Μάττυ!...

Επί μερικές στιγμές, ο Τζίλ φαινόταν σάν νά παρακολουθί μ’ ένα είδος μοχθηρής χαράς την άλλοίωσι τών χαρακτήριστικόν της Μάττυ, τό τρεμούλιασμα τών χειλέων της, την ίκετευτική άπελπισία τού θλέμματός της. “Επειτα, παρατώντας τό χέρι της θύηκε από τό χειμερινό κήπο.

“Η Μάττυ άπόμεινε μία στιγμή άκίνητη, τετνώνοντας τ’ αυτιά της σάν νά ήθελε νά παρακολουθήση μέχρι της τελευταίας στιγμής τόν ήχο τών θημάτων του. “Εξαφνα όμως έφερε τά χέρια της στό μέτωπό της, άφησε νά της ξεφύγη ένas στεναγμός και σαριάστηκε κάτω στίς πλάκες.

“Εκει, τη θρήκε έπειτ’ από ένα τέταρτο η «κυρία-συνόδς» της μίσσε, Σμητόν. “Αρχισε άμέσως νά φωνάζη κι’ άμέσως έτρεξαν ο κ. ντέ Κομπέρ κ’ η Κλάρα. Μετέφεραν τη νέα στό κρεβάτι της κ’ έστειλαν διαστικά νά φωνάσουν γιατρό. “Όταν ο γιατρός έφτασε και με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε νά τη συνεφέρη, διέγινωσε άμέσως προσβολή ιηνιγγίτιδος.

Αναγκάστηκαν νά φωνάσουν μία νοσοκόμα, γιατί η Μάττυ, μέσα στό φοιχτό της παραλήρημα, δέν έννοούσε νά δεχτή τις περιποιήσεις της Κλάρας, της όποιας και μόνο η παρουσία μέσα στό δωμάτιό της μεγάλωνε την ταραχή της. “Αδιακόπη, ένα δνομα άνέβαινε στά σθημένα της χείλη, πού ποτέ τό πρόφερε με μία γλυκά γεμάτη παράπονο και ποτέ μ’ άπελπισία:

—Τζιλ!... Τζιλ!...

“Από τη δεύτερη μέρα, φάνηκε πώς έπρεπε πειά νά τη θεωροῦν χαμένη. Οι γιατροί πού συνήλθαν σέ συμβούλιο, δέν τόλμησαν νά πούν ούτε μία λέξι έλπίδας, νομίζοντας πώς ήταν προτιμότερο νά προστοιμάσουν τό δυστυχισμένο πατέρα της Μάττυ στό τρομερό χτύπημα, πού θά τόν εύρισκε σέ λίγο.

“Η Μάττυ πέθανε την τρίτη μέρα, χωρίς ν’ άνακτήση ούτε στιγμή τις αισθήσεις της, κατά τη διάρκεια μιάς κρίσεως τρομερής, στήν όποια άνέφερε άδιάκοπα τά όνόματα τού Τζίλ και της Κλάρας. Τού κάκου η άδελφή της και η μοναχή νοσοκόμος περίμεναν μία στιγμή διασύνεως γιά νά προσπαθήσουν νά ξαναφέρουν τη σκέψη τού Θεού σ’ αυτή τη στωική ψυχή, την άποπληγμένη εξ αίτιας της κακής άνατροφής πού είχε λάβει. Δέν έμενε πειά παρὰ νά έλπίσουν στή θεία εύσπλαγχνία.

“Η δοκιμασία ήταν τρομερή γιά τό στωικό πατέρα, τόν κ. ντέ Κομπέρ. Μπορούσε στό νεκρό του παιδί λησμονήσε όλα του τά έλαττώματα, πού τόσο τόν είχαν κάνει νά υποφέρει και δέν συλλογιζόταν παρὰ τις λιγοστές στιγμές πού η Μάττυ δεινόταν γι’ αυτόν λιγώτερο δυσάρεστη. “Επί όντο μέρες άπόμεινε σάν έξουθενωμένος, δεχόμενος ιηνιγικά τις σπονδικές και διακοιτικές φροντίδες της Κλάρας.

“Η στωική νέα, έανακλείνοντας μέσα της την πρόσφατη άκόμα πληγή της καρδιάς, έλάληρη στόν πατέρα της. Αυτή η άποστολή την άπασπολούσε κάπως απ’ τόν έρωτικό της πόνο, πού σέ μερικές στιγμές της ήταν άνυπόφορος.

Δέν είχε ξαναδθί καθόλου τό Τζίλ. “Ο πρώην μνηστή της δέν είχε παρευρεθί καν στην κηδεία της Μάττυ και η Κλάρα δέν είχε ακούσει νά γίνηται καθόλου λόγος γι’ αυτόν. Τί θά γνώταν;... Θά είχε τάχα μία μέρα την τιμιότητα και τό θάρρος νά παραδεχτή ότι η εξαδέλφη τού είχε δίκη δεινόντάς του πού ήταν τό καθήκον του...

“Αλλοίμονο! “Η Κλάρα είχε καταλάβει ότι η αλήθεια έλάχιστα είχε άγγίξει την ψυχή του και ότι προπάντων από άγάπη γι’ αυτή είχε προσπαθήσει νά γίνη καλύτερος.

Τί θά έκανε τώρα πού η Κλάρα ήταν χαμένη γι’ αυτόν;

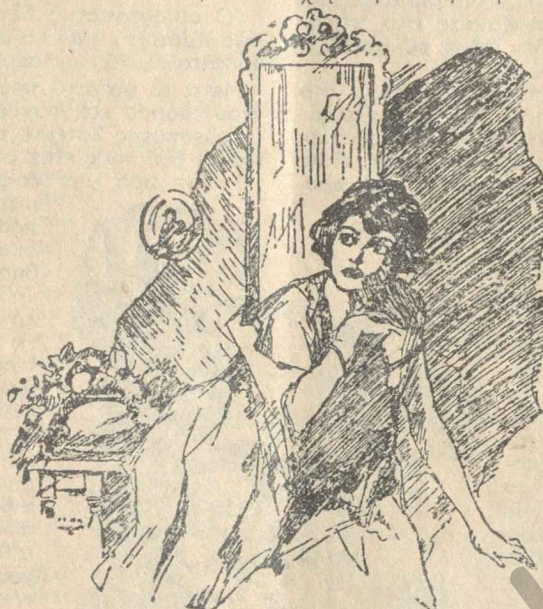
“Εδώ θά ήταν η δοκιμασία της ψυχής του...

“Ενα πρωί, ο γιατρός, θγάνοντας από τό διαμέριό του κ. ντέ Κομπέρ, τόν όποιον έπισκεπτόταν μέρα παρά μέρα, δει έκρυψε από τη νέα κόρη την άνησυχία πού τού προκαλούσε η απόγνωση τού θορώνιου και της υπέθαλε την ιδέα, ότι μία άλλαγή άέρος και περιβάλλοντος θά τού έκανε καλό.

“Η μόνη δυσκολία ήταν, πώς νά πεισθί σχετικώς ο κ. ντέ Κομπέρ. Στήν άρχή, όταν η Κλάρα τού έκανε αυτή την πρότασι, άρνήθηκε κατηγορηματικά.

—“Οχι! “Οχι! Θά μείνω εδώ!... της απάντησε. “Εδω έζησε η μικρή μου Μάττυ... “Αλλού δέν θά την βλέπω όπως εδώ...

(Ακολουθεί)

Και η Κλάρα έφυγε έξω, σάν τρελή...

Κ ΑΠΟΤΕ ζούσε ένας
ραββίνος, στο Τολέ-
δο της Ισπανίας, τρομε-
ρά φιλάργυρος. Με τις α-
πίστευτες οικονομίες του
—το λαδόζουμο της σαλά-
τας που περίσσευε στο
πίατο του, το μεταχειρι-
ζόταν σε πεντέξη σαλά-
τες ακόμη κι' απ' τη μο-
νάκριη φέτα του ψωμιού
που κανόνιζε στο φαγητό
του κάθε ημέρα, έτρωγε
την κόρα το μεσημέρι και
την ψύχα το βράδυ—είχε
σχηματίσει μία γερή περιουσία. Πίστευε όμως πως ήταν θεοφο-
βούμενος, γιατί τηρούσε τις νηστείες, τις Δέκα 'Εντολές, και
που και που ιερουργούσε χάριν των πτωχών, χωρίς να δέχεται
την κανονισμένη αμοιβή του.

ΕΒΡΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ

Με την ηλικία, η τοιγκουνιά του μεγάλωνε. 'Επι πολλές δρες
στεκόταν μπρός στα χρυσά κι' άσημένα νομίσματα του χρημα-
τοκιωτικού του, τα χαιδεύε με στοργή, τους ψιθύριζε λόγια
τρωφερά που άλλοι—λιγότερο πρακτικοί και φρόνιμοι—τα ψιθυ-
ρίζουν στις έρωμένες τους μονάδες, κι' ύστερα, όταν τα αποχω-
ρίζονταν και τα κλειδώνει πάλι σίγουρα, το πρόσωπό του σκοτει-
νιζαζε από μελαγχολία. 'Αληθινή δε αγωνία δοκίμαζε, όταν ά-
ναγκαζόταν να πληρώσει κάτι.

Οι γνωστοί κι' οι άγνωστοί του στην πόλη, στην οποία ήταν
φημισμένος ο ραββίνος μας για τα ανωτέρω...προτερήματά του,
τόν είχαν έπαινονάσει «Τανάλια», γιατί, μοιάζοντας στο χαρα-
κτήρα καταπληκτικά με το εργαλείο αυτό, δεν φαινε εύκολα ό,τι
γάντζωνε και κλειδώνει στο χρηματοκιβώτιό του.

Μία νύχτα, ενώ ο ραββίνος κοιμόταν, παρουσιάστηκε στο
σπίτι του ένας ξένος, 'Εθραίος κι' αυτός, και τον παρακάλεσε
να ιερουργήσει κατά την περιτομήν του νεογενήτου παιδιού του.
Τα ένδύματά κι' η άμαξα του ξένου ήταν τόσο πολυτελή, ώστε
φανέρωναν άνθρωπο πλούσιο κι' ο ραββίνος με λαχταριστή προ-
θυμία δέχτηκε την πρόσκληση, ελπίζοντας σε
ήγεμονικό «μπαχτσισί». 'Ετσι, κι' ο 'Ύψιστος
θα εύχαριστούσαν και το θαλάντρό του «Τανά-
λια» θα κέρδιζε σε περιεχόμενο...

Ωδοιπόρησαν αλημερίς και ξαφνικά, κατά
τη νύχτα, ο ξένος έστρεψε τα δόλωρα έλ-
γά του προς ένα αδιάσπαστο, διασφύτευτο θου-
νό. Με τρόμο ο ραββίνος ούρλιαζε, ζητώντας
να σταματήσουν για να κατεβή, επειδή ήταν
πραγματικά διαβολικός ο καλπαυμός εκείνος.
'Η άμαξα όμως έτρεχε με ταχύτητα μεθυστι-
κή προς τον άηφοσο, προς τη χιονισμένη κο-
ρυφή του θουνοί, κι' η ρόδες της καθώς και τα
πόδια των άλόγων δεν πατούσαν πια στη γη.
Πτερουγίζαν κυριολεκτικώς στον αέρα, έτρε-
χαν επάνω απ' τις κορυφές των δένδρων κι' ύ-
περπηδοσαν θαθείες και διάτλητες χαράδρες
χωρίς τον ελάχιστο κλονισμό!

Μια δόλωρη, έξωτική έπιαση φάνηκε κατά
τά μεσάνυχτα κοντά στη θουνοκορυφή και κα-
ταμεής στα πανύψηλα δέντρα. 'Αλογα, άμαξα κι' επιβάτες τρά-
θηζαν προς τα εκεί, περνώντας ανάμεσα απ' τα δέντρα χωρίς να
έμπυδίζονται—σαν να ήταν από αέρα κι' όχι από σάρκες και
ύλη—και τέλος σταμάτησαν απότομα μπρος στη μεγάλη μαρμα-
ρένια πύλη της επαύλειος.

Ήταν αλλόκοτη η αντίθεσις του πολυτελούς αυτού μεγάρου
με τη γύρω σκοτεινή κι' άγρια έρημία, κι' ο ραββίνος τους έ-
νοιωσε τριπλάσιο το ανατρίχισμά του.
'Ενας ψηλόλιγνος υπηρέτης, χλωμός σαν φαντάσμα, βουδός
κι' άθόρυβος στο περπάτημά του, όδήγησε τον ραββίνο στο κεν-
τρικό σαλόνι, όπου τον περίμενε η θελκτική μητέρα με το νεο-
γέννητο θρόνος της.

—Γιά τ' όνομα του 'Ιεχωβά!... το ψιθύρισε εκείνη τρομαγμέ-
νη, μόλις αποσύρθηκε ο υπηρέτης. Ούτε τα φαγητά ν' άγγιξης,
ούτε και πληρωμή να δεχτής για την περιτομή του παιδιού μου...
'Εμαθα πως περνάς ζωή στερημένη και πως είσαι φιλάργυρος...
Μά νίκησε τον πειρασμό, γιατί ο άντρας μου είχε θρυκόλακας...
Κι' όσα φας και θά γευτής κι' όσα θά πληρώθης κατόπιν, θά εί-
νε στοιχειωμένα!

Τη στιγμή εκείνη μπήκε ο αλλόκοτος σύζυγός της στο σα-
λόνι κι' ο τρουκοκρατημένος «Τανάλιας» θιάστηκε ν' αλλάξει την
κουβέντα επιτήδεια.
'Η ιερουργία άρχισε σε λίγο. 'Ο δυστυχισμένος ραββίνος έ-
δρωνε και έξιδρωνε από φρίκη, όσο να τελειώσει την περιτομή,
γιατί το κολασμένο εκείνο θρόνος αν κι' ήταν μόλις λίγων ή-
μερών ηλικίας, όστόσο μιλούσε σαν μεγάλος και δάγκανε σαν
σκύλλος, όσες φορές δεν έβριζε και δεν γελούσε!

—'Ημωστοι, 'Ύψιστε! μουρμούριζε κάθε τόσο ο ραββίνος, δι-
ακόπτοντας το τραύλισμα των κανονισμένων για την τελετή θρη-
σκευτικών ευχών. Είμαι διαρτωμένος, 'Ύψιστε μου, το παραδέχο-
μαι, κι' άξιζω για την Κόλασι... Μά αυτή εδώ η Κόλασι ξεπε-
ρνεί κάθε άλλη κι' είναι θεική για το άμάρτημά μου!

ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΧΑΜΠΑ

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

δνειρό του δεν τα είχε δη' όλ' αυτά ο δύστυχος ραββίνος, που
τρεφόταν θεληματικά επί τόσα χρόνια με λάχανα και ψωμί. Μά
τά λόγια της οικοδεσποίνης του έρχοντοσαν στο μυαλό, κόμπας
ανατρίχιδας του έφραζε το λαρύγγι, κι' άρνιόταν με ευγένεια
τις επίμονες προσκλήσεις του θρυκόλακα οικοδεσπότη να σερ-
βιριστή.

—Μά γιατί δεν τρώτε, ιερολογιζάτε; ρωτούσε κάθε λίγο έ-
κείνος και χαμογελούσε, αφήνοντας απ' το στόμα του μία τοου-
χτερή όσμη πτώματος στον αέρα και δειχνοντας όρθια κίτρινα
σκυλλόδοντα αντί για δόντια στα σαγόνια του.

—'Εκλαμπρότατε, εύχαριστώ! ψιθύριζε με καρτερία ο ραβ-
βίνος. Μά είνε ημέρα νηστείας σήμερα... 'Απαράλληλη σαν Σά-
βωτο και Ιερή... Ούτε τρώω, ούτε πίνω σήμερα!

'Ο οικοδεσπότης δεν έπέμενε. 'Εσκυβε στο πιάτο του, κατά-
πινε άμάσητα και λάμαργα τα φαγητά, κι' οι υπηρέτες του δεν
πρόφταναν να τον σερβιρίουν.

Μετά το φαγητό που κράτησε όδρες άρκετες, όδρες άπεριγύ-
πτου τρόμου και ψυχικού μαρτυρίου για τον δυστυχί ραββίνο, ο
οικοδεσπότης έστειλε τη γυναίκα του να κοιμηθί, και σαν έμει-
ναν οι δύο τους είπε στο ραββίνο:

—Είνε ώρα για να φύγεις... Κοντεύει να χαράξει, και συχαί-
μαι το φώς του ήλιου... Πρέπει να κλειώ-
πόρτες και παραθύρα και να κοιμηθώ στη
σκοτεινιά όσωπου να ξαναυχτώση... 'Ακολου-
θήθε ό με!

'Αλλόκοτος εκείνος και πιο άλλοκοτα τα
λόγια του, μεγάλωσαν σε σημείο ανυπόφορο
τη δεισιδαίμονα φρίκη του πτωχού 'Εθραίου
Ιεραμένου. Σηκώθηκε μηχανικά κι' άκολού-
θησε τον θρυκόλακα, μη πολυμύντας να σκε-
φθί ποιά τον όδηγούσε.

Έφτασαν σε λίγο μπρος σε μία αίθουσα
με σιδερένιους τοίχους. 'Εκθαυδός παρατή-
ρησε ο ραββίνος χιλιάδες χιλιάδων χρημα-
τικιστία σωριασμένα εκεί μέσα κι' άπορούσε
πως ήταν δυνατόν να χωρούν όλα αυτά στην
αίθουσα εκείνη που ήταν όστόσο συνηθισμέ-
νου μεγέθους. Διαβολικό κι' ανεξήγητο με
τόν 'Ιεχωβά!...

—Πληρώσου για τον κόπο σου! το εί-
πε τότε τρανεία, για πρώτη φορά τραχεία, ο
θρυκόλακας. 'Εμπα μέσα και πάρε χρυσάφι όσο
θέλεις!...

Μά ο ραββίνος στεκόταν βουδός και μαρμαρωμένος. 'Ανά-
μεσα στα τόσα χρηματοκιβώτια εκεί, θρισκόταν πρώτο και καλύτε-
ρο το δικό του!

—'Ύψιστε! μουρμούρισε με κατάπληξη. Πώς βρίσκεται η κά-
σα μου εδώ;... 'Εγώ την άφησα σίγουρη και καλοκλειδωμένη
στο σπίτι μου, πριν ξεκινήσω για δώ!... Τί μυστήρια είν' αυτά
Θεέ μου!

'Ενα γαχανιστό γέλιο, συρτό και παγερό, θήγνε απ' το στό-
μα του θρυκόλακα. Φαινόταν σαν να διασκεδάζε άπερίγρηπτα με
την κατάπληξη του ραββίνου και με τα βήθα από φρίκη μαλ-
λιά του.

—Μπρός λοιπόν! μούγκρισε ο θρυκόλακας, κι' όμως στη χα-
μηλή φωνή του τρανάζόντουσαν οι τοίχοι. 'Απλώς το χέρι σου
και πάρε χρυσάφι όσο θέλεις... 'Ελα... 'Όσο και να πάρης πάλι
δικο μου θά είνε... 'Εδώ θάρθης κι' όλόκληρο το χρημα-
τοκιβώτιό σου... 'Ανοήτοι!... Τσιγκουνήδες!... Μάταια περ-
νάτε μία στερημένη απ' τα αγαθά του Θεού ζωή... Μάταια στε-
ρείτε τη φτωχολογιά από μία έλεημοσύνη άνακουφιστική της
δυστυχίας της... Ποιά το κέρδος σας;... Για μένα δουλεύε-
τε, ήλιθιοι... Χαχαχά! Για μένα, τον Σ α τ α ν α του Πλού-
του... Χαχαχά!

'Ενα κοκκόρι λάλησε, κάπου μακριά. 'Απ' τα κρουσταλλένια
τζάμια του στοιχειωμένου έξοχικού μεγάρου μπήκε μέσα η ά-
γνή θαμπάδα της χαρραχής και σκόασε τα άναμμένα πολυφωτα
της αίθουσας. 'Ενας θόρυβος δαιμονισμένος άνωίδας κορείας
που σέρνεται άκούστηκε, ένας σεισμός άνηχσης, μία μυρωδιά
πτώματος και θειαιφιδ έρχόθηκε...

Κι' άμέσως, την ίδια στιγμή, ο ραββίνος Τανάλιας άνακάστη-
σε τινάχτος στο κρεβάτι του, καταϊδρωμένος απ' το άπαισιο έ-

Ώστόσο, ο 'Ύψιστος
φαινόταν πως είχε δια-
φορετική γνώμη απ' τον
ραββίνο Τανάλια, γιατί
δεν άποφάσισε άκόμη να
σθήση τη βασκανεία και
να του διακόψη το μαρ-
τύριο. Μετά την τελετή,
κάθισαν σ' ένα πολυτε-
λές τραπέζι για να
φάνε. Βουδός και χλω-
μοί, σαν πεθαμμένοι,
οι υπηρέτες, τους σερ-
βίσαν τα πιο έλκε-
κτά φαγητά. Ούτε στο
δύστυχος ραββίνος, που
τρεφόταν θεληματικά επί τόσα χρόνια με λάχανα και ψωμί. Μά
τά λόγια της οικοδεσποίνης του έρχοντοσαν στο μυαλό, κόμπας
ανατρίχιδας του έφραζε το λαρύγγι, κι' άρνιόταν με ευγένεια
τις επίμονες προσκλήσεις του θρυκόλακα οικοδεσπότη να σερ-
βιριστή.

6 Δεκεμβρίου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

2293

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΥΓΗ ή τραγική περιπέτεια που θα σάς διη-
γηθώ, είνε μία από τις πιο σκληρές και τις πιο
άπαύστολες έρωτικές ιστορίες. Συνέθη έδώ
και λίγα χρόνια στο Περού, το καρό που εί-
χε έσπασει ή επαναστάσις του τρομερού κι'
άδυνάτου Μαρανόν.

'Η Λουίτα Χιμένεθ, ή πιο όμορφη γυναι-
κα της 'Αρχάνα, θήγνε ένα πένθος πρωί πα-
ρατατώντας σαν μεθυσμένη από τη σκηνή του
άρχηγού των επαναστατών, κατάχλωμη, με
ζεπέλα μαλλιά και με το πρόσωπο παρμω-
φωμένο από τη φρίκη.

Οι επαναστάτες είχαν κατασκηνώσει στην
άκρη του δάσους, για να διέκριναν μπροστά τους τον κάμπο, στον ό-
ποιο δεν θ' άγορούσαν να φανούν τα κυβερνητικά στρατεύματα.

'Η Λουίτα κάθισε στη όψη μιας μεγάλης φοινίκας κι' έκρυψε το
πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. Είχαν στεφάνει πια τα δάκρυά της.
Μά άδόταχη ντροπή της έξοικε την καρδιά. 'Ο Μαρανόν την είχε
κρατήσει όλη τη νύχτα στη σκηνή του και την είχε κάνει δική του. 'Η
Λουίτα δεν συνλογιζόταν πια τίποτα. 'Ενοιαζε μονάχα μία άσθητη
δίψα που της στέγνωσε τα χείλη: ήθελε να εκδιωχθί, να εκδιωχθί
σκληρά, δίχως καμμία συμπόνια, όπως συνθιβίζουν να κάνουν ή φλογε-
ρές κι' άτίθισες γυναίκες του Περού.

Μά πώς θα κατάφερε να ξεγλιστρήσει από τα χέρια του δημίον της;
Πώς θα μπορούσε να σωθί από αυτούς τους σκληρόκαρδους άνθρω-
πους;

—Θέλει να φύγης, Λουίτα; της ψιθύρισε κείνη τη στιγμή μία
παράξενη φωνή στ' αλή.

Εκείνη τότε γύρισε απότομα το κεφάλι κι' είδε πως ήταν ο Παμ-
πλίτο Βαλέρα, ο ύπασπιστής του Μαρανόν, ένας
ύπουλος μιάς με πορνιά μάτια, που την είχε άρ-
πάξει το περσμένο βράδυ από την άγκαλιά του
άνδρός της και την είχε πει στη σκηνή του άρχ-
γού του.

'Ο Παμπλίτο Βαλέρα ήταν ο άχώριστος σύντρο-
φος του Μαρανόν. 'Όταν οι λησταυμωρίες του
λησταύσαν τα χωριά, ο Παμπλίτο έρχανε στα
καλύτερα σπίτια κι' εύρισκε την πιο όμορφη γυ-
ναίκα. Τη φοβόριζε τότε ότι θα έσφαζε μπροστά
στα μάτια της όλους τους δικούς της κι' όταν εκεί-
νη λιποθυμούσε από τον τρόμο της, την έβρινε πώ-
σω στη σέλλα του άλόγου του και γύζε καλώς
ζώντας στη καταραμένη σκηνή του Μαρανόν...

—Θέλεις να φύγης; της ξαναρώτησε ο μιάς.
—Τί με νοιάζει τ' ά ρ α... το άπάντησε με
περιφρόνησι ή Λουίτα.

—'Αλήθεια, έκανε ο Παμπλίτο. Τί σε νοιάζει
πια αν πέσης και στην άγκαλιά των άλλων... Κα-
ταλαβαίνεις; Έ;

'Η όμορφη Λουίτα άνατρίχισε.

—Όχι, όχι, στέναξε, σκοτώστε με καλύτερα!...

Κι' ύστερα κτύπησε στα μάτια τον μιάδα και
τόν ρώτησε άνήσυχη:

—Μά εσύ, γιατί θέλεις να με βοηθήσεις; Γιατί;

—Δεν ήξερα, Λουίτα, ότι είσαστε ή γυναίκα
ένος άγαπημένου φίλου μου, της άπάντησε ο Παμπλίτο.

—'Αχ, Ντίος ντε μί μάδρε! φώναξε ή Λουίτα. Πέ-
σου, είνε αλήθεια; Είδες τον άνδρα μου; Τόν είδες;

—'Ελα μαζί μου! της είπε ο μιάς, Μά πρόσεχε να μὴν τρομάξεις...

Λίγο πιο πέρα από τη φοινιά, πίσω από τις φουντωτές άγγελικές
ήταν ένα σελωμένο άλογο. 'Ο Παμπλίτο ανέβαινε πάνω στη σέλλα τη
Λουίτα και της έδωσε ένα μασιτίγιο.

—Εμπρός! Έκανε. Χτύπησε τ' άλογο... Πιο δυνατά!... 'Αχόια!...

Πιο δυνατά!... 'Ετσι, μισρόδο!...

Το άλογο ξεχύθηκε σαν άρηνιασμένο, μά ύστερ' από δύο-τρεις καί-
πασσιες, άναγκάστηκε να σταματήσει. Το καρό σγωνί ένός λάσσο, που
ήταν δεμένο από τη σέλλα, τεντώθηκε ξαφνικά, κι' έμπόδιζε τ' ά-
λογο να προχωρήσει.

Φιλικό δνειρο που είχε δη' μοισπνηγμένος από άγωνία! Γιατί
δνειρο ήταν όλο αυτό, ένα κακό δνειρο...

Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου, απ' το σωτήριο μήνυμά σου! μουρ-
μούρισε τότε με κατανύξι.

Σηκώθηκε ύστερα απ' το κρεβάτι του, ντύθηκε, ξεκλείδωσε
το μοιραίο χρηματοκιβώτιό του και γέμισε δύο δλόκληρα ζε-
μπιλία με το χρυσάφι που θρισκόταν μέσα. 'Υστερα τράβηξε
για τη Συναγωγή, όπου, με φόβο Θεού, και μουρμουρίζον-
τας μέσα του λόγια ειλικρινή μεταμελείας και προσευχών.

Σαν έφθασε εκεί, ύποκλιθηκε μπρος στον σεβάσιμο άρχιρραβ-
βίνο, κατέβασε το θησοφύ του για τις άνάγκες των πτωχών,
τόν πεινασμένων και γυμνών ανθρώπων και τράβηξε άργά για
το σπίτι του, με την καρδιά άλαφρομένη...

Ο Παμπλίτο ανέβαινε πάνω στη σέλλα τη
Λουίτα.

Την ίδια στιγμή άκούστηκε βραχνά κι' άγρια γέλια. 'Όλη ή λη-
στοσυμμορία του Παμπλίτο που ήταν κρυμμένη τοιγύρω στους πυλούς
θάμνους, πετάχτηκε γύρω από την όμορφη Λουίτα που άρχισε πάλι να
τρέμει από το φόβο της. Μαζί με τον άπαισιο μιάδα ήταν κι' ο άρχ-
γός του, ο Μαρανόν, που γελούσε από πολύ άπ' όλους και κτύπηε κνή-
ανάμεσα στα κλαδιά ένός μεγάλου κέδρου.

'Η Λουίτα, άνήσυχη, γύρε το κεφάλι της κι' είδε το τεντωμένο
σκοινί να περνά από ένα χοντρό κλαδί. 'Από κάτω, από την άλλη ά-
κρη του, κρεμόταν ένας φτωχός άνθρωπος.

—'Ο άνδρας της! 'Ηταν ο άνδρας της που τον είχε κρεμάσει, που
τόν είχε πνίξει ή ίδια!... Φρίκη!...

'Η Λουίτα είδε τότε να σκοτεινιάζουν όλα γύρω της και κύλιστη-
κε άναίσθητη κάτω από τη σέλλα, δίχως ν' άκούη πια τους πυροβο-
λισμούς που άρχισαν να πέφτουν μες στον κάμπο και τους επαναστάτες
που φώναζαν με τρόπο:

—Δ ό ς σ ο λ τ ά ν τ ο ς ! Δ ό ς σ ο λ τ ά ν τ ο ς ! (Οι
στρατιώτες! Οι στρατιώτες!)

'Όταν συνήλθε πάλι κι' άνοιξε τα μάτια της, ή Λουίτα Χιμένεθ,
θρισκότανε στο σπίτι της.

Στην άλλη κάμαρα ήταν ένα φέρετρο και γύρω του έλαιγαν με
πλεγμένα άνασπλητά οι δικόι της.

'Η Λουίτα συλλογίστηκε τη φοιχή τραγωδία της, τη νύχτα που
είχε περάσει στη σκηνή του Μαρανόν, τη μαύρη άπόνεση της κι' ύστε-
ρα έάνειν την άπαύστατη σκηνή στο δάσος, τον άπαυχονισμό του ά-
νδρός της, και τα γέλια του Μαρανόν, του Παμπλίτο και των συντρό-
φων τους. Και τότε, τινάχτηκε σαν τρελλή από το κρεβάτι της, γο-
νάντησε μπροστά στο λείψανο του άνδρός της κι' άρκίστηκε να πάρη
εκδίκησι για το μαρτυρικό εκείνο κρέμασμά του.

Είχαν περάσει δύο εβδομάδες από τη μέρα που
ο στρατός είχε σκοπίσει τον Μαρανόν και τους
συντροφους του, όταν άξαφνα, ένα βράδυ, δύο μυ-
στηριώδες οικίες γλύστρησαν μέσα στην έκκλησία
της Σάντα-Κίρα του Μασάκο.

Σε λίγο, άλλη σκιά, που έχοταν κρυφά τοί-
χο-τοιχο, γλύστρησε κι' αυτή άδόρως μέσα στην
έκκλησία. Κανείς δεν είχε προσέξει τις δύο πρώτες
οικίες, κανείς δεν τις είχε γνωρίσει μέσα στο σκο-
τάδι. Μά ή τρίτη σκιά, που τις παρακολουθούσε ά-
πό ώρα, ήξερε το μυστικό τους. 'Η δυο οικίες που
είχαν γλυστρήσει άδόρως μέσα στην έκκλησία της
Σάντα-Κίρα, ήταν ο αμορόρος Μαρανόν κι' ο ύ-
πασπιστής του ο Παμπλίτο. Δυο εβδομάδες τώρα
τριγύριζαν έδώ κι' εκεί σαν κολασμένες ψυχές, ά-
πό τον ένα κρηφάνα στον άλλο για να γλυτώσουν
το στρατοδικείο...

—'Όσο για την άλλη σκιά, ήταν ή Λουίτα Χι-
μένεθ!

'Από τη μέρα που άρκίστηκε να εκδιωχθί τον
τραγικό θάνατο του άνδρός της, είχε ψάξει πα-
τού, σ' όλη τα το γύρω χωριά, για να βρή τους
δυο έχθρούς της. Και τέλος, έβρισκε το βράδυ στο
Μασάκο, είχε ανακαλύψει πια τον τελευταίο κρη-
φάνα του Μαρανόν και του Παμπλίτο.

Βγήκε λοιπόν άδόρως από την έκκλησία
και τράβηξε για το δημαρχείο, όπου είχε καταλυθί ο στρατός.

'Υστερ' από δυο μέρες, την ώρα που έβγαινε ο ήλιος πάνω από την
'Αρχάνα, άνασπασε άξαφνα μία όμορφη γυναίκα. Τα έτελεστικά άπασ-
μα είχε τονφεκίσει τον Μαρανόν και τον Παμπλίτο, τους όποιους
είχαν συλλαβίσει από δίλγου.

'Η Λουίτα τότε πήγε κοντά στους σκοτωμένους, με μία έκαρσι
άρετης χαράς στο πρόσωπό της κι' έβαψε κόκκινα στο αίμα τους ένα
μάτσο άσπρα τριαντάφυλλα που κρατούσε στα χέρια της.

Κι' ύστερα, μ' ανάλαφρη καρδιά, τράβηξε για το νεκροταφείο και
στόλισε μ' αυτά τον τάφο του άνδρός της.

'Η όμορφη Λουίτα Χιμένεθ, είχε εκδιωχθί με την ίδια άπαύστατη
σκληρότητα τον αμορόρο Μαρανόν και τον Παμπλίτο, τον άπαισιο μι-
γάδα, — τους δημίους της.

BENTΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Γάντια από σεβρό καθορίζονται ως εξής: Βρέχετε ένα κομμάτι
χρωματιστής φανέλλας και το δουάτε σε ζεστό νερό σαπούνι. Περνάτε
τα γάντια σας σε ξύλα και τα τρίβετε με τη φανέλλα. 'Όταν στεγνώ-
σουν τα σκουπίστε με καθαρό μάλλινο ύφασμα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Ο άραός 'Ανσέλμο, ύποπτος τύπος, πού παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός άσπής, προσπαθεί νά υπάλλει στα δίχτυα του την Λουκιανή, τή σύζυγο ενός περιφημού θαυματοποιού, τού 'Αρχοντα τού Μυστηρίου, όπως τον λένε, ό οποίος, μέ τά καταπληκτικά πειράματά του, έχει άναστατώσει τού Παρίσι. 'Η Λουκιανή, άν και λατρεύει τόν σύζυγό της, θυμώνει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως την παραλείπει πρός χάριν της τέχνης του. Καί γιά νά τόν εκδικηθή, πηγαίνει μιά βραδιά μαζί μέ τόν 'Ανσέλμο σ' ένα χορευτικό κέντρο. Φυγόνοτας από κεί, ό 'Ανσέλμο την βάζει σ' ένα αυτοκίνητο, γιά νά την πάει στό σπίτι της. Μά όταν εκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μιά ψηλή, μελαχροινή γυναίκα, γνωστή του, χωρίς όλλο, από τό παρελθόν, ή οποία τού λέει απειλητικά τίς λέξεις : «Σ' ε'ί' λ' γ' ο' ι' s'» και φεύγει. 'Ο 'Ανσέλμο γυρίζει στό σπίτι του, μά καθώς ανεβαίνει στό διαμέριό του, πάνεται σ'ά χέρια, έπειτα από ένα έπεισόδιο, μ' έναν σνόικο του, τόν καλλιτέχη τού μουζίκ - γαλ Κάρλιο. Τόν χτυπάει άσχημα κι' ό Κάρλιο τού φωνάζει πως δά τόν εκδικήσθ. Έέως ό 'Ανσέλμο μπαίνει στό διαμέριό του κι' εκεί βρίσκει μιά έπιστολή, πού τόν άναστατώνει και τόν πλημμυρίζει από φόβο. Παίρνει την έπιστολή αυτή και πηγαίνει στό γραμείο κάποιου έμπορου μαργαριτών, τού Ζακινώλ, μέ τόν όποιο είχε άλλοτε ύποπτες συναντήσεις. Μόλις διαβάζει ό Ζακινώλ την έπιστολή, τρομοκρατείται κι' αυτός. Σ'ε λίγες μέρες ό 'Ανσέλμο λαβαίνει και δεύτερη απειλητική έπιστολή κι' έπειτα από αλάνη άπορροαίει νά εγκαταλείψ τού Παρίσι. Κάπως λοιπόν κάνει έξώλιος τίς έτοιμασίες της άναχωρήσεώς του, μπαίνει μέσα έξωλη ή Λουκιανή, ή οποία τού λέει ότι είχε πρ όλίγου μιά τρομερή σκηνη μέ τό σύζυγό της. Τού άνακοινώνει ότι εινε πρόθυμη νά τόν άκολουθήσει στού κόλλυγονται και τού έμπιστεύεται τά χρήματά της, τά κοσμήματά της, άόλας μισού εκατομμυρίου περίπου φράγκων, και φεύγει. Μά ξαναγυρίζοντας στο ξενοδοχείο της, ή Λουκιανή ανακαλύπτει μέ τό αύτογό της και άμέσως τρέχει πάλι στό σπίτι τού 'Ανσέλμο, γιά νά ξαναπαρή τά κοσμήματα και τά χρήματα. Έκείνος όμως αρνείται νά της τά έπιστρέψη και ή Λουκιανή, άρπάζοντας ένα σιδερένιο χαρτοκπτήρα, όρμει μαινομένη εναντίον του... 'Επειτ' από λίγη ώρα, ό 'Ανσέλμο βρίσκεται νεκρός στήν κάμαρά του. Οί άστυνομικοί φθάνουν άμέσως έπί τόπου και άρχίζουν τίς έρευνες γιά ν' άνακαλύψουν τόν δολοφόνο. Όλες τους δά ή ύποψίες στρέφονται κατά τού Κάρλιο, γιατί έξουν πως άπέλησε τόν 'Ανσέλμο ότι θά τόν σκοτώσει.

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

—...Λυτήθηκε πολύ, είπε ό "Αρχων τού Μυστηρίου, συμπληρώνοντας τή γυναίκα του, γιατί αυτό τό μικρό "γύρισμα" τού δοκιμαστικού, πού θά διασκεδάζε τόσο πολύ τή Λουκιανή, είχε άποφασιστή γιά τήν έπομένη τό πρωί, γιατί γιά τήν άλλη μέρα τό πρωί άκριβώς είχε κλείσει ραντεβού μέ τόν κ. Βουαντάρ, τό γνωστό κατασκευαστή ταχυδακτυλουργικών μηχανημάτων, γιά μερικές δοκιμές, σχετικές μέ τό προσεχές μεγάλο μου νούμερο «Η Σφίγγ». 'Η γυναίκα μου, καθώς ξέρετε, εινε βοηθός μου και πολύ λίγα από τά νούμερά μου μπορούν νά γίνουν χωρίς αυτή... 'Η παρουσία της λοιπόν ήταν άπολύτως απαραίτητη στις δοκιμές.

Ο "Αρχων τού Μυστηρίου στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα έξακολούθησε :

—Έξ άλλου, ή δοκιμές αυτές ήταν άδύνατον ν' άναβληθούν, γιατί τότε τά μηχανήματα δέν θά μπορούσαν νά μου παρασθθούν πρ ός της άναχωρήσεώς μου γιά τίς 'Ηνωμένες Πολιτείες. Γι' αυτό, όταν έμαθα πως ή γυναίκα μου είχε ραντεβού μέ τόν κ. 'Ανσέλμο, γιά τήν άλλη μέρα, της είπα νά πάη νά τόν είδοποιήση νά τό άναβάλουν. Γι' αυτό τόν έπισκέφθη και δεύτερη φορά έκείνο τό βράδυ...

Βρήκα τόν κ. 'Ανσέλμο έτοιμο νά θγί έξω, συνέχισε ή Λουκιανή. Φορούσε τά γάντια του και τό έπανωφόρι του. Μού φάνηκε μάλιστα πως δέν δυσανεστήθηκε γιά τή ματαίωσι τού ραντεβού, άπσυχολημένος καθώς ήταν μέ τίς προετοιμασίες της άναχωρήσεώς του.

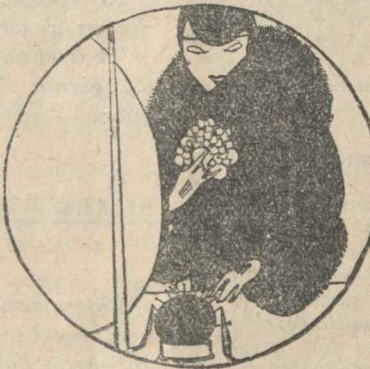
—Σ'ας άνακοινώσε τό λόγο, πού τόν άνάγκαζε νά φύγη τόσο έπειγόντως ; ρώτησε ό διαμερισμάτάρχης κ. 'Ινιέτ.

—'Οχι... Θυμάμαι μάλιστα ότι τόν ρώτησα, πού σκόπευε νά πάη. Μά εκείνος άπάντησε πολύ άόριστα στήν έρώτησή μου πού ώστόσο δέν ήταν καθόλου άδιάκριτη. 'Απάντησε μ' αυτές τίς λέξεις περίπου : «'Ω! φεύγω γιά πολύ μακριά...

'Η άναχώρησή μου από δω, άν και δέν την έπρόβλεπα καθόλου, εινε άπαραίτητη». Δέν έμεινα στο διαμέρισμά του ούτε τρία λεπτά... Δέν έκάθισα καν... Κατέβηκα μαζί μέ τόν κ. 'Ανσέλμο.

—Τί ώρα ήταν εκείνη τή στιγμή ;... Δέν θά μπορούσα νά σ'ας άπαντήσω άκριβώς... Μά, κατά προσέγγισιν, ένένα και τέταρτο μέ ένένα και είκοσι.

—'Η μεγάλη πόρτα κάτω ήταν κλειστή ; —'Οχι κύριε, ήταν άνοιχτή... Τό θυμάμαι πολύ καλά, γιατί πολλοί έννοικοι — καλλιτέχναι, μού φαίνεται — περνούσαν συγχρόνως μέ μ'ας άπ' αυτή... Συναντήσαμε τό σύζυγό μου και τό βοηθό του τόν 'Ιλαίρ στήν πλατεία τού "Αστρου... —...Ναί, συνέχισε ό "Αρχων τού Μυστηρίου, γύ-

ρίζα στα κιόσκια μαζί μέ τόν 'Ιλαίρ γιά νά πάρω μιά 'Εφημερίδα τού Χρηματιστηρίου, Κουθεντιάσαμε, όταν είδα τή γυναίκα μου μέ τόν 'Ανσέλμο, πού άνεβαίνει τή λεωφόρο Βαγκράμ κι' έτρεξα νά τούς προηπαντήσω... Προσκάλεσα τόν 'Ανσέλμο νά πάη μαζί μας ένα δρεκτικό... μά άρνήθηκε, λέγοντας πως είχε ένα έπειγόν ραντεβού.

—Δέν σ'ας είπα μέ ποιόν ; —'Οχι... 'Αποχαιρετιστήκαμε μόνο έγκάρδια κι' έφυγε... 'Η γυναίκα μου κι' εγώ γυρίσαμε τότε στο ξενοδοχείο μας.

—Τί ώρα ήταν ; —Δέκα παρά δύο λεπτά άκριβώς... Μήν εκπλήττεσθε, κύριε, πού μπορώ και σ'ας ύποδεικνύω τήν ώρα μέ τόση άκριβεία.

Σ'ας παρακαλώ, φωνάζετε νά μπουν μέσα δυό πρόσωπα, πού μ'ας συνώδευσαν ως εδώ κι' άπ' τά όποια τό ένα εινε ό γραμματέας τού ξενοδοχείου μας και τό άλλο ή καμαριέρα τού πατώματος μας.

ΙΙράγματι, μπήκαν τότε μέσα ένας κύριος μέ ρεντιγκότα και μία εύρωστη γυναίκα.

Ο κύριος δήλωσε πως άνομαζόταν Σανέλλι και πως είχε γεννηθή στή Βέρνη και είπε :

—Θυμώμαι πολύ καλά ότι την περασμένη Τρίτη έτοιμαζόμουν ν' άφήσω τήν ύπηρεσία μου κατά τίς δέκα, όπως πάντα. 'Ανησυχούσα λίγο, βλέποντας ότι δέν είχε φτάσει ακόμα ό αντικαταστάτης μου τής νυκτός, γιατί μερικοί φίλοι μου μέ περιέμεναν γιά νά περάσουμε τό βράδυ μαζί... Κτύπαζα λοιπόν μέ προσοχή όσους έμπαιναν στο ξενοδοχείο. 'Ο αντικαταστάτης έφτασε στις δέκα άκριβώς... Μά λίγο πρωτίτερα βεθαίνω πως είδα τόν κ. και τήν κ. Μουρρά νά μπαίνουν μέσα... 'Ο κ. Μουρρά μάλιστα κριότοσε σ'ά χέρια του μιά έφημερίδα... Τους καλησπέρια κι' αυτοί μου άνταπέδωσαν τό χαρετινό μου.

Κατόπιν προχώρησε ή καμαριέρα, γιά νά κάνει κι' αυτή τήν κατάθεσή της. 'Ωνομαζόταν Ρόζα Βάσερ και είχε γεννηθή στή Ζυρίχη.

Κατέθεσε ότι, όπως θυμότανε πολύ καλά, τήν περασμένη Τρίτη, στις δέκα και μισή, της είχαν χτυπήσει τό κουδούνι από τό δωμάτιο 17, τού κ. και της κ. Μουρρά. 'Ο κ. Μουρρά φορώντας τή πιτζάμα του και τίς παντοφλές του, της άνοίξε ό ίδιος και τήν παρακάλεσε νά περάση τό πρωί μερικές βελανίτσες σέ κάποιο ρούχο, πού είχε σκιστή. 'Η κ. Μουρρά, τήν ώρα εκείνη, ήταν πλανάσμενη και διάβαζε κάποιο βιβλίο.

—Καλά... Καλά... Εύχαριστώ, είπε ό διαμερισμάτάρχης. Μπορείτε ν' άποσυρθήτε...

Ο κ. 'Ινιέτ τά είχε χαμένα. Αυτές ή δυό μαρτυρίες έθαζαν άλωσδιόλου έξω από τήν ύπόθεσι τόν 'Αρχοντα τού Μυστηρίου και τή γυναίκα του. 'Ο φόνος είχε γίνει μεταξύ τών δέκα και τών έντεκα παρά είκοσι έντεκα. Λοιπόν, στις δέκα παρά λίγα λεπτά, ό "Αρχων τού Μυστηρίου κι' ή γυναίκα του ξαναγύριζαν στο ξενοδοχείο τους... και στις δέκα και μισή πάνω-κάτω, ό "Αρχων τού Μυστηρίου, φορώντας τήν πιτζάμα του, κουθεντιάζε μέ τή γυναίκα του. 'Η μισή αυτή ώρα δέν έφτανε στο θαυματοποιό νά φύγη από τό ξενοδοχείο του, νά πάη στή λεωφόρο Τέρν, νά σκοτώση τόν 'Ανσέλμο, νά περιβάλη τό έγκλημα μ' ένα άνεξιχνίαστο μυστήριο και κατόπιν νά γυρίση πάλι στο ξενοδοχείο και νά φορέση τήν πιτζάμα του και τίς παντοφλές του... Αυτό ήταν άπολύτως άδύνατον...

—Έτσι, αυτό τό έχνος έσθηνε... Καί όμως...

—Κυρία, είπε ό διαμερισμάτάρχης, πρίν πάτε στού 'Ανσέλμο τήν περασμένη Τρίτη, έπήγατε στήν Τράπεζά σας κι' άποσύρατε ένα χρηματικό ποσό άρκετά στρογγυλό, καθώς και τά κοσμήματά σας ;

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ή Λουκιανή.

—Ένας άνθρωπος της ύπηρεσίας τού 'Ανσέλμο — έξακολούθησε ό διαμερισμάτάρχης — κατέθετε ότι είδε στο διαμέρισμά του, έπάνω σ' ένα τραπέζι, ένα σωρό κοσμημάτων, καθώς και χαρτονομίσματα τών χιλίων φράγκων μέσα σ' ένα φακέλλο...

—Αυτό δέν έχει καμιά σχέση μέ μένα, άπάντησε ή Λουκιανή. Στο νέο μεγάλο νούμερο, γιά

τό όποιο σ'ας μίλησε πρ όλίγου ό σύζυγός μου, στή «Σφίγγα», δέν θά συνεργάζωμαι μαζί του από τά παρασκήνια, όπως Έκανα ως τώρα, μά θά παρουσιαστώ στή σκηνη, μ' ένα κοστό-μι ειδικό, πολύ πλούσιο και θά φορώ δλα μου τά κοσμήματα. Πήγα λοιπόν και π'ά πήρα από τήν Τράπεζα, γιά νά τά φορέσω στις πρόθεες και νά βεβαιωθώ έτσι ότι δέν θά μέ στενοχωρούν κι' ότι δέν θά γαντζώνουν σέ κανένα ταχυδακτυλουργικό σύνεργο. Συγχρόνως άπέσυρα από τόν τρέχοντα λογαριασμό μου μερικά χρήματα, γιά νά πηρώσω τίς καλοκαιρινές μου τουαλέτες. Έξ άλλου, πρίν πάω στού 'Ανσέλμο, κατέθεσα τά κοσμήματα και τά χρήματά μου στο ξενοδοχείο μέσα σέ μιά βαλίτσα μέ ειδική κλειδωνιά... 'Ιδού μάλιστα τά χρήματα.

Κι' έβαλε έπάνω στο τραπέζι δεκαεφτά χιλιάρια.

—Έπειδή δέ—συνέχισε ό "Αρχων τού Μυστηρίου—ό πρωινός τύπος μιλάει έν έκτάσει γιά τά κοσμήματα της «μυστηριάδους ξανθής κυρίας», είχαμε τήν έμπνευσι νά σ'ας φέρουμε και τά κοσμήματα της συζύγου μου... 'Ιδού τ'α!...

Κι' ό "Αρχων τού Μυστηρίου έθγαλε από τήν τσέπη τού έπανωφοριού του ένα δερμάτινο σακκό και τόν άδειασε έπάνω στο τραπέζι : 'Ηταν γεμάτος από περιδέρατα, βραχιόλια, κτλ.

Ο κ. 'Ινιέτ χτύπησε τό κουδούνι κι' ένας κλητήρας παρουσιάστηκε.

—Φέρτε τό Νταρμπουάν, είπε. 'Ο Νταρμπουάν πού περιέμενε πρ μιάς ώρας στόν αντίθάλαμο, μπήκε μέσα.

—Γνωρίζεις τήν κυρία ; τόν ρώτησε ό διαμερισμάτάρχης.

—Μάλιστα, κύριε... Εινε ή κυρία πού ήρθε στού δυστυχισμένου κ. 'Ανσέλμο τήν περασμένη Τρίτη, τή μέρα πού...

—Πόση ώρα έμεινα στο διαμέρισμά του ;

—'Ω! πολύ λίγο... 'Εφευγα, νά κάνω ένα θέλημα, όταν ή κυρία ήρθε... 'Όταν ξαναγύρισα στις όχτώ και δέκα, ή κυρία είχε φύγει κιόλας...

—Υπήρχε ένας σωρός από κοσμήματα έπάνω στο τραπέζι τού 'Ανσέλμο... Τά είδες ;... Μήπως ήταν αυτά εδώ ;...

Και ό κ. 'Ινιέτ έδειξε στόν Νταρμπουάν τό λαμπρό σωρό τών κοσμημάτων, πού ήταν μπροστά του.

Ο Νταρμπουάν πλησίασε κι' έσκυψε. Έμεινε μερικές στιγμές άκίνητος, μέ τά μάτια καρφωμένα στα κοσμήματα. Έπειτα είπε :

—Κύριε διαμερισμάτάρχα, νομίζω ότι ποτέ άλλοτε δέν είδα τά κοσμήματα, πού μου δείχνετε τώρα.

—Πού βασίζεις τήν έντύπωσί σου αυτή ;...

—'Ανάμεσα σ'ά άλλα κοσμήματα, πού είδα στού 'Ανσέλμο, ήταν λιγώτερα μαργαριτάρια και περισσότερα διαμάντια... Αυτά, πού μου δείχνετε τώρα, μοιάζουν μέ οικογενειακά κοσμήματα, ένδ τά άλλα φανόντουσαν πως προερχόντουσαν κατ' ευθείαν από τά κοσμηματοπωλεία της ρύ ντε λά Παί. Δέν εινε τού ίδιου είδους.

—Μπορείς ν' άποσυρθής, Νταρμπουάν.

—Όταν ό Νταρμπουάν βγήκε έξω, ό κ. 'Ινιέτ ρώτησε :

—Και τώρα, κυρία, άγνωρίζετε αυτό τό δαχτυλίδι, αυτό τό μπρασελέ κι' αυτό τό κολλιέ ;

Και της έδειξε τά κοσμήματα πού είχαν βρεθί στο διαμέρισμα τού Κάρλιο.

Η Λουκιανή άπάντησε άμέσως :

—Καθόλου... Δέν ήταν ποτέ δικά μου... Εινε ή πρώτη φορά πού τά βλέπω...

Ο κ. 'Ινιέτ μέ δυσκολία συγκρατούσε τήν όργη του. Βρισκόταν πάντοτε μέσα σ'ά ίδια σκευαδία. Αυτή ή άνάκρισις δέν είχε φέρει κανένα άποτέλεσμα.

—Μπορούμε, κύριε, νά σ'ας δώσουμε καμιά άλλη πληροφορία ; ρώτησε ό "Αρχων τού Μυστηρίου.

Ο διαμερισμάτάρχης θά ήθελε ν' άπαντήσει στο θαυματοποιό μέ τόν άπότομο τόνο, πού έπαιρνε συνήθως, όταν οι έξεταζόμενοι δέν τού ήσαν χρήσιμοι σέ τίποτε. Μά συγκρατήθηκε, λόγω της παρουσίας της Λουκιανής.

—'Οχι, κύριε... Τελειώσαμε... Έκτός άν μέ τή μαγική σας

τέχνη θά μπορούσατε νά μ'ας φωτίσετε πως μπορεί νά διπλοκλειδωθή και νά διπλοσυρτωθή μιά πόρτα άπ' έξω, στή στιγμή πού δλα τά κλειδιά της βρίσκονται μέσα...

Ο "Αρχων τού Μυστηρίου άπάντησε σοβαρά :

—Κύριε διαμερισμάτάρχα, ή έπαγγελματική μου πείρα εινε στή διάθεσί σας. 'Αν έπισκεφθώ τό διαμέρισμα τού δυστυχισμένου αυτού 'Ανσέλμο και άν μού δείξετε τό περίφημο κουτί, μέσα στο όποιο βρέθηκαν τά κλειδιά, δέν θά μού εινε ίσως άδύνατο νά σ'ας έξηγήσω πως ένήργησε ό δολοφόνος...

Τό πρόσωπο τού κ. 'Ινιέτ φωτίστηκε...

—Μά, μέ μεγάλη μου ευχαρίστησι! φώναξε. 'Αν πετύχετε, σ'ας βεβαιώνω πως ή ευγνωμοσύνη μας...

—'Ας μη μιλάμε γι' αυτό! τόν διέκοψε ό "Αρχων τού Μυστηρίου. Σ'ας παρακαλώ μόνο νά μην άναμίζετε όνομα της γυναίκας μου και τό δικό μου σ' αυτή τήν ύπόθεσι... 'Επίσης επιθυμώ νά μην άναφερθούν καθόλου και άν ακόμα κατορθώσω νά διαφωτίσω τά μυστήρια... Θά ήταν μιά πολύ άσχημη ρεκλάμα...

—Είμαστε έντελώς σύμφωνοι...

—Έξ άλλου, έξακολούθησε ό "Αρχων τού Μυστηρίου, δέν σ'ας έγλυφώμαι γιά τήν έπιτυχία μου... Τό πρόβλημα μού φαίνεται πολύ δύσκολο... Σ'ας λέω μόνο πως θά κάνω ό,τι μπορώ...

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η θεατική θενέττα Μαντελέν Καρόλ, ή οποία έβριόμεινε στο φιλμ «'Όταν ήμουν κατάσκοπος».

πεία, παρά μόνο τόν κ. 'Ινιέτ.

—Συγχωρήστε με, κύριε... είπε. 'Υποφέρω από τήν καρδιά μου... Αυτό μού συμβαίνει συχνά... Γελιοποιήθηκα...

Μιλούσε τώρα μέ γλυκύτητα.

Ο κ. 'Ινιέτ της είπε, δείχνοντάς της τόν "Αρχοντα τού Μυστηρίου :

—Ο κύριος, πού εινε ό μεγάλος μας θαυματοποιός, ό "Αρχων τού Μυστηρίου, φαίνεται πως σ'ας τρώαζε λίγο...

—'Ω, Καθόλου!... Ο κύριος δέν έχει καμιά σχέση μέ τήν άνόνη λιποθυμία μου... Δέν γνωρίζω τόν κύριο. Δέν τόν είδα ποτέ άλλοτε... 'Α! Εινε ό κύριος... 'Ο περίφημος "Αρχων τού Μυστηρίου... Χαίρω πολύ... Θάρθω νά σ'ας χειροκροτήσω κανένα βράδυ... Τώρα, κύριε άστυνόμε, είμαι στή διάθεσί σας...

Ο κ. και ή κ. Μουρρά βγήκαν έξω, ό πρώτος μέ ύφας άδιάφορα, ή δεύτερη συγκινημένη.

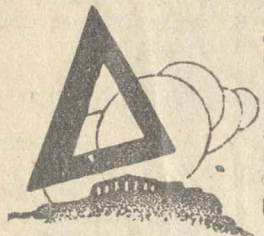
Όταν ή πόρτα ξανακλείσε πίσω τους, ό κ. 'Ινιέτ έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα είπε :

—Κυρία, άν σ'ας παρακάλεσα νάρθώ νά μιλήσετε μαζί μου, τό έκανα αυτό γιά νά σ'ας απαλλάξω από έννοχήσεις πού μπορεί νά εινε πολύ σοβαρές.

('Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

ΙΣΤΑΣΑ πολλές φορές πριν γράψω αυτή την εκπληκτική ιστορία. Μά δσο κι' αν φαίνεται περιεργή, σ'ας όρκίζομαι ότι είναι αληθινή, γιατί απλούστατα είναι μία μοιραία περιπέτεια του φίλου Ντυβάλ, του Αχιλλέα Ντυβάλ, που ήταν λογιστής στην εταιρεία «Αρκτίκ». Διαβάστε την λοιπόν με προσοχή γιατί, ποιος ξέρει, άνθρωποι είμαστε, μπορεί να τύχει και σ' εσάς καμιά τέτοια διαβολική σύμπτωσης.

Ο φίλος μου Ντυβάλ ήταν ο πιο καλός, ο πιο ακριβής κι' ο πιο εύσυνος δέσποτης άνθρωπος του κόσμου. Δούλευε είκοσι δώδεκα χρόνια σ' εκείνη την εταιρεία και φυσικά ήταν ο καλύτερος υπάλληλος. Μονάχα, νά! Θά σ'ας το πω έμπιστευτικά: μία φορά το μήνα ο φίλος μου Ντυβάλ άπατούσε τη γυναίκα του.

Ναι, κι' αυτό ακόμη το είχε κανονίσει με μία λεπτόλογο ακρίβεια, όπως κι' δλόκληρη την άλλη ζωή του: την πρώτη Δευτέρα κάθε μηνός, ο υποδειγματικός υπάλληλος, ο φρόνιμος και λογικός σύζυγος κυλιόταν στη διαφθορά.

Γύριζε θιαστικά στο σπίτι του κι' αδιάφορα, δίχως τάχα να δίνει καμιά σημασία, έλεγε της γυναίκας του:

—Ξέρεις, Όρτάνς! Έλαβα ένα γράμμα από τον φίλο μου, τον Ντυμπούα. Μου έδωσε ραντεβού σ' ένα καφεείο, στην πλατεία της Δημοκρατίας. Καταλαβαίνεις λοιπόν! Πρέπει να πάω στην ώρα μου!

Κι' έπειτα, άλλαζε γρήγορα, γινόταν ώμορφος, παρφουμαριζόταν κι' έτοιμος, εύθυμος, μ' ανάλαφρη καρδιά πήγαινε να βρής τη φιλενάδα του, την ξανθεία Λουλού. Έτρωγαν μαζί σ' ένα απόμερο, μα καθώς πρέπει έστιατόριο, άδειάζαν μία μπουτίλλια σαμπάνια, περνούσαν το θρόνυ μαζί και τ'α μεσάνυχτα ακριβώς, με την ικανοποίησή του «διαπραχθέντος εγκλήματος», ο άπιστος ξαναγύριζε στο σπίτι του.

Αυτή η ιστορία είχε αρχίσει από τη μέρα που ο φίλος μου Ντυβάλ έκανε την άνοησία να πάει σ' ένα γιατρό, για την καρδιά του.

—Γιατρέ, του έλεγε, δεν ξέρω τί έχω... Η καρδιά μου είναι βαρειά...

Εκείνος τον ακρόαση, τον χτύπησε από δω, τον χτύπησε από κει, πήρε το σφυγμό του κι' ύστερα του έλεγε αυστηρά:

—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τ'α λεφτά τους στους γιατρούς!... Δεν έχετε τίποτα, φίλε μου... Διασκεδάστε λιγάκι... Διασκεδάστε...

Νά διασκεδάση! Άλλο που δεν ήθελε ο Αχιλλέας Ντυβάλ. Κι' από τότε, πέντε δλόκληρα χρόνια, διασκεδάζε κάθε Τετάρτη Δευτέρα με την ξανθεία κι' όρεκτική Λουλού.

Η γυναίκα του, η αγαθή Όρτάνς, πίστευε σ' αυτά τ'α «σθώα» ραντεβού του. Πώς μπορούσε άλλωστε να αμφιβάλλει; Μήπως ο

άνδρας της δεν της είχε εξηγήσει ότι ο φίλος του ο Ντυμπούα ήταν ένας συμπολεμιστής του στο μέτωπο, ότι καθόταν στην Όρλεάνη, ότι έρχόταν κάθε μήνα στο Παρίσι για τις δουλειές του, ότι ήταν κι' αυτός, πάνω από τ'α σαράντα, ότι είχε ένα μαύρο γενάκι, ότι ήταν λιγάκι κοίλαρας, ότι ήταν χήρος, ότι τρελαινόταν για το ψάρι μαγιονέζα κι' ότι υπέφερε κάποτε-κάποτε από τον ρευματισμό που είχε στο δεξί του πόδι; Έπειτα δεν λογαριάζει κανείς κι' ένα σωρό άλλες μικρολεπτομέρειες που της είχε αποκαλύψει ο Ντυβάλ.

Μιά μέρα ωστόσο η Όρτάνς ρώτησε τον άνδρα της:

—Μά δεν μου λές, Αχιλλέα, γιατί δεν τόν φέρνεις καμμία μέρα στο σπίτι μας;...

—Α! Όχι! της απάντησε λιγάκι ταραγμένος ο Ντυβάλ. Δεν τόν ξέρεις έσύ τον Ντυμπούα! Σου είναι μιά αλεπού! Κάνει κόρτε σ' όλες τις γυναίκες και δεν θά δίσταζε να κάνει και σ' εμένα! Είναι αδιόρθωτος! Ξέρεις τώρα πόσο είμαι ζηλιάρης, εγώ! Μη θύλης λοιπόν να μαλώσω με τον φίλο μου...

Η Όρτάνς, που είχε κολακευθεί από τ'α λόγια του άνδράς της, δεν επέμεινε. Κι' άφηνε τον Ντυβάλ να τ'α σκάει κάθε μήνα μιά—Μόνον άνθρωποι τρελλοί, σάν κι' εσάς, χάνουν τ'α λεφτά τους στους γιατρούς!

φορά από το σπίτι.

Όσο τώρα για τόν κ. Ντυμπούα, θά μαντέψατε θέβαινα ότι ήταν ένα ανύπαρκτο πρόσωπο! Ήταν ένα πλάσμα της θερμής φαντασίας του Ντυβάλ. Σίγα-σίγα λοιπόν, με καινούργιες και τόσο λειπομερείες, ο Ντυμπούα ήταν μία πραγματικότητα για την αγαθή Όρτάνς, ένας καλός φίλος του άνδρα της. Κι' έτσι χαρίς σ' αυτό το φανταστικό πρόσωπο, οι Ντυβάλ ζούσαν αγαπημένα.

Μα να πού ήρθε μία μέρα το μοιραίο: ήταν το θρόνυ που ο μουρντάρης Ντυβάλ θά πήγαινε να διασκεδάση με τη φιλενάδα του. Α! Πόσο άτελειωτες τού φαίνονταν οι ώρες στο γραφείο. Στις 5 παρά 5 τέλος τώσκασε από το γραφείο και γύρισε στο σπίτι του. Μόλις όμως ξεκλείδωσε την πόρτα, θρέθηκε μπροστά στην Όρτάνς, που φαίνεται πως περ μένε στο χάλ το γυρισμό του.

—Ξέρεις! άρχισε λαχανιασμένος ο Ντυβάλ. Έλαβα ένα γράμμα...

Μά δεν μπόρεσε να συνεχίση γιατί η Όρτάνς έφερε το δάχτυλο στο στόμα της.

—Σού! ψιθύρισε.

—Τι τρέχει; έκανε ανήσυχος ο Ντυβάλ.

—Σου ετοιμάζω μία δλόκληρη ώρα στο σαλόνι, του άπάντησε χαμογελώντας η γυναίκα του.

Και τού ψιθύρισε σ' αυτή:

—Τόν ξέρω τώρα τον φίλο σου τον Ντυμπούα... Τόν είδα!... Είναι δώ! Σ'ε περιμένει μία δλόκληρη ώρα στο σαλόνι.

—Ο φίλος μου ο Ντυμπούα με περιμένει... στο σαλόνι; Έκανε αστασιμένος ο Ντυβάλ, πούχε σπάσει η χολή του.

—Μά ναι, ναι! Φαντάσου! Ο Ντυμπούα, ο καλός μας Ντυμπούα!... Και ξέρεις; Τόν γνώρισα άμέσως! Δεν μου έλεγε μόνον, καθώς έμε, ότι είχε και το παρόσημο της Λεγεώνας.

—Το παρόσημο της Λεγεώνας;... Έκανε σάν χαμένος ο Ντυβάλ.

—Έλα, έλα τώρα και μην κάνης πώς δεν ξέρεις! τού ψιθύρισε πάλι η Όρτάνς. Έμπρός, έμπα στο σαλόνι, γιατί σ'ε περιμένει τόσην ώρα ο άνθρωπος!...

Και τόν έστρωξε μέσα στο σαλόνι. Ο Ντυβάλ τότε είδε μπροστά του έναν άγνωστο με μαύρο γενάκι, λιγάκι κοίλαρα, πάνω από τ'α σαράντα, με το παρόσημο της Λεγεώνας στη μπουτονιέρα του να τού άνοιξη την αγκαλιά του.

—Α! Ντυβάλ! Παλιέ μου φίλε μου! φώναξε ο άγνωστος και τόν έφίξε πάνω στο στήθος του.

—Α! Ντυμπούα! Καλέ μου Ντυμπούα! τού άπάντησε μηχανικά ο δούτος Ντυβάλ, έτοιμος να λιποθυμήσει.

—Πόσο είμαι εύτυχης που σ'ε ξαναβλέπω! Έκανε ο πρώτος.

—Αμ' εγώ; Αμ' εγώ; ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή ο άνδρας της Όρτάνς.

Εκείνη τότε που τούς κάμωνε από το κατώφλι, τούς έπιασε κρύωντας από τ'η συγκίνηση.

—Καλή διασκεδάση, κύριοι Κι' έσύ, Αχιλλέα, πρόσεξε: να μη γυρίσης άργά, γιατί έχεις το πρωί γραφείο...

Κι' οι δύο τους λοιπόν πέρασαν σάν λωποδύτες απ' το χάλ και θύηκαν γρήγορα στο δρόμο. Έκει τότε ο κ. Ντυμπούα έριξε δεξιά κι' αριστερά μερικές φοβισμένες ματιές, σάν να τόν παρακολουθούσε κανείς και πέρασε το χέρι του στο μπράτσο του Ντυβάλ.

—Σ'ας ζητώ συγγνώμη που σ'ας κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει να έχουμε ύφος παληών φίλων...

Έκαναν μερικά βήματα κι' ύστερα ο Ντυβάλ ξέσπασε ακρατήτος:

—Επιτέλους, κύριε! τού φώναξε. Ποιός είσαστε; Τί θέλετε από μένα; Έξηγηστε μου!...

—Ω, είναι τόσο απλό! τού άπάντησε ο άγνωστος. Θά καταλάβατε αμέσως: Μ'ε λένε Ντυμπούα. Είμαι παντρεμένος, κόθηναι στην έπαργία κι' έχω μια καλή υγεία σ'α λινάκι. Μά νά να μην υπομίσσεται τίποτα η γυναίκα μου, της λέω πως πνιγμένο να δ'ε να πνιχθώ φίλο μου, τόν Ντυβάλ.

—Σ'ας ζητώ συγγνώμη που σ'ας κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει να έχουμε ύφος παληών φίλων...

Έκαναν μερικά βήματα κι' ύστερα ο Ντυβάλ ξέσπασε ακρατήτος:

—Επιτέλους, κύριε! τού φώναξε. Ποιός είσαστε; Τί θέλετε από μένα; Έξηγηστε μου!...

—Ω, είναι τόσο απλό! τού άπάντησε ο άγνωστος. Θά καταλάβατε αμέσως: Μ'ε λένε Ντυμπούα. Είμαι παντρεμένος, κόθηναι στην έπαργία κι' έχω μια καλή υγεία σ'α λινάκι. Μά νά να μην υπομίσσεται τίποτα η γυναίκα μου, της λέω πως πνιγμένο να δ'ε να πνιχθώ φίλο μου, τόν Ντυβάλ.

—Σ'ας ζητώ συγγνώμη που σ'ας κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει να έχουμε ύφος παληών φίλων...

Έκαναν μερικά βήματα κι' ύστερα ο Ντυβάλ ξέσπασε ακρατήτος:

—Επιτέλους, κύριε! τού φώναξε. Ποιός είσαστε; Τί θέλετε από μένα; Έξηγηστε μου!...

—Ω, είναι τόσο απλό! τού άπάντησε ο άγνωστος. Θά καταλάβατε αμέσως: Μ'ε λένε Ντυμπούα. Είμαι παντρεμένος, κόθηναι στην έπαργία κι' έχω μια καλή υγεία σ'α λινάκι. Μά νά να μην υπομίσσεται τίποτα η γυναίκα μου, της λέω πως πνιγμένο να δ'ε να πνιχθώ φίλο μου, τόν Ντυβάλ.

—Σ'ας ζητώ συγγνώμη που σ'ας κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει να έχουμε ύφος παληών φίλων...

Έκαναν μερικά βήματα κι' ύστερα ο Ντυβάλ ξέσπασε ακρατήτος:

—Επιτέλους, κύριε! τού φώναξε. Ποιός είσαστε; Τί θέλετε από μένα; Έξηγηστε μου!...

—Ω, είναι τόσο απλό! τού άπάντησε ο άγνωστος. Θά καταλάβατε αμέσως: Μ'ε λένε Ντυμπούα. Είμαι παντρεμένος, κόθηναι στην έπαργία κι' έχω μια καλή υγεία σ'α λινάκι. Μά νά να μην υπομίσσεται τίποτα η γυναίκα μου, της λέω πως πνιγμένο να δ'ε να πνιχθώ φίλο μου, τόν Ντυβάλ.

—Σ'ας ζητώ συγγνώμη που σ'ας κρατώ έτσι... ψιθύρισε. Πρέπει να έχουμε ύφος παληών φίλων...

Έκαναν μερικά βήματα κι' ύστερα ο Ντυβάλ ξέσπασε ακρατήτος:

—Επιτέλους, κύριε! τού φώναξε. Ποιός είσαστε; Τί θέλετε από μένα; Έξηγηστε μου!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Το κίνημα που δεν έγινε. Περί τίνος ακριβώς επρόκειτο. Οι δυσχεστερημένοι άνώτεροι άξιωματικοί και υπάξιωματικοί. Πώς άνεμίζη το ένοχη τού κ. Λαπαθιώτη. Σκόπη και μυστήρια. Το μοίρασμα τών Υπουργείων. Με τ'ο έπλε στην αγκαλιά!... Τί συνέβη άνημερα τού κινήματος... που δεν ξεφεραχ. Στη φυλακή, κτλ. κτλ.

Ο Δεκέμβριος του 1911, όλη η Έλλάς συνεταράχθη ένα πρωί από τήν είδηση, ότι άνεκαλύφθη κίνημα στρατιωτικό, τού όποιου σκοπός ήταν η σφαγή τών τότε Κυβερνητών και όλων τών πολιτικών άνδρων της χώρας, κατά τή νύκτα, προς τ'α έξημερώματα τού Αγίου Νικολάου, στις 6 Δεκεμβρίου δηλαδή, και η άνάληψης της άρχης ά τ'ο τούς συναρπάξ, ό όποιοι με δρακόντεια μέτρα, θά έσωζαν τόν τόπο.

Όνόματα άρχηγών τού κινήματος αύτου, έφεροντο πολλά, μεταξύ όμων όλων έπέπλεε: τ'ο όνομα τού συνταγματάρχου, τότε, τού Πρεβολικού κ. Λαπαθιώτη, στρατηγού σήμερα έν άποστρατία, και πατρός τού συνεργάτου μας ποητού κ. Νικολ. Λαπαθιώτη.

Ο κ. Λαπαθιώτης ήταν ένας από τούς πιο μορφωμένους άξιωματικούς που είχαν η Έλλάς, κατά τή εποχή εκείνη, τούς πλέον άξιους, και τούς πλέον σοβαρούς. Για τ'ο λόγο αύτό, η άνάμειξ τού όνοματός του στο κίνημα, άναστάσους τόν Έλληνικό λαό, γιατί τ'ο έθεώρησε ως κίνημα πράγματι πολύ σοβαρό.

Της διαδόσεως επηκολούθησαν, η μάλλον προηγήθηκαν, μερικές συλήψεις άξιωματικών και υπάξιωματικών και η άπομάκρυνσις τού κ. Λαπαθιώτη από τ'ο στρατό.

Ο τύπος κατόπιν, και ίδιος ο κυβερνητικός, προσπάθησε να δώσει καμιά χροιά στην υπόθεσι αύτή, και τέλος, θαδών μυστήριο και σιωπή έκάλυπταν τ'ο ζήτημα. Κανείς λόγος δεν έγινε πλέον περί αύτου, αλλά και ούτε έπετρατή πειά καμμία έπ' αύτου συζητήσε.

Τ'ο μυστήριο τού μεγάλωνε και η στενή φίλια, η όποια ύπήρχε μεταξύ τού κ. Λαπαθιώτη και τού κ. Βενιζέλου, κυβερνήτου τότε της Έλλάδος, διακοφύσα, άάμην, μέχρι σήμερα.

Άλλά δεν πρόφτασαν ο κόσμος να συζητήσει και τ'ο φαινόμενο αύτό, γιατί έπληθαν, στο μεταξύ, οι Βαλκανικοί πόλεμοι, και τ'ο κίνημα, πού τών μεγάλων έθνικών γεγονότων, έληρωμήθηκε παντελώς... και τ'ο μυστήριο έμεινε μυστήριο!...

Κι' όμως κάτι είχε συμβή. Ύπήρχε τότε μία διασκέδαση μεταξύ τών υπάξιωματικών τού στρατού, όλοι τών όποιων σήμερα είναι αντίσυνταγματάρχες. Όλοι αύτοι ήταν δυσχεστερημένοι, γιατί έβλεπαν, ί τ'ο νέο όργανισμό τού στρατού, ό όποιος τού έβλεπε τή σχολή τών υπάξιωματικών και έμπούετο η προαγωγή των εις άξιωματικούς, και κανένας μάλλον δεν διανοιγόταν πειά μπροστά τους.

Τη δυσχεστεια αύτή άντελήφθηκαν και μερικοί άνώτεροι άξιωματικοί, έδυσχεστειμένοι, γιατί έβλεπαν, ί τ'ο διαφύκει λόγους, ό όποιοι σκέφθηκαν να τήν διατελλενθού.

Κατέβηκαν, λοιπόν, στους στρατώνες, έσφιγγαν τ'α χέρια τών υπάξιωματικών και τούς υποσχότανταν γαλήνια και τιμές:

—Όταν αλλάξουν τ'α πράγματα κι' έρθουν έμεις! τούς έλεγαν. Έτσι φανταστήσαν οι πεισισσότεροι υπάξιωματικοί.

Κι' άφού οι έδυσχεστερημένοι έξασφάλισαν τούς υπάξιωματικούς, ήσαν να δρούν και μερικούς πολιτικούς, ό όποιοι να γίνουν εήγητες τού κινήματος.

Και θρέθηκαν και οι εήγητές.

Πριν έκραγή τ'ο κίνημα, έτέθησαν όλες η βάσεις της μελλούσης έργασιας.

Πρώτα έπρεπε να είναι έτοιμο τ'ο Υπουργικό Συμβούλιό, όπως, έως ως καταληφθού τ'ο ύπουργεία, κάθε ύπουργός ευρεθή στο ύ

βάλ. Αυτή τη φορά όμως η γυναίκα μου ήρθε μαζί μου στο Παρίσι κι' όταν της είπα ότι πάω να βρω τόν φίλο μου Ντυβάλ, θέλησε να με συνοδέη ως την πόρτα τού σπιτιού του. Πήρα λοιπόν στην τύχη τόν πρώτο δρόμο που θρέθηκε μπροστά μου και μπήκα στην τύχη πάλι σ' ένα σπίτι. Κάποιος άγιος με δούθησε! Ήταν τ'ο σπίτι σας!

—Α! Για φαντάσου σύμπτωσης! Έκανε κατάπληκτος ο Ντυβάλ. Μά για σταθήτε... Μήπως λένε Λουλού τ'η φιλενάδα σας;

—Όχι, τ'η λένε Φλόρα! Είναι μία μελαχρονούλα. Όλο τσαχινιά! Με συγχαίρετε όμως, γιατί θιάζομαι. Η καδύμενη, με περιμένει τόσην ώρα! Λοιπόν γαίρετε κι' εύχασιστώ πολύ!...

Κι' ο Ντυμπούα—ο άληθινός Ντυμπούα!—χάθηκε γρήγορα στο βάθος τού δρόμου.

Ο Ντυβάλ έκανε μία βόλτα στις δυνες τού Σηκουάνα και γύρισε άκεσος στο σπίτι του. Από τη μέρα εκείνη δεν τόλμισε πειά ν' άπατήση άλλη φορά τ'η γυναίκα του.

POZE PEZI

πουργείο του και άρχισή την έργασία του που θά έσωζε τήν Έλλάδα. Γιατί σύνθημα τών συνωμοτών ήταν:

«ΕΛΛΑΣ» — «ΣΩΤΗΡΙΑ»

Έτσι λοιπόν σχηματίστηκε και τ'ο Υπουργικό Συμβούλιό, τ'ο όποιον έλχε άποτελεσθή από τούς έξης:

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ύπουργός της Έθνικής Οικονομίας.

ΓΡΗΓ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, Ύπουργός τών Οικονομικών.

ΜΑΤΕΣΙΣ, της Δικαιοσύνης.

ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ (τέως Νομάρχης Καλαμών), Ύπουργός της Παιδείας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, τών Έσωτερικών.

ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, τών Έξωτερικών.

ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ, τών Ναυτικών.

Και άφ'ηγτο να ύπονοιθι, ότι ο κ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ, θά ήταν Ύπουργός τών Στρατιωτικών.

Κατά τ'η συγκρότησι τού Ύπουργικού Συμβουλίου, η αλήθεια είναι, ότι έπεκράτησε μεγάλη αυταπάτησις και πατριωτισμός.

Ο κ. Εύστορατιάδης, π. χ., με μεγάλα βάσανα, έδέχθη τ'ο ύπουργείο τών Οικονομικών.

—Όχι... Όχι! διαμαρτύρετο. Έγώ δεν θέλω ύπουργείο... δτι κάνο, τ'ο κάνο για τ'ην πατρίδα.

—Μά, κύριε Εύστορατιάδη, έν όνόματι της πατρίδος, σ'ε παρακαλούμε να δεχθής!...

—Αδύνατον, θά παρεξηγηθώ!... Προτιμώ να μείνω ένας άπλως άγωνιστής της πατριωτικής ιδέας!

Στ'ο τέλος κατεπείσθη να αναλάβη τ'ο ύπουργικό χαρτοφυλάκιο.

Άλλά ως να κατεπείσθη ο κ. Εύστορατιάδης, και άλλο έμπόδιο παρουσιάστηκε. Τώρα, με τ'ην άράδα του, ο κ. Σπηλιωτόπουλος, δεν έδέχετο, κατ' ούδένα λόγο, ύπουργείο.

—Αμά, κ. Σπηλιωτόπουλε!

—Όχι.

—Είνε άναγκαία η παρουσία σας, στο Ύπουργικό Συμβούλιό...

—Τίποτε!

Άλλά, στο τέλος, κατεπείσθη και ο κ. Σπηλιωτόπουλος. Μά ξαφνικά κι' άλλο ζήτημα παρουσιάστηκε.

Ο Μητσόπουλος είχε τ'ην ιδέα, ότι τ'ο κίνημα θά έπρεπε να διευθύνεται, φανερά, από έναν άρχηγό και έπρότεινε τόν... έαυτό του.

—Ακούστηκε ποτέ να γίνη κίνημα, χωρίς να έχη άρχηγό;! ρώτησε.

—Πού να τόν βρούμε τώρα! Η περιστάσις και η έξελξις θά αναδείξουν έναν άρχηγό.

—Βρε άδελφε, τί θά θέλετε αύτά!... Έγώ είμαι ο κενόδειγμενος.

Η πρότασις όμως αύτή τού Μητσόπουλου, άπεκρούσθη υπό τών λοιπών και τ'ο κίνημα άπεφασίσθη να γίνη... δόγμαρχικόν. Χωρίς κενόδεγμενόν!

Αφού καθιερώσθη τ'ο... Ύπουργικό Συμβούλιό, οι ύπουργοί άπεφασίσθη να πάνε στα σπίτια τους και εκεί να περιμένουν τ'ο σύνθημα.

Στις 3 τ'ο πρωί, δηλαδή έξημερώνας τού Αγίου Νικολάου, και δταν καθιστόταν η Αθήνα, από τ'α έκτελεστικά όργανα της έπαναστάσεως, θά πέφταν δυο κανόνες από τ'ο Λακαθιώτη. Άμέσως με τούς κανονιοβολισμούς, οι κ. κ. ύπουργοί, έπρεπε, χωρίς να χάσουν στιγμή, να κατευθυνθού σ'α ύπουργεία τους, και ν' άρχίσουν τ'ην έργασία.

Μέτρον, όμως, προηέσας, υπηγόρευσε, όπως οι κ. κ. ύπουργοί, τ'η δρομιά εκείνη, μη κοιμηθού, για κάθε ένδοχόμενο, στα σπίτια τους, αλλά, χωρίς κανείς να τούς άντιληφθή, σ'ε ξένα σπίτια, μιά άσφαλεια.

Ο Αττανόπουλος, μάλστα, τών Έσωτερικών, για πού πολύ άσφαλεια, πήγε και κοιμήθηκε στο σπίτι μιάς έγγαμού θυγατρός του, τ'αυήν εκεί κοντά, σ'αυήν Στράση τ'ο νταμάρι!...

Εκεί μάλιστα συνέβησαν και άρκετά περίεργα γεγονότα, τ'α όποια θά διηγηθούμε άλλοτε.

Επίσης, πολλοί υπάξιωματικοί, έσαν τ'η δρομιά αύτή και κοιμήθηκαν ντυμένοι, έχοντας τ'α όπλα... στην αγκαλιά τους!...

Μά τ'ο πράγμα μαθεύτηκε. Και τ'ην άλλη μέρα έγιναν μερικές συλήψεις άξιωματικών και υπάξιωματικών.

Οι συλήψεις έγέναν, τ'η συνοδεία ενός ύπομοιράρχου, ενός έννομιόδοχου και τριών χοροφυλάκων, μεταφέρθηκαν, δια τού... τ'αυή, στις φυλακές Συγγρού.

Έσβησαν κατόπιν οι Βαλκανικοί πόλεμοι, και όλο, επαναστάτες και μη επαναστάτες, έπήγαν σ'η φυλακή κι' έσβησαν τ'ο καβήκον τους, σάν Έλληνες σωστοί...

Κι' ούτε λόγος πειά έγινε, για τ'ο κίνημα αύτό και τ'ο μυστήριο έξακολουθεί, ως σήμερα, να μείν μυστήριο για τόν πολύ κόσμο!...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΗΜΙΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΝΓΚΤΟΝ

Η παράδοση ιστορία του «βασιλέως των μεταφορών». Η έγκληματικές ιδιοτροπίες του Μίκαελ Κάλλας. Τα μαρτύρια της άτυχης αδελφής του. Το σατανικό σχέδιο της άμορφης Βιρτζίνιας. Πώς πέθανε ο μικρός έγκληματίας της Βάσινγκτον. Η συνταρακτική δίχη της οικογενείας του Τζώρτζ Κάλλας.

Οι Αμερικανοί άρχισαν ν' άπασχολούν σοβαρά τους ψυχιάτρους. Πρό- τη φορά στην παγκό- σμιο ιστορία παρουσι-άζεται το φαινόμενο ενός λαού, που, ενώ σημειώνει καταπληκτι- κές προόδους στις τέ- χνες και στις έπιστι-μες, εξακολουθεί όσ- τόσο νά κάνει τους πιο άπληθους έξωφρενι- σμούς και νά κινη- τώ ένδιαφέρον όλου του κόσμου με τις άφάντα-στες ιστορίες του. Μιά άπ' αυτές λοιπόν είνε κι' η υπόθεση, την οποία θά σάς διηγηθούμε πιο κάτω. Συνέ- στη Βάσινγκτον, άλλ' άναστάωσε τους έπιστήμονας όλόκληρης της Αμερικής. Έφτασε γά- λιστα μέχρι του σημείου νά γίνη το θέμα μιάς δια- λέξεως του καθηγητού Σόρν Μπάλινγ, ό οποίος κατεφέρθη σιγήνρά έναντίον μερικών φιλόδογων γονέων Έδου πώς ά- κριβώς έχει η υπόθεση της Βάσινγκτον :

Ο μίστερ Τζώρτζ Κάλλας, είνε σήμερα ό «βασιλεύς των με- ταφορών». Πάνω από πέντε χιλιάδες αυτοκίνητά του κυκλοφο- ρούν στις λεωφόρους της Βάσινγκτον. Έχει ένα μεγαλοπρε- πές μέγαρο στην 10η Λεωφόρο και μέχρι πρό δύο χρόνων ήταν ό πιο εύθυμος άνθρωπος αυτής της πολιτείας. Η οικογένειά του τότε άπετελείτο από την δεύτερη γυναίκα του, την κόρη της ά- πό τον πρώτο της γάμο, και το μικρό γυιό του Μίκαελ, ό όποι-ος ήταν κι' ό μοναδικός κληρονόμος του. Ο «βασιλεύς των με- ταφορών» αγαπούσε τον Μίκαελ τόσο πολύ, ώστε έκανε ό,τι του ζήτουσε. Θά μπορούσε νά πη κανείς ότι αυτός ό μικρός διηύ- θυνε τις επιχειρήσεις του πατέρα του. Όλ' οι υπάλληλοι τον περιποιούντο και τον φοβόντουσαν. Άρκοις νά πη στον μίστερ Κάλλας ότι ό άλφα ή ό βήτα έργατης του δεν τον είχε χαιρετή- σει ή δεν είχε συμμορφωθεί με τις ιδιοτροπίες του, γιά νά πη- ρώσει αυτός ό άνθρωπος πολύ άκριβά τό... έπιπλάσιο φέροί- μού του. Ο Μίκαελ Κάλλας ήταν ένα όστερικό και κακομαθημένο πιλούςιππίο. Άκόμη και στη μητέρα του και την κόρη της Βιρτζίνια φερόνταν σαν χαμίνι. Τις έβριζε, τις χτυπούσε και τις άπειλούσε ότι θά πη του πατέρα του νά της διώδη από το σπί- τι. Μάταια ή αδελφή του, κατανικώντας τό μίσος της, προσπα- θούσε νά τον καλοπιάσει.

Δέν σ' άκούω, της έλεγε, ό,τι κι' άν μου πης. Δέν είσαι πραγ- ματική αδελφή μου. Νά πες νά βρης τον πατέρα σου. Δέν έχεις καμιά θέσι εδώ μέσα.

Η Βιρτζίνια άναγκάστηκε τότε νά παραιτηθεί στον μίστερ Κά- λας. Το έξιστόρησε τά μαρτύρια που υπέφερε από τον αδελφό της και τον παρακάλεσε νά του συστή- ση νά της μιλά τολούγιστον με περισσότερο σεβασμό, άφού ήταν μεγαλύτερή του.

Ο «βασιλεύς των μεταφορών» όμως θύμωσε μαζί της και της άπάντησε με τόνο άπειλητικό :

—Πρόσεξε, Βιρτζίνια, νά μη στε- νοχωρής τον Μίκαελ. Γιά μένα αυτό το παιδί είνε τό πιο πολύτιμο πρά- γμα του κόσμου. Είνε ό κληρονό- μος του όνίματος μου, και της πε- ριουσίας μου. Σεβάσου κι' έσύ, ό- πως οι υπάλληλοί μου, τις ιδιοτρο-πίες του. Άλλωστε είν' άκόμη τό- σο μικρός και τόσο άεισιγάμητος!

Θά δης ότι μία μέρα θά γίνη καλός. Δέν θέλω λοιπόν ν' άκούσω πειρά κανένα παρόνόν σου. Έπειτα μο- υ αίνεταί ότι δεν έχεις και τόσα πολ- λά δικαιώματα επάνω του. Κότταξε καλύτερα νά βρης έναν έργατικό νέο γιά νά παντρευτής. Έτσι θά ή-

συχάσης από τον Μίκαελ και θά πάψης νά τον ένοχλής με τις παρατηρήσεις σου. Είμαστε σύμφωνοι; Νά μη σ' άκούσω λοι- πόν άλλη φορά νά μαλώνης μαζί του. Θ' άναγκαστώ νά σε κλείσω στο διαμέρισμά σου.

Κι' ό μίστερ Κάλλας, χωρίς νά δώσει καμιά σημάσια σά δάκρυα της Βιρτζίνιας και σίς παρακλήσεις της, φώναξε τό γυιό του και του έλεπε :

—Μίκαελ, ή Βιρτζίνια θέλει νά σου ζητήσει συγγνώμη, γιά ό- σοι μίλησε άσχημα. Έτσι δέν είνε, Βιρτζίνια ;... Έκείνη κούνησε καταφατικά τό κεφάλι της, ενώ μιά θανάσι-μη ώχρότης διεγράφετο στο πρόσωπό της. Ο Μίκαελ όμως άρ- χισε νά γελάει κι' άντί νά τη φιλήσει, τη δάγκωσε στο μάγουλο. Έπειτα έφυγε ίκανοποιημένος, ενώ ό πατέρας του προσπαθώ- σε νά σπαματήσει τό αίμα που έτρεχε στο πρόσωπο της Βιρ-τζίνιας.

Αυτή όστόσο ή σκηνή, έκρινε όριστικά την τύχη του. Η Βιρ-τζίνια έσπεύσισε νά τον έκδικηθή. Έπρεπε νά τελειώσει μία και καλή μ' αυτό τό μικρό διάβολο, που βασί- λειε όλο τον κό- σμο. Καί έστρωσε τό έγκληματικό σχέδιό της. Άπό την άλ- λη μέρα κιόλας άρχισε παραδίδας νά υποτάσσεται σ' όλες τις ιδιοτροπίες του. Ο Μίκαελ, ένθουσιασμένος γι' αυτή τη νίκη του, έγινε ό βασιανιστής της άτυχης αδελφής του. Πήγαινε κάθε πρωί στο δωμάτιό της και της τραβούσε με έντονα, τά μαλλά- γιά νά έλπιήσει, τις κάρφωνε σά πόδια καρφίτσες και της έρ- ριχνε κινίνο στο φαγητό. Άλλ' άκόμη και τη νύχτα δεν την ά- φηνε νά ήσυχάση. Έκρυβε σά σεντόνια του κρεβάτιού σαύ- ρες που έπιανε από τον κήπο του μεγάρου και μία μέρα την έ- κανε νά τρελλαθή από τό φόβο της μ' ένα τεράστιο φέδι, που του είχε προμηθεύσει ένας ύπηρέτης. Ο Μίκαελ τον διάταξε νά τό κρύψη στο δωμάτιό της. Όταν δε έκείνη πήγε νά ν' αλλάξη τουαλέττα και τό είδε, άρχισε νά φωνάζη άπελπισμένα βοήθεια προς μεγάλην' εύχαρίστησι του Μίκαελ που διασκεδάζε με τον τρόμο της. Η άμορφη Βιρτζίνια μ' αυτά τά μαρτύρια έχ' ά- δυνατίσει κι' είχε χάσει τό χρώμα της. Κανείς όστόσο δεν είχε μαντεύσει τό σχέδιό της : Ήθελε νά κερδίση την έμπιστοσύνη του δημίου της. Και πράγματι, ύστερ' από λίγο, κατώρθωσε νά τό πετύχη. Ο Μίκαελ δεν έφευγε πια από κοντά της. Μιά νύ- χτα όστόσο, που είχαν μείνει μόνοι στο σπίτι, ό μικρός έγκλη- ματίας κυριεύθηκε από μία νευρική κρίσι κι' έπαθε συγκα- τής καρδιάς. Όταν γύρισαν στο μέγαρο οι γονείς του, βρήκαν την Βιρτζίνια λιποθύμη μέσα σέ μία λίμνη αίματος και τον ύψ- μίό της νεκρό καταγής. Ένας άγριος μορφομαδός λύσσας έλε- παραμορφώσει τά παιδικά χαρακτηριστικά του κι' έσφυγγε ά- κόμη στο χέρι του ένα σουγιά. Ο μίστερ Κάλλας δεν άργησε νά μαντεύσει τί είχε γίνει κατά την άπουσία του. Ο Μίκαελ προσπάθη- σε φάνετα νά διασκεδάσει, κεντρί- ζοντας τη Βιρτζίνια με τη μύτη του σουγιά. Τό αίμα τον έξηρέθηκε κι' αυτό του προκάλεσε τη νευρική κρίσι, από την οποία και πέθανε. Τό λάθος φυσικά, κατά τη γνώμη του Κάλλας, ήταν της Βιρτζίνιας. Για νά την τιμωρήσει, την έκλεισε στο διαμέρισμά της και την υπέβαλε στο μαρτύριο της πείνας. Μιά φο- ρά κάθε τρεις μέρες, ένας ύπηρέτης της έφερνε ένα κομμάτι ξερό ψωμί. Αυτή ήταν ή τροφή της. Όσο γιά τη μητέρα της, τρομοκρατημένη από τις άπειλές του «βασιλέως των με- ταφορών», προσπαθούσε νά βρη ένα τρόπο γιά νά γλυτώσει τη Βιρτζίνια από τά μαρτύρια. Δεν τόλμούσε όσ- τόσο νά ζητήσει τη βοήθεια της ά- στυνομίας, γιάτί ό μίστερ Κάλλας την άπειλούσε ότι θά δήλωνε στους άστυνομικούς ότι ή Βιρτζίνια είχε σκοτώσει τό γυιό του! Ο παρόδο- εος Άμερικανός όμως ήταν άπαρη- γόρητος γιά τό θάνατο του Μίκαελ. Έδωσε σ' ένα φίλο του γιατρό πέντε χιλιάδες δολάρια γιά νά

Η μητέρα και ή αδελφή του Μίκαελ Κάλλας.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΟΣ

(Αντί παρασήμεν μιά...πεντάγχα)

Έπ' εύκαιρία των γάμων της Μαρίνας, ή Άγγλικές έφημερίδες άνα- ναφέρουν τό παροξάνω άθηντικό ανέκδοτο, που άποτελεί ίσως την πιο χτυπητή άπόδειξη έτοιμότητας πνεύματος εκ μέρους διασημότητου δι- πλωμάτου.

Όταν ή βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία άρραβόνισε την κόρη της με τον πρίγκιπα της Προασίας, άπένευε, χάριν τιμής και έννοιας, στον μνηστήρα τό άνώτατο Άγγλικό παρόσημο της «Περικνημίδος», κι' ώρισε τον λόρδο Κλάυδ νά τό παραλάβη και νά άναχωρήσει με έκτακτο άποστολή στο Βερολίνο γιά την έπίσημη επίδοσί του.

Πραγματικά, μόλις έλαβε τό έγγραφο του τιμητικού διορισμού του, ό λόρδος Κλάυδ, πήγε άμέσως σά Άνάτορα του Ουίνδσορ, γιά νά παραλάβη άπ' τά χέρια της βασίλισσας τό παρόσημο με τά σχετικά έξαρτήματά του.

—Εύχαριστώ, μιλώρδε, γιά την προθυμία σας, του έλετε τότε με άδρότητα ή βασίλισσα Βικτωρία, μά επειδή όρισμένα κοσμήματα του παρασήμεν δεν είνε έτοιμα άκόμη, μπορείτε ν' άποσυρθητε... Μόλις έ- τομασθούν θά σάς τά στείλω στο μέγαρό σας, και τότε άναχωρείτε με τη λοιπή ακολουθία σας γιά τό Βερολίνο.

Ο λόρδος Κλάυδ φίλησε εύλαβικά τό χέρι της βασίλισσας, κι' απο- σύρθηκε.

Σέ τρεις-τέσσερες ήμέρες, βασilikός άπεσταλμένος άπ' τά άνώτα- ορα του Ουίνδσορ έκόμισε στο Λονδίνο και στο μέγαρο του λόρδου, ένα κομμάτι κιβωτιάς σφραγισμένο με τη βασλική σφραγίδα. Ήσαν τά διάσημα του παρασήμεν.

Με στρατιωτική ακρίβεια, ό λόρδος, κάλεσε την άκο- λουθία του, και με τό όρισμένο ιδιαίτερο πολεμικό πλοίο, άναχώρησε γιά την Προασία. Φθάνοντας στο Βερολίνο, ζήτησε έπίσημη παρουσίασι στον βασλικό μνηστήρα, κι' άπ' τά Άνάτορα του ώρισαν άμέσως ή- μέρα και ώρα παρουσίσεως.

Πραγματικώς, μόνη ώρα από της όρισμένης γιά την παρουσίσεσι στιγμής, άμάζια άνακτορικά πήγαν νά πα- ραλάβουν τον λόρδο με την ακολουθία του, σύμφωνα με την αυλική έθιμοτυπία. Ντυμένοι όλοι με την έπίσημη στολή τους, περίμεναν την εμφάνισι του λόρδου γιά νά ξεκινήσουν.

Έκείνος έτοιμος πειά, άποσφράγισε στο ιδιαίτερο δια- μιάτιό του τό μικρό κιβώτιο — έχοντας άποστηθήσει ήδη τη λιγύλογη πανηγυρική προσφώνησι της παρασημοφο- ρίας — γιά νά βγάλη από κει τό παρόσημο και νά τό τοποθετήσει στον σχετικό χρυσό δίσκο, επάνω στον ό- ποιο θά τό παρουσίσει. Μά κρανή ή διως φράση του έσφυγγε τότε κι' ό δυστυχος λόρδος κιτρίνισε σαν νε- κρός :

Άντί γιά παρόσημο, βρισκόταν στο κιβώτιο μία νο- σιματιά και οδοιπορική πεντάγχα από Κροατική σταγιά !...

Και τόσα !... Τι θά γινόταν ;... Πού νά βρεθή παρόσημο, έκείνη τη στιγμή ;... Κι' ό βασilikός μνηστήρ που περίμενε σά άνάτορα ;... Κι' ή προσφώ- νησις της παρασημοφορίας του ;... Και τά διάξια που ήσαν κάτω ;...

Τό μέγεθος ενός παροισίου στανδάλου, ενός τέτοιου παραιτημένο, μπορούσε νάχη άντιπολόνιστες συνέπειες και στην τύχη των δύο τραπε- ρών μελλοντικών και σίς σχέσεις των δύο λοζυνοτάτων κρατών ! Ή- λιγγος έπιασε γιά μία στιγμή τον λόρδο Κλάυδ, και σκέφτηκε νά α- ποτονήσει γιά νά σώσει έτσι την άξιοπρέπεια της βασίλισσας του.

Ποιά σατανική σύμπτωση έπαυσε τό τερατώδες έκείνο παργιά ;... Τι ήθελε ή πεντάγχα στη θέσι του παρασήμεν της «Περικνημίδος» ;... Σαφηνά, μία σωτηρία έβγαλες, πέρασε άπ' τό μισό τό λόρδου, και τό ποσοστό του φαίνεται από άνεκφραστη άγανάκτησι.

Τοποθέτησε με όλο τό έπίσημο τσιέ του την πεντάγχα στον χρυσό δίσκο, την κάλυψε με τον «όρος πέλο, και δγανόντας έξω άπ' αόρος, ένώπιε με την ακολουθία του.

Στά άνάτορα έβγαλε άκριβώς την όρισμένη ώρα. Ο μνηστήρ, πε- ριστοιμισμένος κι' άπ' τά μέλη της βασilikής οικογενείας, περίμενε άκτινοβολώντας από γαρά.

Κι' ό λόρδος Κλάυδ, μετά τό έθιμοτυπικά της παρουσίσεως, απο- κλήθηκε μακριά του κι' έλετε έπίσημα :

—Η μεγαλειότηή Άνωστά μου εύχαριστήθηκε νά με έπαρφοτή, νά κομίσω άπ' αόρος σάπη στη βασilikή Σας Ύψηλότητι αυτό τό «Νέμα- σμα... Είνε πολύτιμο γιάτί κατασκευάστηκε άπ' τά ίδια τά άδία χέρια της ύψηλότητας μνηστής Σας και κόρης της.

Έταν άπερίγραπτη ή συγκίνησις, με την οποία δέχτηκε ό νεαρός μνηστήρ τό εδωτόμερο δίδαν έκείνο δώρο της άγαπημένης του. Τό γεγονός προκάλεσε έ- ξαιρετική έντύπωση στον λαό, κι' ή έφημερίδες την άκομην διατυπώναν την νοικοκυρασμένη της βασι- λικής μνηστής...

Έννοείται, ότι μετά τη λήξι της τελετής αυτής, ό λόρδος έγινε άπό τας «αποστολική και έμπιστευτική» έπιστολή στη βασίλισσα, κι' έλαβε σε λίγες ήμέρες μαζί με τό παρόσημο και την έσφρασι του θανμα- σμού και της εύγνωμοσύνης της.

το βάλασμάση την καρδιά του γυιού του και κατόπιν την το- ποθέτησε μέσα σ' ένα χρυσό βάζο πάνω στο γραφείο του. Κά- θε μέρα έμενε ώρες όλόκληρες κλειδωμένος και συζητούσε μ' αυτήν. Ο «βασιλεύς των μεταφορών» είχε γίνει νευρασθενής. Άρχισε νά παραμελή τις επιχειρήσεις του, νά βασανίζει τους υπάλληλους του και νά δέρνη την άτυχη γυναίκα του. Αυτή ή μαρτυρική ζωή διήρκεσε ένα μήνα. Μιά μέρα τέλος ή «μίσση» Κάλλας, τρελλή από την άγανάκτησί της και μη μπορώντας νά βλέπη την κόρη της νά πεθαίνη σιγά-σιγά από την άνιτία, μπή- κε στο γραφείο του συζύγου της την ώρα που αυτός έλειπε, πήρε από τό χρυσό δοχείο την καρδιά του Μίκαελ και την πέ- ταξε στους κυνηγετικούς σκύλους του Κάλλας. Έπειτα κάλε- σε τον άστυνομίο Ουίλλιαμ Ντάουσαν και του ζήτησε την προ- σασία του.

—Είν' άφάνταστα, του έλεπε, τά μαρτύρια που υποφέρουμε ά- πό τό σύζυγό μου. Σας παρακαλώ, νά μάς προστατεύσετε.

Ο άστυνομικός, άφού άπελευθέρωσαν την Βιρτζίνια, άναγκά- σθηκαν νά συλλάβουν αυτόν τον παράξενο «βασιλέα» και νά τον προφυλάκίσουν. Μά ό μίστερ Κάλλας κατηγορήσε την κό- ρη του ως δολοφόντα του γυιού του και κατώρθωσε ν' άποδείξη με τό φίλο του γιατρό ότι ό Μίκαελ είχε πεθάνει από τον τρό- μο που του είχε προξενήσει ή Βιρτζίνια. Έπίσης κατηγορήσε και τη γυναίκα του ότι του είχε κλέψει την βαλσαμωμένη καρ- διά του γυιού του.

Αυτή ή πολέμορτη υπόθεση άναστάωσε, καθώς καταλαβαί- νετε, όχι μόνο τη Βάσινγκτον, αλλά κι' όλη την Αμερική. Τη μέρα της δίχης του Κάλλας, τό Κακουργιοδικείο ήταν άσφυκτι- κώς γεμάτο από τον κόσμο. Άπ' όλες δε τις πολιτείες της Α- μερικής είχαν πάει ειδικό άπεσταλμένοι των έφημερίδων, γιά νά κρατήσουν ένήμερους τους άναγνώστες τους.

Η έκδίκασις αυτής της υποθέσεως διήρκεσε μία όλόκληρη έβδομάδα και άπεκάλυψε όλα όσα σάς άναφέραμε πιο πάνω. Συγχρόνως όμως δι- εφύσισε και τό θάνατο του μικρού έγκληματίου. Ο Μίκαελ, καθώς άμολόγησε ή Βιρτζίνια, πέ- θανε από τη λύσσα του, γιάτί δεν τον άφηνε νά τη σκοτώσει !

Οι ένορκοι του Κακουργιοδικείου που είχαν χάσει από την κατάληξί τους. Πρώτη φορά πα- ρουσιάζονταν μία τέτοια υπόθεση. Πρώτη φορά έβλεπαν έναν πατέρα νά είνε τόσο τυφλωμένος από την άγάπη του παιδιού του, ώστε νά του συγχωρή και τά τρομερότερα έγκλήματά. Άνα- γκάστηκαν νά ζητήσουν τη γνώμη των ψυχιά- τρων και των φρενολόγων. Άλλά όλ' οι γιατροί έβηκαν ύγιεινά στον μίστερ Κάλλας. Τό δικα- στήριο λοιπόν κατεδίκασε τον «βασιλέα των με- ταφορών» σε δέκα χρόνια έρκη, γιάτί είχε κά- νει με την υπερβολική άγάπη του τον Μίκαελ έ- ναν έγκληματία. Έπίσης και γιάτί είχε βασανίσει τόσο σκληρά τό σύζυγό του και την κόρη της.

—Η καταδίκη του Τζώρτζ Κάλλας, δήλωσε ό πρόεδρος του Κακουργιοδικείου, πρέπει νά είνε προειδοποίηση πρός όλους τους Άμερικανούς, που αγαπούν υπερβολικά τά παιδιά τους. Η Αμερική θέλει καλούς κι' ένάρετους πολίτες. Κι' ένα παιδί δεν γίνεται ποτέ καλός άνθρωπος, όταν του ίκανοποιούν όλες τις ιδιοτροπίες του. Τό αίσθημα του καλού και του κακού είνε έξ ίσου άνεπτυγμένα στο παιδί, τό όποιο δεν μπορεί νά τά ξε- χωρίση παρά μόνο με τις υποδείξεις των γονέων του. Έκείνοι λοιπόν φταίνε, άν τά κακομαθήσουν παιδιά τους γίνονται συ- γκεροί έγκληματία, γι' αυτό ό νόμος πρέπει νά τους τιμωρή πα- ραδειγματικά.

Έτσι ό «βασιλεύς των μεταφορών» κλείσθηκε σά κάτεργα. Όσο γιά τό σύζυγό του, ζήτησε και πήρε διαζύγιο από τον μί- στερ Κάλλας και σήμερα βρίσκεται σ' ένα προάστειο της Νέας Υόρκης κι' έχει άφρασιωθή στην περικοπή της άτυχης κόρης της, που υπέφερε τόσα μαρτύρια από τον έγκληματικό αδελφό της.

ΤΖΩΝ ΠΗΡ ΣΩΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Η μονιασμένη οικογένεια, είνε εύλογημένη από τό Θεό.

Άκουγε πρώτος, και μιλά τελευταίος.

Μετά τό πάθημα, όλοι είνε φρόνιμοι.

Με τό ρίνισμα, ό λωστός γίνεται βελόνα.

Η κακή φήμη, τρέχει γρηγορότερα από την καλή.

Λίγη περιουσία, λίγη άνησυχία.

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ* ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΑΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πέρασαν κάτω απ' τὰ παράθυρα. Κι' όμως ούτε υποψιάστηκαν τίποτα. Ότι κάποιος πρόκειται να πεθάνει πλάι τους για τὸν ἑρπαστό που τὸς μεθάει καὶ τὸς κάνει τόσο χαρούμενος...

Αὐτὴ εἶν' ἡ ζωὴ: Ἡ λύπη καὶ τὸ γλέντι, ἡ χαρὰ κι' ὁ πόνος, πλάι - πλάι...

Βγήκα γιατὴ μιά στιγμή κι' ἔρριξα μιά ματιά στοῦ σπῆτι. Σκοτάδι βαθύ καὶ γαλήνη ἀπόλυτη.

Όλα κοιμούνται...

Μιά ἀλλόκοτη καὶ νευρική σκέψις μοῦ ἤρθε ἀξαφνα: Πεθαίνοντας θ' ἀνησυχῶσιν ὅλους αὐτοὺς ποὺ κοιμούνται!...

Τὶ γελοῖες ἰδέες φυτρώνουν στοῦ ἀνθρώπου μυαλό, στὶς πρὶ κρίσιμες στιγμὲς τῆς ζωῆς!...

Ἄς εἶνε τώρα πειὰ τελεῖσσαν ὅλα.

Θὰ ντρεπόμουν τὸν ἑαυτὸ μου ἂν εὕρισκα ἀφορμὲς παρατάσεως τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Δὲν εἶμαι δειλός. Κάθε ἄλλο μάλιστα... Χαίρε ζωὴ ποὺ δὲν σὲ χάρηκα!...

Χαίρετε σεῖς ὅλοι ποὺ τόσο ἀγάπησα!...

Πατέρα, συγχώρεσέ με...

Φλώρα, συμπάθα με καὶ λησμόνα με κι' εὐτύχησε...

Χαίρετε γιατὴ πάντα!...

(Τὰ τραγικὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολούθησαν, ἔπως τὰ περιγράφει στοῦ Ἡμερολόγιου τοῦ ὁ Ἀρτέμης.)

Θεὲ μου, γιατί με βασανίζεις ἔτσι!

Ἡ συμφορὲς πέφτουν ἡ μιά πάνω στὴν ἄλλη πάνω στοῦ κεφάλι μου.

Τίποτα δὲν μοῦχε δώσει νὰ καταλάθω, νὰ υποψιασθῶ καὶ τὸ κακὸ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ με ἔρῃ.

Ὁ Λέανδρος φαινόταν λυπημένος, μὰ τίποτε ἄλλο πλέον αὐτοῦ δὲν εἶδε, χε τὸ σκοπὸ του.

Εἶπα πλανιάσει στοῦ κρεβάτι μου τὴ νύχτα αὐτὴ τῆς τραγωδίας, τὴ συνηθισμένη ὥρα. Δὲν ἐνύσταξα. Εἶπα ἕνα παράξενο κι' ἀνεξήγητο θάνατος στὴν καρδιά. Τὸ ἀπέδωσα στὴν πάθησίν μου τοῦ στομάχου καὶ πῆρα νὰ διαβάσω κάτι ὥσπου νὰ κοιμηθῶ.

Διάβωζα ἀρετὴ ὥρα...

Τὸ σπῆτι ἦταν ἥσυχο...

Ἐνόμιζα πὼς ὅλοι εἶχαν κοιμηθῇ. Ποῦ νὰ φαντασθῶ τί με περιμένει...

Ἄν, γιατί νὰ μὴν υποψιασθῶ κατὶ; Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ μιλῇ ἡ καρδιά μου γιατὴ τὴ συμφορὰ ποὺ κρεμόταν πάνω απ' τὸ κεφάλι μου;

Τέλος τὰ θλέσασα μου ἐδάουναν.

Ἐσθῆσα τὸ φῶς καὶ δὲν ἄργησα νὰ κοιμηθῶ.

Κοιμήμουν ἀρετὴ ὥρα...

Κι' ἄξαφνα, ἄξαφνα—Θεὲ μου!—συνέθη τὸ κακὸ. Τινάχτηκε ἀπτόπια ἡ τὸν ὕπνο μου καὶ κύτταξα ταραγμένος γύρω μου.

Τὶ συνέβαινε;

Γιατὶ ἐδῆσαν ἔτσι ἀλαφιασμένοι;

Μὲ εἶνε ἐνυπνίσι, ὅπως κατὰλαθα κατόπιν, ὁ κοῦτος τῶν πυροβολισμῶν—δὺο πυροβολισμῶν στὴ σειρὰ—μὰ ὅταν ἀνοιξα πειὰ τὰ μάτια μου, τὸ σπῆτι ἦταν καὶ πάλι θιγαμμένη πὲς ἀνῆλτα καὶ γαλήνη νεκρική. Ὅσο ἥσυχον ταραγμένος, ἀνάστατος. Χωρὶς νὰ ξέρω καὶ τὸ γιατί.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε καὶ ὁ ὕπνος εἶχε πετάξει μακριὰ απ' τὰ θλέσασα μου.

Τὶ συνέβη; Πιθανοῖς νεκρὸς ἀνῆλτα. Κάτι πρέπει νὰ συνέβη γιατὴ νὰ ἐνυπνῶ ἔτσι ἀπτόπια, μὰ τί;

Σκέφθηκα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ρίξω μιά ματιά πρὸς τὸ σπῆτι. Μὰ τὴν ἴσιν σιγὴν ἀκούσα ἕνα ἐλαφρὸ θῆμα στοῦ διαδρόμου.

—Κανένας λοποδότης, ψιθύρισα.

Τὰ θήματα πλησίασαν καὶ στάθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαράς μου.

—Ἐνα δειλὸ χτύπημα ἀντήχησε.

—Ποῖς; ρώτησα.

—Ἐγώ, κύριε.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς κυρὰ-Μάρθας.

—Τὶ συμβαίνει; φώναξα.

—Μὲ καλέσατε, κύριε;

—Ὀχι.

—Ὀχι...

Ἐπεκράτησε σιωπὴ γιατὴ μερικὲς στιγμὲς.

Κατάλαθα ὅτι ἡ γρηὰ καμαριέρα ἀπορούσε.

Εἶχε ἐνυπνίσει φαίνεται κι' αὐτὴ ἀπτόπια απ' τὸν ὕπνο τῆς.

Κατέθηκα απ' τὸ κρεβάτι μου, ἀναψα τὸ φῶς κι' ἀνοῖξα τὴν πόρτα.

Ἡ κυρὰ Μάρθα μπῆκε μέσα. Ἦταν ταραγμένη.

—Τὶ συμβαίνει λοιπόν; τὴ ρώτησα.

—Ἀνῆλτα μ' ἀπορία τοῦς ὅμοιους τῆς.

—Δὲν ξέρω, κύριε. Κοιμώμουν κι' ἄξαφνα πετάχτηκα ἀπὸ τὸν ὕπνο μου ταραγμένη.

—Γιατὶ;

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάθω.

—Ἀκούσατε τίποτε;

—Ὀχι. Κι' ὅμως...μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούστηκε κάποιος δυνατὸς ἄπὸς μέσα στοῦ σπῆτι, κάποια φωνή...

Σώπασε γιατὴ μιά στιγμή καὶ ἔανησε:

—Σεῖς, κύριε, δὲν ἀκούσατε τίποτα;

—Ὀχι. Εὐπνήσα κι' ἐγὼ ἀπτόπια, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατί.

—Παράξενο!... Πολὺ παράξενο!...

Εἶπε ἡ κυρὰ Μάρθα, κάνοντας τὸ σταυρὸ τῆς.

Οἱ ἄλλοι τῆς ὑπηρεσίας κοιμήθηκαν; τὴ ρώτησα.

—Ὀχι. Θαρρῶ πὼς ἐνυπνήσα κι' αὐτοί.

—Ὁ Λέανδρος;

—Ἰσως νῆχη ἐνυπνήση...

—Γιὰ πῆγαν δὲν δῆς.

Ἡ κυρὰ Μάρθα ἔφυγε.

Ἐμείνα μόνος. Ἦμουν ἐξαιρετικὰ ἀήσυχος.

Τὶ τὸ ἀλλόκοτο εἶχε συμβῇ λοιπόν μέσα στοῦ σπῆτι;

Εἶχε πέσει κανένας ἐπιπλο; Καὶ εἶχε κάμει τόσο θόρυβο, ὥστε νὰ μὰς ἐνυπνήσῃ ὅλους;

Περιμένοντας τὴν κυρὰ Μάρθα πρόβαλα σὲ μιά στιγμή τὸ κεφάλι μου ἔξω απ' τὴν κρεβατοκάμαρά μου. Ἀμέσως τότε μιά ἐλαφροῦ μωροδία μπαρούτης μὲ χτύπησε.

Ἐφρίξα...

Τὶ ἐσήμαινε αὐτό;

Τὰ γόνάτα μου λυγίσανε.

Μὲ φωνὴ πηνιμένη, λὲς καὶ μὲ κρατοῦσε κάποιος ἀπὸ τὸ λαμό, μὲ φωνὴ ὑπὸ κωφῇ, ἐκάλεσα τὴν γρηὰ καμαριέρα:

—Κυρὰ Μάρθα!

Ἡ κυρὰ Μάρθα ἤρθε τρέχοντας.

—Ἀνάστανε γρήγορα σὺν νὰ εἶνε κάμει δοῶν δρόμο.

—Τὶ τρέχει; τὴ ρώτησα, μὲ φωνὴ σθημένη.

Θῆλως νὰ μοῦ ἀπατήσῃ, μὰ δὲν τὸ κατάφερε κι' ἔπεσε ἐξαιπνιμένη σὲ μιά καρέκλα.

Ἐτοξεύα καὶ τῆς ἔδωσα ἕνα ποτήρι νερό.

Ἐπὶ δὺο-τρὲς γουλιὲς καὶ κατόπιν μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ τρεμε:

—Ὁ κ. Λέανδρος δὲν εἶνε στὴν κάμαρή του.

—Λὲν εἶνε στὴν κάμαρή του!

—Ὀχι, κύριε.

—Ποῦ εἶνε;

—Δὲν ξέρω, κύριε...

—Ἐνῆκε ἔξω μετὰ τὸ φαγητό;

—Ὀχι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΕ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΙ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ",

(Ἐνα πολὺκροτο ἄρθρο τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανκς υἱοῦ, ποὺ κινηματογράφου «Κλάσικ Μέθι»)

ἸΑ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε προληπτικοί. Ὅλοι τοὺς πιστεύουν τυφλά στὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες, στοὺς μάγους, στοὺς ἀστρολόγους καὶ στὶς χαρτορίχτρες. Οἱ περισσότεροι ὅμως κρύβουν ὅσο μπορούν αὐτὴ τὴν ἀδυναμία τους καὶ γελοῦν μ' ἐκείνους ποὺ ὁμολογοῦν καθαρά, μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον, ὅτι πιστεύουν στὶς προφητείες καὶ στὸν πνευματισμό.

Μὰ γιατὸν λόγο κρύβονται; Σήμερον ὁ κόσμος εἶνε προληπτικός. Ἐγὼ μάλιστα τὴ γνώμη πρὸς νὰ κρύβονται μόνον ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶνε προληπτικοί. Μία μέρα, ρώτησα τὴν πρῶν γυναικά μου, τὴν Τζόαν Κράουφορντ, γιατί πιστεύει στὶς μάγισσες. Καὶ μ' ἀπάντησε:

—Γιατὶ μὰ χαρτορίχτρα στὴ Νέα Ὠρκὴ, ὅταν ἦμουν ἀκόμη μὰ μικρὴ καὶ ἀγνοοῦσα χορεύτρια, μοῦ εἶχε πῇ ὅτι θὰ κάνω τὴν ἡμῶν Λουί Λε Σιέρ, δὲν κατάφερα νὰ γίνω γνωστὴ καὶ κατακτήσω τὴν ὀδὸν. Ἀπὸ τὴ μέρα ὅμως ποὺ ἄλλαξα τὸ ὀνόμαί μου κι' ἔγινα Τζόαν Κράουφορντ, ἡ τύχη ἄρχισε νὰ μοῦ χαμογελάει κι' ἔγινα μέσα σ' ἕνα χρόνον διάσημη!...

Ἀπὸ τότε λοιπόν πιστεύω σὲ κάθε μάγισσα καὶ σὲ κάθε προφητεία...

Πρὶν ὅμως σᾶς μιλήσω καὶ γιατὸν ὅλους «ἀστέρες», θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ τοῦ ποὺ προληπτικοῦ ἀνθρώπου τοῦ Χόλλυγουντ, τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ σκηνοθέτη φὸν Στρογγάι.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς σκηνοθέτης χάνει ἀμέσως τὸ κέφι του καὶ πηγαίνει χαμένη ὅλη ἡ μέρα του ἂν τύχει νὰ δῇ καμμιὰ ἀρχὴ τοῦ πρωτοῦ ἢ ἂν τύχει καὶ τοῦ κόψῃ τὸ δρόμο καμμιὰ γάτα. Οἱ φίλοι του καὶ οἱ θεοὶ τοῦ προσπαθοῦν πάντα νὰ κρύβουν ἀπὸ τὰ μάτια του ἕνα σωρὸ «σημαδιακά» πράγματα. Ἐνα ἔρα-δὺ ὥσπου συνέθη μιά ἀξέχαστη τραγωδία.

Ὁ φὸν Στρογγάι «γύριζε» μὲ τὸν θεοῦ τοῦ Χάρρυ Κάρ μὰ τανῖα ποὺ κόστιζε ἑκατομμύρια δολάρια στὴν κινηματογραφικὴ ἔταιρεία. Σ' ἕνα διήμερον λοιπόν, ὁ Χάρρυ Κάρ τραβῆξε τὸν φὸν Στρογγάι ὥς τὸ παράθυρό τοῦ στούντιο γιὰ ν' ἀναπνεύσουν λίγο καθαρὸ ἀέρα.

Φρόντισε ὅμως νῆχη ὁ φὸν Στρογγάι απ' τὸ δελὶ τοῦ χέρι τοῦ παρὰθύρου, γιατί μπορούσε νὰ κυττάξῃ ἄξαφνα τὸ νεὸ φεγγάρι ποὺ ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ κι' ἂν τὸ κύτταζε ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά, ὁ Στρογγάι θὰ τὸ θεωροῦσε ὡς γρουσουζιά καὶ θὰ σταματοῦσε νὰ «γυρίσῃ». Ἐκεῖ λοιπόν ποὺ μιλοῦσαν, ὁ Γερμανὸς σκηνοθέτης γύρισε ἀπτόπια καὶ κύτταξε τὸ φεγγάρι. Τὸ εἶδε δὲ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά. Περιττὸν εἶνε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι λίγο ἔλειπε νὰ λιποθυμήσῃ. Γιὰ νὰ ἐξουδε-περῇ τὴ γρουσουζιά αὐτὴ, ἔπρεπε—κατὰ τὴ γνώμη του—νὰ πῇ ἕνα ἀσημένιον νόμισμα. Ἐγὼ γὰρ σὺν τοῦ χέρι στὴν τσέπη μου, μὰ δὲν ἔρριξε τίποτα. Ὁ Χάρρυ Κάρ τότε τοῦ ἔδωσε αὐτὸς ἕνα δικὸ ἀσημένιον «νέμισμα».

Ὁ φὸν Στρογγάι ὅμως δὲν τὸ δέχτηκε, γιατί δὲν μπορούσε νὰ ἐξουδετερῇ τὴ γρουσουζιά, ἀπὸ τὸ νόμισμα δὲν ἦταν δικό του.

—Κάνε κάτι γιατὴ νὰ κερδίσῃς τὸ νόμισμα, τοῦ ὑπέδειξε τότε ὁ Χάρρυ Κάρ.

Ὁ φὸν Στρογγάι, συλλογι-στικὴ μιά στιγμή κι' ὕστερα τοῦ φώναξε ὀδυρμαῖα:

—Νά, σοῦ πούλωσ' τὸ κρυπτό-μην μόνόκ' μου!

Κι' ἔδωσε τὸν περίφημο μόνε-μὸν τοῦ φὸν Χάρρυ Κάρ. Τὸ ἀση-μένιον νόμισμα ἔγινε ἔτσι εἰκό-νιστο. Ἡ γρουσουζιά εἶχε ἐξουδε-τερῇ. Μὰ ὁ φὸν Στρογγάι δὲν

δυσχευόθηκε ἐσχάτως στοῦ μεγάλο ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ τοῦ γιὰ τὶς προλήψεις τῶν «ἀστέρων».)

μποροῦσε πειὰ νὰ δουλέψῃ χωρὶς μόνόκ', γιατί εἶνε τρομερὰ μύωψ κι' ἔτσι ἐκεῖνη τὴ νύχτα σταμάτησε τὸ «γύρισμα» κι' αὐτό... γιατί ὁ Γερμανὸς σκηνοθέτης εἶχε δὴ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά τοῦ τοῦ καινούργιο φεγγάρι! Μπορεῖτε τώρα νὰ καταλάβετε πόσο ὑποφέρει ἀπὸ τὶς προλήψεις τοῦ ὁ φὸν Στρογγάι.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες τοῦ Βορρά δὲν ἦ-ταν διόλου προληπτικὴ, πρὶν ἔρθει στοῦ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὴ μέ-ρα ὅμως ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ θύμα ἑνὸς ἀεροπορικοῦ δυ-στυχήματος, πιστεύει μὲ φανατισμὸ στὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες. Αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς εἶνε μάλιστα καὶ κάπως περίεργη.

Μία μέρα τὴν πλησίασε στοῦ στούντιο μιά γρηὰ Ἰταλίδα κο-μπάρσα καὶ κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια, τῆς εἶπε:

—Μις Γκάρμπο, νὰ προσέξετε αὐτὲς τὶς μέρες, γιατί θὰ σᾶς συμβῇ κάποιο δυστύχημα. Σᾶς εἶδα στ' ὄνειρό μου νὰ πέψετε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Εἴχατε δὺο μεγάλες ἀσπρὲς φτεροῦγες στὴν πλάτη σας. Αὐτὲς σᾶς ἔσωσαν...

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο χαμογέλασε, ἔδωσε ἕνα μικρὸ δαχτυλίδι τῆς στὴ γρηὰ Ἰταλίδα κομπάρσα, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ κι' ὕστερα οὐτε ἐναυδομήθηκε πειὰ αὐτὴ τὴν προφητεία...

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες εἶχε διακοπὲς καὶ πῆρε τὸ ἀεροπλάνο γιὰ νὰ πάῃ στοῦ Μάϊαμι. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ περιούσαν πάνω ἀπὸ τὴ Σάντα Μόνικα, ὁ κινητήρας τοῦ ἀεροπλάνου ἔπαθε μιά θλάση κ' ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, μαζί μὲ τὸν πιλότο, πῆδηξε στοῦ κενὸ γιὰ νὰ σωθῇ μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο.

Κι' ἀλήθεια, δὲν ἔπαθε τίποτα, μὰ ὅταν ἔπεσε μαλακὰ πάνω στὴν ἀμμουδιά τῆς Σάντα Μόνικα, θυμήθηκε ἄξαφνα τὰ προφη-τικὰ λόγια τῆς γρηᾶς Ἰταλίδας.

Ἡ Μαῖν Γουέστ πάλι κανονίζει τὴ ζωὴ τῆς σύμφωνα μὲ τὰ ὄνειρά της. Τὸ ὄνειρό ποὺ θὰ δῇ κάθε νύχτα κανονίζει τὴν ἄλλη μέρα τῆς. Σ' ὅλους ἄλλωστε στοῦ Χόλλυγουντ εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ τρίτη αὐτὴ μεγάλη «μοιραία» γυναῖκα τοῦ κινηματογράφου (ἡ ὅλες δὺο εἶνε ἡ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ἡ Μάρλεν Ντήτριχ) εἶνε ἕως ζωντανὸς ὄνειροκρίτης.

Μία μέρα, μοῦ διηγήθηκε ἡ Γουέστ, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, «γύ-ριζα» ἕνα κινεζικὸ φιλμ στὴ Σανγκάη. Ἐπαῖξα τὸ ρόλο μιάς Εὐ-ρωπαίας τυχοδιωκτρίας ποὺ εἶχε σχηματισθῇ ἐκεῖ κάτω μιά συμμο-ρία ἀπὸ Κινέζους λησματοπειρατὰς κι' αἰχμαλώτισε τὰ κότερα τῶν Εὐρωπαίων ποὺ ἔκαναν μακρινὲς θαλάσσιες ἐκδρομὲς.

Ἐγὼ ἔλαμ' λοιπόν διαρκῶς στὴ θάλασσα καὶ γι' αὐτὸ κάθε πρωί, μιά μεγάλη ἀτμάκατος μᾶς μετέ-φερε ἀπὸ τὴν προκυρία σ' ἕνα πα-λὸ κινεζικὸ καράδι. Ἐνα ὄραδο λοιπόν εἶδα στοῦ ὄνειρό μου ὅτι εἶ-χε ναυαγήσει ἐφαπνικὰ αὐτὴ ἡ ἀ-τμάκατος κι' ὅτι εἶχα... πνιγῇ!

Ὁταν ἐνυπνήσα λοιπόν κύτταξα ἀπὸ τὸ παράθυρό τοῦ ξενοδοχείου τὴ θάλασσα κι' εἶδα ὅτι ἦταν πᾶρα πολὺν ταραγμένη. Διάβολε! Τὸ ὄ-νειρό μου ἄρχισε νὰ με βασανίζει. Ὅσο κατέθηκα ὡς τὴν προκυ-ρία μαζί μὲ τοὺς ἄλλους σὺνὰ δέλφους μου, οἱ ὁποῖοι θιάστηκαν νὰ μποῦν στὴν ἀτμάκατος. Ἐγὼ ὅ-μως, τὴν τελευταία στιγμή διατα-σα κι' ἀλλάζοντας ἐφαπνικὰ γνώμη γύρισα στοῦ ξενοδοχείο μου. Ἡ ἀ-τμάκατος λοιπόν ἐξέκνησε παῶς ἐ-κεῖνη τὴ φουρτουνασμένη θάλασσα καὶ μπορεῖτε τώρα νὰ φαντα-σθῇτε τὸν τρόμο μου, ὅταν ὕστερ-ἀπὸ λίγη ὥρα ἕνας φίλος μου μοῦ ἀνῆλγε κατὰχλωμος ὅτι ἡ ἀ-τμάκατος εἶχε ναυαγήσει καὶ ἐπὶ-εἶχε πνιγῇ ἡ Κινέζα ἡθοποιός, ἡ ὁποία μὲ διεδέγετο στὴν ἀρχηγία τῆς συμμορίας τῶν λησματοπειρατῶν γιατί ἐγὼ, ἄπορ ἦταν τὸ σενάριο, παρατοῦσα στοῦ τέλος τὴν τυχοδι-ωκτικὴ ζωὴ γιὰ νὰ ἀκολουθήσω στὴ Νέα Ὠρκὴ ἕνα νεαρό ἀμερικανό.

Ὅπως βλέπετε λοιπόν, τὸ ὄνειρό μου δὲ μὲ γέλασε. Ἀν πῆγαινα κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἀτμάκατος θὰ πνιγόμουν.

*Ἐνε ἐπιτυχημένο σκίτσο τῆς Μαῖν Γουέστ.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΧΑΜΕΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΕΚΕΙΝΗ. (σαράντα χρόνων, με μία δρα-
σερή ακόμη ωμορφιά. Μόλις έχει γυρίσει από
τον σταθμό, ως τον οποίο είχε συνοδεύσει μια
φίλη της που έφυγε για το Παρίσι.—Στο δρόμο
έγραψε την τσάντα της με μερικά κλειδιά, καμ-
ιά εκατοστή φράγκα και τη φωτογραφία της
με τα δύο παιδιά της και τον άνδρα της).
ΕΚΕΙΝΟΣ. (σαράνταπέντε χρόνων, καλά δια-
τηρημένος, γεροντοπαλλήκαρο. Βρήκε την
τσάντα που είχε χάσει. Έκείνη, την άνοιξε,
λά, έδω κι' είκοσι χρόνια. Κι' όλο, ποτέ, δεν είχε όρεξη το θάρος να της
την ξαναδω. Μά θέλει πρώτα να της τηλεφωνήσει. Σωληνίζεται πώς θα
την άρθμος του τηλεφώνου της... Μια στιγμή διατάζει πάλι, όπως πρώτα. Μά
δωτέρα, μ' ένα μικρό χαμόγελο, παίρνει το ακουστικό).— Έμπρός;

ΕΚΕΙΝΗ.— Έμπρός, ναι! (αδιάφορη, λίγο στενοχωρημένη).
Ποιός τηλεφώνει, παρακαλώ;
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Η κυρία Λίνα Βενιέρι;
ΕΚΕΙΝΗ.— Μάλιστα. Έγώ είμαι: η Λίνα Βενιέρι. Κι' εσείς Ποιός
είσαστε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν με καταλάβατε από τη φωνή;
ΕΚΕΙΝΗ.— Όχι.
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Η φωνή μου λοιπόν δεν σας θυμίζει τίποτα;
ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν μου θυμίζει τίποτα, κύριε.
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πριν σας πω τ' όνομά μου, επιτρέψτε μου να απο-
δομήσω τη μνήμη σας...

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν έχω καιρό γά χάσιμο, κύριε. Προτιμώ ν' αφήσω
ήσυχες τις αναμνήσεις μου. Έπειτα, έχω μία τόσο αδύνατη μνήμη...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Για συλλογισθείτε δώ κι' είκοσι χρόνια.
ΕΚΕΙΝΗ.— Έδώ και είκοσι χρόνια;... Ά, μάλιστα! Τότε ακριβώς
παντρεύτηκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίγο πριν από το γάμο σας... Για θυμηθείτε τους φί-
λους σας...
ΕΚΕΙΝΗ.— Είχα πολλούς φίλους τότε. Πώς μπορώ να θυμηθώ μο-
νάχα έναν;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν θυμάστε ούτε τον πό δειλό απ' όλους;
ΕΚΕΙΝΗ.— Τον πό δειλό... Τον πό δειλό... τον Μπενέλλι... ή μή-
πως τον Ροζάτι... Ναι... τον Ροζάτι... Άλήθεια τώρα βλέπω, ότι ή φω-
νή σας μου θυμίζει τον Ροζάτι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— (τρεμόντας από τη συγκίνηση).— Έγώ εί-
μαι... Ο Ροζάτι!

ΕΚΕΙΝΗ. (ταραγμένη).— Ω... μ' πώς μπορούσατε να με
ξαναβρείτε, να με ξαναθυμηθείτε... Έγώ νόμιζα πάντα, ότι
θα σκοτώσατε στην Αυστραλία... Δεν είχατε φύγει για την
Αυστραλία; Τουλάχιστον έτσι μου είπαν, όταν γύρισα από το
ταξίδι του γάμου μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Γύρισα από την Αυστραλία έδω κι' ένα χρό-
νο... Είμαι περαστικός από δω πέρα. Αύριο θα φύγω για τη
Βουδαπέστη. Μά θα ξαναγυρίσω και θα μείνω πειά έδω για
πάντα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Άλήθεια, τώρα θυμάμαι καλά τη φωνή σας...
Πρό όλιγου σάς φέρθηκα με αγένεια... Σας ζητώ συγγνώ-
μη... Είχα νευρώσει, γιατί έχασα την τσάντα μου, στο
σταθμό, δίχως άλλο... Είχα συνοδεύσει μία φίλη μου και...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά δεν καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι εγώ βρήκα
την τσάντα σας; Γι' αυτό σας τηλεφώνησα. Όταν διάβασα
τ' όνομά σας στο επισκεπτήριο, ένοιωσα μία απερίγραπτη
χαρά: συλλογισθείτε ότι σας ξαναβρήκα ύστερ' από τόσα
χρόνια!.. Η σύμπτωσης είναι τόσο παράξενη, ώστε είμαι βέ-
βαιος πως έτσι το θέλησε ή μοίρα. Από τότε που σάς έχασα,
δεν έμαθα τίποτα για σάς κι' ούτε ρώτησα τίποτα για σάς
από κανένα. Δεν ήθελα να μάθω τίποτα, γιατί φοβόμουν...

ΕΚΕΙΝΗ.— Έπειτα είχα τόσες σκοτούρες, τόσες δουλειές! Και τώρα
που λυτρώθηκα πειά, τώρα που έφτιαξα πειά τη ζωή μου,
τώρα ακριβώς ή μοίρα σας φέρνει πάλι στο δρόμο μου με
μια χαμένη τσάντα, με την τσάντα σας που την χάσατε στον
σταθμό... Ά! Πόσο θα ήθελα να σας ξαναδώ!..

ΕΚΕΙΝΗ.— Έγώ όμως δεν θα ήθελα. Έχουν περάσει
είκοσι χρόνια. Κι' έπειτα, πέρασαν πειά και τα νεύρα. Έχω
τώρα δύο παιδιά... Έχω γεράσει...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έλάτε! Είσατε πάντα υπερβολική!
ΕΚΕΙΝΗ.— Όχι, φίλε μου. Απλή είναι ή αλήθεια!
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έγώ είμαι βέβαιος πως δεν θ' αλλάξατε
διόλου... Είσατε εύθυμη...

ΕΚΕΙΝΗ.— Μπορεί... Δεν ζητώ πολλά πράγματα απ' τη
ζωή. Κι' εσείς; Παντρεύτηκα;
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι. Όλον αυτό τον καιρό δεν συλλογι-
στηκα διόλου το γάμο. Δεν είχα καιρό... Δούλεψα σκληρό
είκοσι χρόνια, για να ξεχάσω έναν άτιγο έρωτα. Μά δεν
μπορούσα να τον ξεχάσω, κι' ούτε θα τον ξεχάσω ποτέ!..

ΕΚΕΙΝΗ.— Πόσο είσατε κι' εσείς υπερβολικός! Μπορεί-
τε θαυμάσια να ξεχάσετε ή τουλάχιστον να παρηγορηθείτε
κοντά σε μια καλή και τρυφερή γυναίκα, — σε μία σύζυγο.
Ο γάμος κάνει θαύματα, φίλε μου. Έπειτα ή στοργή της γυ-

ναίκας σας, θα σας κάνει να φαντάζεστε τα
περασμένα σαν ένα θαμπό όνειρο. Τα παι-
διά τέλος, θα σας κάνουν ν' αλλάξετε ζωή,
δίχως να το καταλαβαίνετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν μπορούσα να παντρευτώ...

ΕΚΕΙΝΗ.— Είπε όμως πάντα καιρός...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Άν δεν κάνω λάθος, μου φαίνεται πως έχου-
με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Έγώ είμαι μεγαλύτερος. Κι' ήμουν τόσο τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ. (με σθημένη φωνή).— Μαζύ μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ω, Λίνα!.. Ήμουν τόσο τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ. (με σθημένη φωνή).— Μαζύ μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ήμουν τόσο παράξενος... Θάλεγε κανείς πως έτσι
σκόσουν μαζί μου είχατε μία μονάχα επιθυμία: να φύγεις, να γί-
ναις ταντος!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναι... γά να κρύψω την αγάπη μου, τον πό-
νο μου...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ροζάτι... Ροζάτι... Γιατί δεν μίλησες τότε; Για
μην μίλησες ποτέ για την αγάπη σου; Δεν πρόσεξες ποτέ αν
έγώ τότε ήμουν τραύ-
μα με τα ίδια χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Λίνα... Δεν είναι αλήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ναι... ναι, είναι αλήθεια. Όταν έφυγες από τη
ζωή μου, έστειλες τις πρώτες κάρτες, στις οποίες υπέγραφε η
φύλη σου, περιμένα να μου πης, να μου γράφεις μ' αλ-
λά... Κι' έπειτα
μου είπες, ούτε μου έγραψες τίποτα. Έπειτα έπαινες να με
δύο λόγια με τις κάρτες σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίνα, άκουσέ με: Ποτέ δεν μου έδωσες ή
έστειλες μόνο χαρτίσματα κι' αυτό ήταν όλο.

ΕΚΕΙΝΗ.— Είχα γνωρίσει τότε τον άνδρα μου... Έναν καλό
και με καλή κοινωνική θέση... Όμοιογώ ότι δεν μετάνιωσα ποτέ
την τρενίτσα. Τον αγαπώ, όπως πρέπει ν' αγαπάς μία γυναίκα
της... Έχουμε δύο παιδιά. Μπορούμε να πούμε ότι είμαστε εύτυχοι...
Μά τώρα, ή φωνή σου με γύρισε πίσω στα περασμένα... Κα-
λά άμυρβόλλω πολύ για την αγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κι' εγώ δεν άλλαξα, Λίνα!.. Άρ-
γία, νά σέ δώ. Έπειτα θα φύγω... και δεν θα ξαναγυρίσω
στη Ρώμη, γιατί δεν θα μπορούσα να ζήσω εκεί πάλι
έσώ μ' έναν άλλο.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω, Τζιάνι...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίνα... δεν είμαι ο Τζιάνι. Είμαι ο
Ροζάτι, ο αδελφός, ο Παύλος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω! Δεν είσατε ο...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι... Είμαι ο Παύλος. (Στη
πιάνα τον Τζιάνι)

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Μά δεν μου είπατε από τη
ζωή σου... Τι συνέβη στον Τζιάνι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (με απελπισμένη φωνή, που σβήνει
γρήγορα).— Παντρεύτηκε με μία Άγγιδα. Έχει
δύο παιδιά... Παντρεύτηκε μόλις πήγε κεί κάτω
στην Αυστραλία.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ή κάρτες...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίνα... δεν είμαι ο Τζιάνι. Είμαι ο
Ροζάτι, ο αδελφός, ο Παύλος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω! Δεν είσατε ο...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι... Είμαι ο Παύλος. (Στη
πιάνα τον Τζιάνι)

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Μά δεν μου είπατε από τη
ζωή σου... Τι συνέβη στον Τζιάνι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (με απελπισμένη φωνή, που σβήνει
γρήγορα).— Παντρεύτηκε με μία Άγγιδα. Έχει
δύο παιδιά... Παντρεύτηκε μόλις πήγε κεί κάτω
στην Αυστραλία.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ή κάρτες...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίνα... δεν είμαι ο Τζιάνι. Είμαι ο
Ροζάτι, ο αδελφός, ο Παύλος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω! Δεν είσατε ο...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι... Είμαι ο Παύλος. (Στη
πιάνα τον Τζιάνι)

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Μά δεν μου είπατε από τη
ζωή σου... Τι συνέβη στον Τζιάνι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (με απελπισμένη φωνή, που σβήνει
γρήγορα).— Παντρεύτηκε με μία Άγγιδα. Έχει
δύο παιδιά... Παντρεύτηκε μόλις πήγε κεί κάτω
στην Αυστραλία.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ή κάρτες...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίνα... δεν είμαι ο Τζιάνι. Είμαι ο
Ροζάτι, ο αδελφός, ο Παύλος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω! Δεν είσατε ο...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι... Είμαι ο Παύλος. (Στη
πιάνα τον Τζιάνι)

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Μά δεν μου είπατε από τη
ζωή σου... Τι συνέβη στον Τζιάνι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (με απελπισμένη φωνή, που σβήνει
γρήγορα).— Παντρεύτηκε με μία Άγγιδα. Έχει
δύο παιδιά... Παντρεύτηκε μόλις πήγε κεί κάτω
στην Αυστραλία.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ή κάρτες...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίνα... δεν είμαι ο Τζιάνι. Είμαι ο
Ροζάτι, ο αδελφός, ο Παύλος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω! Δεν είσατε ο...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι... Είμαι ο Παύλος. (Στη
πιάνα τον Τζιάνι)

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Μά δεν μου είπατε από τη
ζωή σου... Τι συνέβη στον Τζιάνι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (με απελπισμένη φωνή, που σβήνει
γρήγορα).— Παντρεύτηκε με μία Άγγιδα. Έχει
δύο παιδιά... Παντρεύτηκε μόλις πήγε κεί κάτω
στην Αυστραλία.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ή κάρτες...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίνα... δεν είμαι ο Τζιάνι. Είμαι ο
Ροζάτι, ο αδελφός, ο Παύλος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω! Δεν είσατε ο...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι... Είμαι ο Παύλος. (Στη
πιάνα τον Τζιάνι)

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Μά δεν μου είπατε από τη
ζωή σου... Τι συνέβη στον Τζιάνι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (με απελπισμένη φωνή, που σβήνει
γρήγορα).— Παντρεύτηκε με μία Άγγιδα. Έχει
δύο παιδιά... Παντρεύτηκε μόλις πήγε κεί κάτω
στην Αυστραλία.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ή κάρτες...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίνα... δεν είμαι ο Τζιάνι. Είμαι ο
Ροζάτι, ο αδελφός, ο Παύλος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω! Δεν είσατε ο...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι... Είμαι ο Παύλος. (Στη
πιάνα τον Τζιάνι)

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Μά δεν μου είπατε από τη
ζωή σου... Τι συνέβη στον Τζιάνι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (με απελπισμένη φωνή, που σβήνει
γρήγορα).— Παντρεύτηκε με μία Άγγιδα. Έχει
δύο παιδιά... Παντρεύτηκε μόλις πήγε κεί κάτω
στην Αυστραλία.

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ή κάρτες...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λίνα... δεν είμαι ο Τζιάνι. Είμαι ο
Ροζάτι, ο αδελφός, ο Παύλος...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ω! Δεν είσατε ο...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όχι... Είμαι ο Παύλος. (Στη
πιάνα τον Τζιάνι)

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι... Μά δεν μου είπατε από τη
ζωή σου... Τι συνέβη στον Τζιάνι;

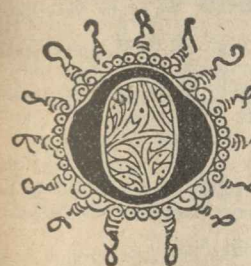
ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο "ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΕΝΗΝΤΑ ΨΥΧΕΣ",!..

Πώς συνελήφθη ένας νέος Λανδρὺ στις Ήνωμένες Πολιτείες. Ή τραγική περιπέτεια του Τζέις Ούνσογγο. Τὸ ἐγκλήμα της
35ης Λεωφόρου. Ἡ ἀναστάτωση τῶν ἀστυνομικῶν. Ὁ μυστηριώδης ἐννεός τῶν διαφόρων ξενοδοχείων. Ἡ διπλή ζωή ἐνός
...μικανὸ ἐμπόρου. Ἡ θεωρία ἐνός παρὰ φρονεῖ. Ὁ Τζιμ Σλάνγκ διψᾷ γιὰ αἷμα.

Ἡ Ἀμερικανὸ ἀστυνομικὸς, ὅστερ' ἀπὸ
τρεῖς μῆνες προσεχτικῶν ἐρευνῶν, κα-
τάρθωσαν τέλος νὰ συλλάβουν ἕναν ἄ-
πο τοὺς πὸ ἀπαίσιους ἐγκληματίες τῆς
ἐποχῆς μας: τὸν Τζιμ Σλάνγκ, τὸν
ἄνθρωπο με τὰ σιδερένια χέρια. Αὐ-
τὸς ὁ τρομερὸς δολοφόνος εἶχε ἀνα-
στατώσει τὴς Ήνωμένες Πολιτεῖες με
τὰ στυγερά κακούργημά του.

Ἀπλομένος μ' ἕνα σιδερένιο σφυρί,
γύριζε τὴ νύχτα στοὺς ἔρημους δρό-
μους καὶ σκότωνε τοὺς διαδότες ποὺ συναντοῦσε, μ' ἕνα ξαφνι-
κὸ κτύπημα στὸ μέτωπο. Μά τὸ παράδοξο ἦταν ὅτι δὲν τοὺς
λίθοιχε. Παρακολοῦθοῦσε μόνο με ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι τὸν
ἐπιθαντικὸ ρόγχο τους κι' ἔπειτα συνέχιζε ἀδιάφορος τὸ δρόμο
του. Πάνω ἀπὸ πενήντα ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶχαν πέσει θύμα-
τα αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ ἐγκληματίου.

Ὁ κακοποιὸς ὅμως καθὼς ἀπεδελχθὲν, εἶχε μιά μεγάλη προ-
τίμησι στὸ ὄρεϊζον φύλο. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἀδιάφορος τὸ δρόμο
αὐτοῦ τὸν τρομερὸ ἐγκληματίου.

Ἡ νύχτα τοῦ περασμένου Ἰουλίου, στὸ XV ἀστυνομικὸ τμή-
μα κατὰ τὴς δυὸ ἡ ὥρα μὴκερ τρέχοντας ἕνας καλοντυμένος
ἄνθρωπος. Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχαν ἀλλοιωθῇ ἀπὸ τὸν
τρόμο καὶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ἀπὸ τὴν τρομάρτα του.

— Σώστε με! Σώστε με! φώναξε ἀπελπισμένως στὸν ἀστυν-
μὸ τῆς ὑπηρεσίας. Μὲ κυνηγᾷ
καὶ μένα! Θέλει νὰ με σκοτώ-
σῃ!..

— Ἦσυχάζετε, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυ-
νομικὸς. Ἐδῶ δὲν ἔχετε κανένα
φύλο. Διηγῆθίτε μας με τὴν ἡ-
συχία σας τί συμβαίνει.

Ὁ ἀγνωστὸς ἔπρεπε σὲ μιά κα-
ρέκλα κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζει ἀ-
πὸ τὴ λύπη του. Οἱ ἀστυνομικοὶ
παρακολοῦθοῦσαν αὐτὴ τὴ σκηνή
περίεργοι καὶ κούταζαν ὁ ἕνας
τὸν ἄλλον ἐρωτηματικά. Ὁ πα-
ράξενος ἐπισκέπτης τοὺς τέλος;
ὅστερ' ἀπὸ κλίνο, ὅταν ἀνέκτη-
σε τὴν ψυχραιμία του, διηγῆθη-
κε τὴν ἀκόλουθη ἱστορία.

— Ὀνομάζομαι Τζέις Ούνσογγο
κι' εἶμαι ὑπάλληλος τῆς Τραπε-
ζῆς τῆς Ἀμερικῆς. Σήμερα
τὸ βράδυ εἶχα πάει με τὴν γυναίκα
μου στὸ θέατρο. Ἐπειδὴ τὸ σπé-
τι μας βρίσκεται στὴν 35η Λεω-
φόρο, πήραμε ἐν' αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ὡς ἐκεῖ πέρα.

Ὅταν φτάσαμε στὴν κατοικία μας, πληρώσαν τὸν σάφερ
καὶ κατόπιν προχώρησα γιὰ ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα. Ἡ γυναίκα
μου εἶχε μείνει ἕνα βῆμα ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ μένα. Ἐκεῖνη τὴ
στιγμὴ, μὲς ἀπὸ τὴν εἰσοδο ἐνός σπιτιοῦ, βγήκε ἕνα παράδο-
ξο ἄτομο. Ἦταν ἐξαιρετικὰ καλοντυμένο καὶ φοροῦσε πέτινα
γάμπια. Ἐκεῖνο ποὺ μὸς κίνησε ἀμέσως τὴν περιέργεια, ἦταν
ὅτι ὁ ἀγνωστὸς περπατοῦσε με προφυλάξι τὸ χό-τοχο καὶ φαι-
νόταν ὅτι δὲν μᾶς εἶχε δῆ. Ἀνίσχυρος γύρισα με δυνάμη τὸ κλει-
δί γιὰ ν' ἀνοίξω γρηγορώτερα. Αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή μας.

Τὸ κλειδί ἔγινε δυὸ κομμάτια. Εἰμαστε τώρα ὑποχρεωμένοι νὰ
ἐξηγηθοῦμε τὸ θύραρ. Στὴν ἀπελπισία μου, ἔξελξα τὸ ὑποπο-
τιούμενο κι' ἄρχισα νὰ πιέζω δυνατὰ τὸ κουδούνι τοῦ θυρα-
ρῆου. Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδα τὸν ἀγνωστὸ νὰ βρίσκεται δίπλα μας
καὶ μ' ἀστραπιαία ταχύτητα νὰ κυτῆται τὴ γυναίκα μου στὸ μέ-
τωπο μ' ἕνα σφυρί. Ἡ Πέττυ, ἔπρεπε καταγῆς σὺν κεραυνόπλη-
κτῇ. Τότε ὁ ἐγκληματίας, ἐνῶ μ' ἀπειλοῦσε με τὸ πιστόλι του, ἔ-
σκυψε ἐπάνω της, κόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ χεῖλη τῆς κι' ἔμει-
νε ἔτσι μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ γυναίκα μου ἔπαινε νὰ σπαραξα-
ρεῖ. Τόση ἦταν ἡ φρίκη μου, ὥστε δὲν μὸς πέρασε καθόλου ἀ-
πὸ τὸ μυαλό ἡ σκέψις νὰ τοῦ ἐπιτεθῶ. Εἶχα μαρμαρώσει στὴ θέσι
μου. Ὁ ἐγκληματίας, ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ πτώμα τῆς γυναι-
κας μου, εἶχ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Καὶ τώρα ἡ σειρά σου, μὸς φώναξε με μιά ἄγρια φωνή

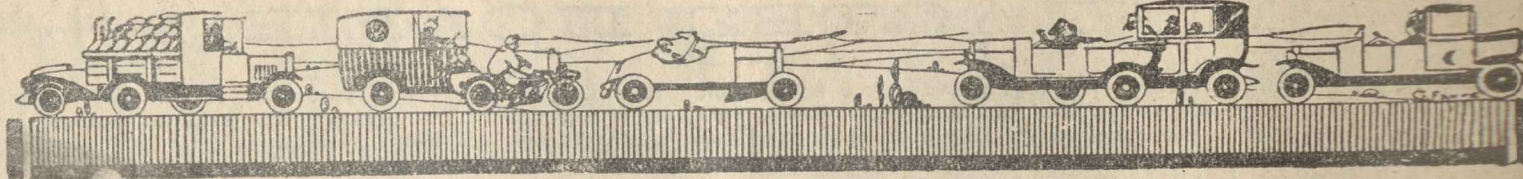

Ὁ Τζιμ Σλάνγκ δεξιᾶ, πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ.

διάφορες λεωφόρους, μὴπως τοῦ ἀνακαλύψουν τὸν ἐγκλημα-
τία. Ὁ ἀπαίσιος ὅμως δολοφόνος εἶχε μαγευθεῖ φανταστικὰ
κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε κι' εἶχε πάψει νὰ κυκλοφορῇ στοὺς
δρόμους. Τώρα διέπραττε τὰ ἐγκλήματά του στὰ διαφόρα ξε-
νοδοχεῖα. Παρουσιαζόταν ὡς ἐνοικὸς καὶ τὴ νύχτα μ' ἕνα εἰδι-
κὸ κλειδί ἀνοίγε τὰ δωμάτια τῶν γυναικῶν, ποὺ μὲν ἄνδρες
τοὺς, τὴς σκότωνε κι' ἔφευγε ἀνετόλητος, χωρὶς κανεὶς νὰ προ-
φτάσῃ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ἐνα βράδυ ὁστόσο, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ Τζακ Χένρυ καὶ Οὐ-
ίλιαμ Κίβερ περιπολοῦσαν στὴν 28η Λεωφόρο, εἶδαν νὰ βγαίνει
κατὰ τὴς τρεῖς ἡ ὥρα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο "Μεξικὸς" ἕνας ἡλικια-
μένος ἄνθρωπος. Τ' ἄσπρα του μαλλιά κι' ἡ πάλλευκη γενειάδα
του, ἐρχόντουσαν ἀντίθετα με τὸ μωδὸς σῶμα του, ποὺ μάταια
προσπαθοῦσε νὰ τὸ κάνει νὰ κυρτώσῃ. Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ,
σκαρβαλισμένοι, ταχύναν τὸ βῆμα τους, γιὰ νὰ τὸν πλησιάσουν,
ἀλλὰ ὁ ἡλικιωμένος ἄνθρωπος ἔβγαλε γρήγορα τὸ πιστόλι του
καὶ τὸν ἀδείασε ἐναντίον τους. Οἱ πόλισμαν ἔπρεσαν καταγῆς τρα-
υματισμένοι θαλάσσιμα. Ὁ κρότος ὅμως τῶν πυροβολισμῶν ἀνα-
στάτωσε τὴν κοινὴ λεωφόρο κι' ὅτ' ἔλες τὴς γωνίες τους ἀρχί-
σαν νὰ καταφθάνουν τώρα μοτοσυκλίστες μ' ἀστυνομικοὺς. Μὲ
σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ ἀγνωστὸς κακοποιὸς εἶχε περικυ-
κλωθῇ. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο πειά νὰ ξεφύγῃ. Θέλησε ὁστόσο νὰ
πολεμήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του. Ἐπετέθη ἐναντίον τῶν ἀστυν-
μῶν, κτυπώντας δυνατὰ δεξιὰ κι' ἀριστερά του μ' ἕνα σιδερένιο

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η απόστολη υπερπληρωμένη των παρὰ τὴν ὑπογραφήν ἀπογορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδενομένη ὑπὸ δικαίωματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπὸ ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὰ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκοινοῦνται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ τὰ τοῦς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, ἡσυχάζετε τιμῆς.

Ν. Κ. Τ. Σ. Ο. Ὑ. Ἐνταῦθα:— Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας: «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,

Χρόνια πολλὰ σὲ διαβάω ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐπαίρησα νὰ σὲ πιάσω... ὅπως τόσο ἄλλοι, μὲ τὰς ἐμπνεύσεις τους, τὴν ἡμέραν νομίζω ὅτι θὰ ἠμπορέσω. Νὰ μου πῆς τὴν ἰδέαν σου, διὰ τὴν ἰδικὴν μου ἐμπνευσίν, νὰ λάβω ὑπὸ ὄψιν σου ὅτι εἰμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ταπεινούς σου Ἀναγνώστας ἂν δὲν τὸ πιστεύεις ρώτησε τὸν περιπεριωρῶν... τῆς γητορίας μου, πὺν σὲ ἀγοράζω...»

Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ γιὰ τὴν διαβόητη φαντασίαν τὸ «Μπουκέτο». Ἀλλὰ, δυστυχῶς, τὸ ποιῆμά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Σὰ μερικὰ σημεῖα μάλιστα εἶνε ἀσυντάκτο, κακῶς διατυπωμένο. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐπὶ δεξιῇ:

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΣΟΥ...

Σὰν τὰ μεσὰ τὸ στάχια πὺν ξανθοῦσαν ὅταν ὁ ἥλιος χρυσοντύνει τὴν δύση, μοιάζον μὲ τὰ μαλλιά σου πὺν χρυσοῦσαν τὴν ἰδίαν ὥραν πὺν ὁ ἥλιος πᾶν νὰ σβύσῃ Σὰν μίαν πηγούλας χρυσόπλοον νεράου μέσα στὸ βάθος ἀκούοντας φλογέρα

Ξεῖδρα του στὸ Νέον Κόσμον καὶ πὺν θεωρεῖται ὡς ἕνα θαῦμα τῆς νανιγυῆς.

Τὸ μήκος τῆς «Νορμανδίας» εἶνε 313 μέτρα καὶ τὸ πλάτος τῆς 35. ἔχει δώδεκα πατώματα καὶ μπορεῖ νὰ περιλάβῃ 2.500 ἐπιβάτες. Γιὰ ἕνα ταξεῖδι στὴ Νέα Ὑόρκη μετ' ἐπιστροφῆς, τὰ ἔξοδά του θὰ φθάσουν σὲ 7 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα.

Μὰ ἡ εισπράξις του ὑπολογίζονται ἀπὸ 8 μέχρι 16 ἑκατομμύρια. Ἡ «Νορμανδία» ἔχει τυπογραφεῖο, κουζίνα μὲ 9 μαγαζιερῶν, δροχίστρια ἀπὸ 16 μουσικοῦς, 600 ἐμάτρους ἐμπάμενα, γκαρσόνια, καμαριέραι, κλπ. Ἐπίσης ἔχει 114 μαγειροῦς, 73 μαριχτόνια, 9 χασάπηδες καὶ 10 ψωμάδες.

Οἱ ἐπιβάτες μποροῦν νὰ κάνουν κάθε εἶδος σπόρ. Ἀπὸ τὸ τένις ὡς τὸ κολύμπι στὴ μεγάλη ἐπιπλάνου του. Τέλος, γιὰ κάθε ταξεῖδι τῆς, ἡ «Νορμανδία», θὰ παίρνῃ μαζί της 70.000 ἀνὰ, 7.000 ὄρνιθες, 16.000 ὀκάδες κρέας, 80.000 ὀκάδες πᾶν, 2.000 ὀκάδες ζαμπόν, 25.000 ὀκάδες πατάτες καὶ 20.000 ὀκάδες περίπου διάφορα λαχανικά.

Οἱ ἐπιβάτες καὶ τὸ προσωπικὸν θὰ ξοδεύουν σὲ κάθε ταξεῖδι 3.500 κίλὰ ζάχαρι, 1500 κίλὰ καφὲ καὶ 600 κίλὰ σοκολάτας. Ὅσο δὲ γιὰ τὸ κρασί θ' ἀδείαζον πάνω ἀπὸ 25.000 μπουτλίαις...

Ἀς ἀναφέρουμε διὰς ἀκόμη καὶ μερικὰς ἄλλους περιγραφὰς ἀριθμοῦς. Ἡ «Νορμανδία» ἔχει 57.000 πᾶτα, 58.000 ποτήρια, 28.000 φλυτζάνια, 13.000 μαχαίρια, 14.000 κουτάλια, 3.000 πατέλλες, 1000 ἀνθοδοχεῖα γιὰ τὰ τραπέζια τοῦ φαγητοῦ, 15.000 τραπέζο-μαγνητῆρα, 130.000 πετσέτες τοῦ τραπέζιου, 48.000 μικρὲς πετσέτες γιὰ τὸ πρόγευμα, 39.000 σεντόνια, 20.000 μαξιλαροθήκες, 30.000 πετσέτες τοῦ προσώπου καὶ 70.000 πετσέτες τῆς κοιλίας!

Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λιγνυῶδεις ἀριθμοὺς βλέπει κανεὶς ὅτι πολὺ σωστὰ λέγονται ἐπιπλοῦς πόλεις τῆς αἰωνιότητος κολοσσὸι!

ΖΑΝ ΛΕΚΟΚ

μοιάζω μὲ τὸ μικρὸ σου στοματάκι, καὶ ἡ λαλιά σου σὲν τὸ ἀηδόνι πᾶρα πέρα.

Σὰν διὰ κρυστάλλινα πολύτιμα κομμάτια πὺν παχνιδάρια σκοροῦν ἀναλαμπὲς μοιάζον τὰ δύο σου στεῖρα γραφόμενα σκοτεινισμένο... οὐρανὸν φωτίζουν μ' ἀστραπές...

Ν. Κ. Τ. Σ. Ο. Ὑ. Ἐνταῦθα:— Μᾶς γράφετε στὸ πολὺ πολὺ ὀπορρητικὸν γράμμα σας:

«Ἐξέτιμε κ. Διευθυντὰ, Σκοπὸς νὰ θέλω νὰ σὰς κολακεύσω — ὁμολογῶ — εἰλικρινῶς διὰ τὸ πᾶν ὑμῶν ἐκδιδόμενα περιοδικὰ (Μπουκέτο καὶ Οικογένεια) εἶνε μόνον ποῦ—ὑπερέχον—διωγτῶν ἄλλων, γι' αὐτὰ τὰ ἀγοράζω σὺν τῇ ἑμέρᾳ μου ἐπιτρέπετε νὰ σὰς πῶ τὴν γνώμην μου—(σχετικῶς μὲ τὴν ποιήσιν) ἕνα τραγουδάκι ἢ ποιηματάκι καλῶς στοιχοῦν γινόμενο μὲ καλὴ ἐμπνευσίν πολὺ δικαίως θὰ κατεῖχε τὸν χρόνον μέσα στὴν ἑλὴ—ἡλὴ τοῦ περιοδικοῦ σας. Διότι εἰμαι τῆς γνώμης (ἂν δὲν φαίνεται ἀδιάκριτος) ὅτι ἡ ποιήσις μέσα σὲ ἕνα περιοδικὸν—εἶνε ὅτι τὸ ἀλλο-μῆσα σὲ ἕνα καλὸ—γιουδέτσι κ. τ. λ. κ. τ. λ.»

Δυστυχῶς, φίλατε, τὸ ποιῆμά σας δὲν εἶνε ὅσα ἐμπνευσμένο, ὅσα καλὸν στοιχοῦν γινόμενο. Τὸ λείπει τὸ ἀκρίβειας τῆς ποιήσεως. Εἶνε λατρεῖς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἰδοὺ:

ΦΩΤΟΧΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ὅταν στὴ μαύρην σκηνὴν μου,

Στάς λεικοντιμένῃ,

Στὰ νεκρωμένα στήθη μου,

ὁ λόγος ζωντανεύει,

Καὶ γύρω μου κάθε χαρὰ

κάθε γλῶσσά τραγουδοῦ.

Εἶν' μοιρολόδι πένθιμο,

γιὰ σὲ φτωχὸ λουλούδι,

Ποὺ μᾶθησες στὸ φῶς μου

κἀκόλου τρελοῦ Βορείου.

Ὅλα σηγοῦν, τριγύρω. Τὰ πουλιά.

Τὰ ἀνθὰ λουλούδια,

ἔχασαν πᾶν τὴν εὐδοκίαν Παρθέναν μου νεκρή—

ἦσαν ἐνὶ πὺν χάριτες σ' αἰδῶνιὰ τὸ τραγουδοῦ.

στὰ λουλούδια τὸ ἄρωμα — τὸ χρώμα τὴν πνοήν.

Γιὰ τὰ τόσο θερμὰ σας λόγια, σὰς εὐχαριστοῦμεν,

Καὶ τώρα ἀκούετε τὴν μουσικὴν μου: Διὰ τὸ «Μπουκέτο» καὶ δ. π. δ.

λο διέδωκε. Ἐτοὶ θὰ μορφοῦντε ἀρκετὰ, θὰ μῆτε στὸ νόημα τῆς π.

σεως καὶ θὰ καταρῶστε νὰ γράψετε ἀνεμπνευστὸν στίχον.

Σ. Α. Ν. Ι. Ν. — Τὸ ποιῆμά σας «Καίριοι παλαιοὶ σὰς νοσταλγῶν», δὲν καὶ

λατρεῖται ἀπὸ κάποιον πρόχειρον. Ἰδοὺ π. χ. τὸ δεύτερον πεντάστιχο:

Καίριοι παλαιοὶ σὰς νοσταλγῶν γλῶσσά

σὲ κάθε πόνο μου καινούργιον,

Γυρνώντας τῆς μοναξιάς τοὺς κόλπους νὰ ριχτῶ

γιὰ ν' ἀναστῶ, κάθε παλὸν πὺν λαχταρῶ

μισοδισμένον ἀπ' τὸ χρόνο τὸν πανούργον.

Ἐκείνο τὸ ἐπ' ἀνοδύγιο... ὁμοιοκαταληκτικὴ θέσιν μὲ τὸ «α α α

ν ο ὁ ρ γ ι ο ς», ἀλλὰ ὡς λέξις εἶνε

φτιαστὴ καὶ κακόηχος καὶ ἀκαταλόγητος.

Ἐπίσης ἰδοὺ καὶ τὸ τελευταῖον σας

πεντάστιχο:

Κάποιος παλιὰς ἀγάπης, ὁ καίριος

ἀπ' τῶν παλιῶν τῶν χρόνων τὰ

(περάσματα

στὴν μοναξιά μου μέσα ξαναζοῦντα—

(νεύει)

Κι' ὅτῃ μὲ κἀνὴν τώρα τοὺς πα-

λιούς καιροὺς νὰ νοσταλγῶ γλῶσσά

Εἶναι αἰτία τῶν τῶν τῶν... γερά

(μυτε

Στὸ πεντάστιχο αὐτὸ καὶ τὸ μέτρο

χολαίει καὶ τὸ ἐγερὰ μᾶλλον

δὲν ὁμοιοκαταληκτικὴ μὲ τὸ ἐπ' ἀ-

σ. μ. α. τ. α. Ὑποκείμενον τὸ ποιῆμα

σας τελειώνει ἐπὶ ἐντελὲς ἀντιστοι-

χία, πεζότατα. Διαβάστε δοκίμιον

Ἑλληνικῆς ποιητῆς.

ΟΡΟΝΕΙΡΟ
ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

aro
ΟΝΔΡΑ
ΜΟΡΦΙΑΣ
ΓΕΙΑΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

τὸ σκέπτεσθε, ἐφόσον ὀπάρ-
ει ἰδεώδεις Γερμανικαὶ Βα-
ΑΡΤΙ, μὲ τὰς ὁποίας δύνα-
ται βᾶντε μόνον σας τὰ κα-
ταφορέματα καὶ νὰ τὰ κά-
νουν καὶ μοντέρνα. Πω-
νὰ στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπο-
ρὰντιπρῶσιν: Ἀθῆναι: Ἐμπο-
ρὰντιπρῶσιν: Ἐρμού

Πόσον εἶνε
ΑΠΟΗΤΟΣ

Χανεὶ ὁλόκληρον ὥσαν
διὰ νὰ φτιάχνῃ τὰ μαλλιά
της, καὶ ὅμως ἡ μύτη της
μένει γιαιλυστερή!

Ἐπιμελεῖται τόσο πολὺ τὸν ἑ-
αυτὸν της ὥστε περνᾷ μίαν ὁλόκλη-
ρὴν ὥραν διὰ νὰ φτιάχνῃ τὰ μαλλιά
της κατὰ τὴν βρεξίν της, ἀγορά-
ζει τις πιδ ἀκριβὲς πούδρας, ἀλλ'
ἡ μύτη της παραμένει πάντα γυα-
λιστερή. Μὲ τὴν παραμικρὰ ἐπι-
δρασίαν ἡ δὲς της γίνεται ἀξιοθα-
λήτης. Ἡ πούδρα δὲν κρατᾷ καὶ ἡ
ἐπιδρασίς της φαίνεται λιπαρά. Ἀν-
τοῦλάχιστον ἐννοεῖται ὅτι πολὺ ὀ-
λίγη MOUSSE DE CREME ἀναμειγμέ-
νη μὲ τὴν πούδρα θὰ ἔκαμε μεγάλην
διαφορὰν! Εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν
ἀναμειγνύεται ἐπιστημονικῶς ἡ MOUS-
SE DE CREME μὲ τὴν πλέων λεπτήν
πούδρα (κατατεθειμένη μέθοδος).
Τοῦτο καθιστᾷ δυνατόν νὰ κρα-
τᾷ ἡ πούδρα καλῶς καὶ νὰ μὴ φεύ-
γῃ παρ' ὅσον τὸν ἀέρα ἢ τὴν β. ο.
χὴ ἢ καὶ μὲ τὴν ἐπιδρασίαν ἡ ὁποία
ἐπέρχεται κατὰ τὸν χορὸν εἰς αἰ-
θοῦσας ὑπερθερμασμένας. Ἐξαλεί-
φει τὴν γυαλὰ ἀπὸ τὰς λιπαρὰς
ἐπιδερμίδας, δὲν στεγνώνει τὸ δερ-
μα ὅπως συμβαίνει μὲ τὰς κοινὰς
πούδρας.
Ἡ πούδρα Τοκαλὸν προσδίδει ἀ-
μέσως εἰς τὴν δὲς σας μίαν βελου-
δίνην ἐμφάνισιν καὶ φρεσκάδα καὶ
κρατᾷ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς
ἡμέρας.
Σὰς ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτε-
λέσματα ἄλλως τὸ χρῆμα σας ἐπι-
στρέφεται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμ-
πουτζᾶκος Πραξιτέλους 42. Ἀθῆναι.

Βάψετε τὰ φορέματά σας
μόνον μὲ τὰς γνησίας Γερ-
μανικὰς βαρὰς Arti

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Γ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18 ΔΟΗΝΑΙ

ΤΖΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ - ΦΕ'Ι'Γ - ΖΩΝΗ ΒΑΛΙΣΤΑΙ

Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
ΥΠὸ τὴν Διευθύνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΕΝΤΑ ΕΚΑΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΥΠὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΤΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ
ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ!...

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟΝ
ΑΡΚΕΙ Ν' ΑΚΟ-
ΛΟΥΘΗΣΗΤΕ
ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΜΟΥ

Εντός ολίγων
ημερών θ' αντι-
ληφθήτε ότι, ή
«Κολυνός» επι-
τυγχάνει ότι δέν
δύναται να επιτύχη ούδεμία
άλλη οδοντοκρέμα.

Αφαιρεί τας κηλίδας
Μεταβάλλεται εις άφρόν, ό
οποίος διεισδύει εις εκάστην
σχισμίν, χωρίς να προσβάλη
τό σμάλτον.

Η «Κολυνός» φέρει τά άκό-
λουθα αποτελέσματα.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

Όλα έρχονται και παρέρχονται
πλήν των Γερμανικών Βαφών
ARTI, διότι, βάρουν δέν ξεθά-
φει ποτέ.

Αγοράστε όλες και όλοι τώ νέο
γλυκύτατο τανγκό τού κ. Δημ.
Μέρτικα «ΚΑΡΟΙΑ ΒΡΑΔΥΑ
ΠΟΥ ΗΜΟΥΝ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ». Πω-
λείται εις τόν Μουσικόν Οίκον Μ.
Κωνσταντινίδου (Γλάστωνος 3).

Καθαρά δόντια - φρυσιή λευ-
κότητα, ούλα ζωηρά.
Υιοθετήσατε την τεχνικήν της
«Κολυνός». Έν εκατοστό-
μετρον επί ξηράς ψήκτρας,
δισ της ημέρας.

Αγοράσατε έν σωληνάριον

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

Πάντα όρροσέρη α αρωματισμένη
όταν πλένετε μέ το σαπούνι
«ΠΛΟΥΤΟΣ»
Ζητήσατέ το επιμόνωσ από τόν
πρωμδευτήν σας
Κ.ΚΟΚΚΙΝΟΣ-ΗΠΕΙΡΟΥ 42-ΑΘΗΝΑΙ

Ό Βορονάφ τών παλιών φορε-
μάτων είνε αλ Γερμανικά Βαφαί
ARTI.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Όπως πάντοτε σέ κάθε έποχή, τώ Κα-
τάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ, ΕΡΜΟΥ 18Α', πα-
ρουσιάζει τά καλύτερα όφθαλμα και πωλεί
δι' ένα μήνα μέ τας πλέον χαμηλάς τιμάς
χάριν ρεκλάμιας, ήτοι :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Μάλλινα Γκραντέ ό πήχυς Δρ. 40
Μάλλινα Νοτέ ό πήχυς > 50
Μάλλινα Σάτα ό πήχυς > 55
Ός και κατάλληλα διά ντεμί παλτά.
Μάλλινα Ζιλπ ό πήχυς > 60
Μάλλινα Μπρέτα ό πήχυς Δρ. 70 κλπ.

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά σπόρ διπλόφαρδα ό πήχυς Δρ. 70
Παλτά Άγγορά ό πήχυς > 100
Παλτά Σκαποτέζικα ό πήχυς > 130
Παλτά σπόρ έξτρα ό πήχυς > 150
Παλτά μάλλινα Ντρά ό πήχυς > 160
Παλτά τουαλέττας Έλληνικά και
Ευρωπαϊκά άπό > 160

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Αγοράζοντας τώ άνδρικό κοσμήρι, επιτυγ-
χάνετε τιμάς χονδρικής πωλήσεως.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Κάλτσα μεταξωτή άπό καθαράν μετάξαν
δραχμάς 65.

Πρός τώ συμφέρον σας επισκεφθήτε τώ Κα-
τάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ.

ΑΠΟΥΤΑΤΕ:
Δεν υμεις
όδοντια
υγιεινά
άναισθητον
όροσερον
στόμα.

Η ΕΠΙΤΥ- ΧΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ

Διά νά επιτύχετε εις
σας, διά νά πραγματοποιή-
σας τούς σκοπούς
τάς φιλοδοξίας, μελετήσα-
τε έργα, διδάσκοντα
τον θετικόν την πραγμα-
τισσοτέρας ύγείας
ετυχίας εις την ζωήν
Αθ. Άθανασούλη, ΨΥΧΟ-
ΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ
σις 3η).

Μία τελεία μέθοδος, πρως
φής, πρδς κατανόησιν τών
ζωής και άνάπτυξιν και πρδς
τών ψυχοδιανοητικων αρετων
κής, πρωτοβουλίαν, πρως
οιασχίας, ενεργητικότητας
μαγνητισμού, αισιοδοξίας,
ψυχικού σθένους και λαμπρό-
τητος οδηγούν εις την επιτυ-
χίαν.

Αθ. Άθανασούλη, ΠΡΩ-
ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΣΧΟΛΗΝ (έκδο-
σις 3η).

Έν τώ έργω τού άνδρος
βάσεις, επί τών όποιων
δύναται νά δημιουργηθή
ζωήν, γόνιμον και άμωστον
μέ τας βαθείας τάσεις
γονται επίσης έν αιώφ
τα, άφροδυντα την ψυχικήν
προβλήματα που έγείρονται
τός σκεπτομένου άνθρώπου.

Dr Paul Carton. Ο ΔΕΙΜ-
ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ (πρόλογος
θανασούλη).

Έν τώ έργω τού άνδρος
βαθύτερα αίσια τών άσθενών
ύγείας. Καθορίζονται α
μοι της ύγείας και δίδονται
μένα υποδείξεις διά την
ψυχοδιανοητικήν ύγείαν, την
τροφήν κλπ.

Dr M. C. ΟΔΗΓΟΣ
ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΕΙΣ
ΣΧΟΛΗΝ (πρόλογος Αθ.
λη).

Πολύτιμος σύμβουλος
περιφοράς εις όλας τας
δηλώσεις της ζωής: αρετων
σκέψεις, συναστροφές,
καλών συνθηκών, αρετων
λιέργειαν της διανοίας
κλπ.

Πλ. Δρακούλη, ΒΙΟΝΟ-
λογος Αθ. Άθανασούλη
Μία βαθύτερα κατανόησις
τού βίου και τού έαυτου
άνθρώπου.

Παλόνται εις τά βιβλία
δέρη, Κολάρον, Σαλβέρος,
Δ. Δημητράκου, Έλευθερίου
Σταδίου, και Σαριβαζέδου
νάρα. Διά τας έπασχίας
πλέον δι' έκαστον. Είς Αθ.
βλιοπωλείον Σπόρου Γρίβα,
Zagloud, Άλεξάνδρεια.

“ΑΔΑΝΕ
25 - Καλλέργη

Τώ μεγαλύτερο
ων φορεμάτων. Έφαρ-
Εμπορικά.

ΙΟ - INSTITUT
THERAPIE - BEAUTE
ΣΤΑΔΙΟΥ 5Α

ΓΥΑΙΖΕΙ ΤΑ
ΜΑΛΛΙΑ
Απαραίτητον διά κάθε μοντέρνον, διά κάθε
μιαδόν, δι' όλα τα Sports.
Διαρκής
Παρακαταθήκη
Μακράς Στοάς 53 ΠΕΙΡΑΕΙΣ, Τηλ. 40133
Αντιπροσώπος
Αθηνών
Η. Α. ΒΟΥΡΟΥΛΗΣ & Σ'
Κ. ΜΕΤΑΛΛΟΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Στοά Ραζή 6, Τηλ. 26.800

ΜΟΔΑ ΦΘΗΝΙΑ ΤΕΧΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΛΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Ευαγγελιστριάς - Περικλέους 58-
παρελήφθησαν τά τελευταία Παριζιά-
νικα Μοντέλλα, εις πλουσίαν συλλογήν
χειμερινών ύφασμάτων, ήτοι :
Παλτά σπόρτ μάλλινα άπό Δρ. 550.-
Παλτά μέ γούνες μάλ-
λινά > > > 850.-
Παλτά Ντρά μέ γού-
νες > > > 1250.-
Παλτά δερμάτινα λούτρ
Ταγιέρ μέ ύφασματα > > 1500.-
Άγγλιας > > > 650.-
Φορέματα μεταξωτά > > 550.-
Φορέματα μάλλινα > > 350.-
Ρόμπες φανελλένιες > > 175.-
Κορσέδες επί μέτρο > > 250.-
Αναλαμβάνομεν παραγγελίας ως και
επιδιορθώσεις. Παράδοσις άσθημερόν.
Έργασία ήγγυσημένη.

ΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Τώ Μέγα Βραβείον της Διεθνούς
Έκθέσεως Θεσσαλονίκης Ελαδον
αλ Γερμανικά Βαφαί Φορεμάτων
ARTI.

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει την πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν χάρτου ταπε-
τσαρίας εις τιμάς έργοστα-
σίου.

Από 22 δραχμάς και άνω
τό τετραγωνικόν μέτρον με-
τά τοποδετήσεως

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΕΝΟΙ

Χωρίς νά μείνετε
ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

ΡΑΦΗΤΕ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Από τά καλλίτερα
Άγγλικά και Έλληνι-
κά ύφασματα, μέ τε-
λείαν έφαρμογήν

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Αθηνά: Στοά Άρσακείου 12
Πειραιεύς: Φίλωνος 46 - 48.
Θεσ/νίκη: Βενιζέλου 22
Πάτρα: Μαζώνος 109
Βόλος: Έρμού 111.

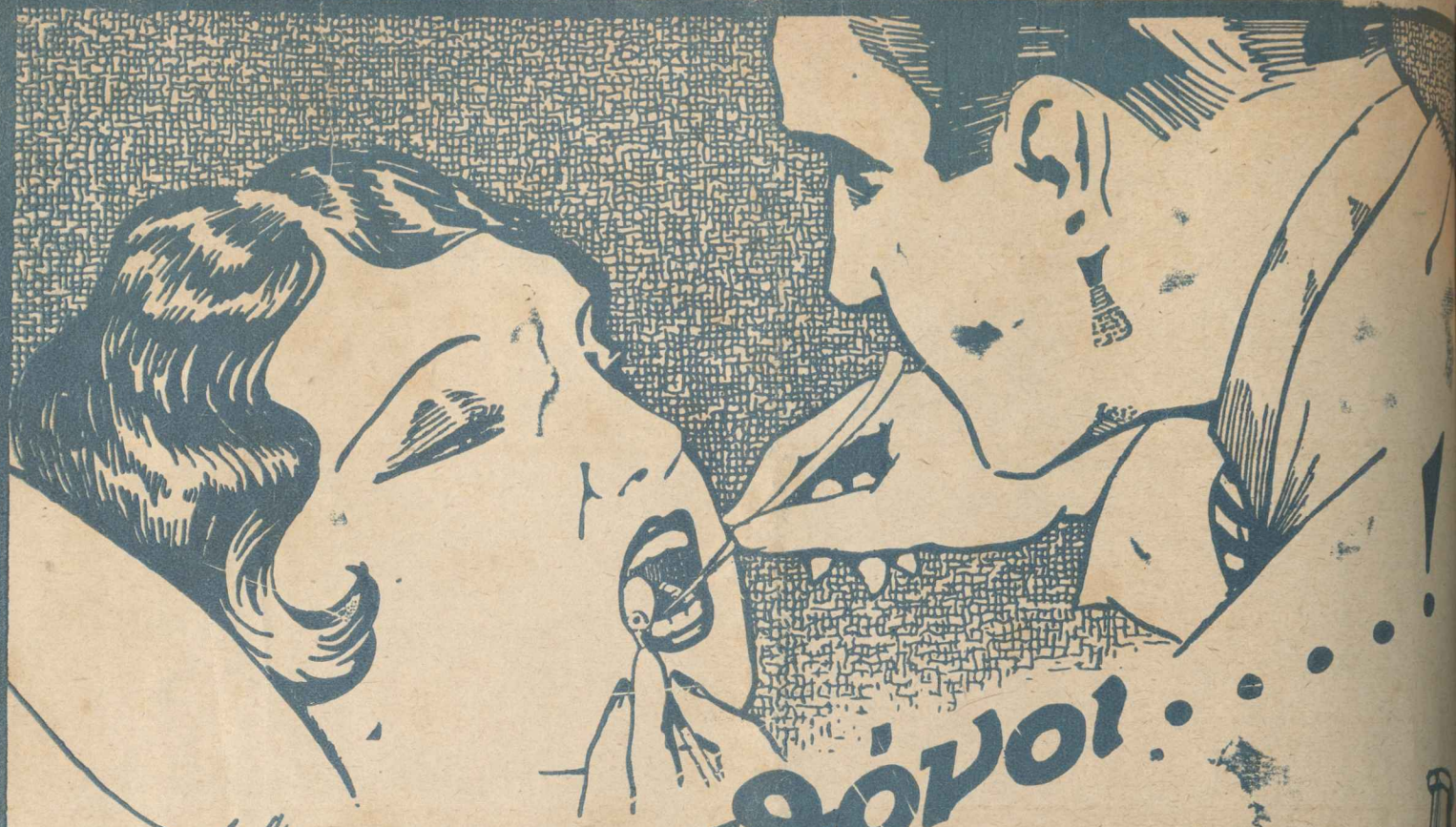
23-605

Στείλατέ μου τήν ύποσηληπτήν
σας διά νά καθοδηγήση τήν
ύπηρεσίαν μου πώ πλένουν μέ τό

PIISII

Τά άσπρόρροχα, μάλλινα
και μελαξωτά.

Τηλεφωνήσατε 23-605 ή γραμμή
ΤΖΟΥΡΟΝ, ΚΑΡΡΑΝΕΤΑ, ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΝ 9

Πό οι ωόγοι:

τούς όποιους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, δά άποφεύ-

γατε έάν άκολουθούσατε τήν συμβου-
λήν μου. Διά νά έξασφαλίσhte τήν ύ-
γείαν καί τήν ώραιότητα τών όδόντων
σας, χρησιμοποιήτε καθημερινώς τήν

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΛΤΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

